

Ed McBain

Popelka

„Nuže," zeptala se, „zjistil ten váš člověk něco?"

Čistě věcný tón. Nevěděla, jak se jmenuje soukromý vyšetřovatel, kterého najal. Přišla za ním právě proto, aby se vyhnula osobnímu styku s příslušníkem tak mrzkého plemene. Tedy ani nevěděla, že muž, kterého najal, je mrtvý, že byl za horké letní noci zastřelen -i když osmý červen lze považovat za léto skutečně jen na Floridě. Na Floridě léto někdy začíná už koncem dubna. A na Floridě také někdy přichází smrt. V neděli večer navštívila milého člověka jménem Otto Samalson, který sice zatraceně moc kouřil, hodně kašlal, ale odváděl výtečnou práci. Prý ‚váš člověk‘. Matthew si nebyl jist, zda by se Ottovi líbilo, kdyby se o něm říkalo, že je něčí člověk. Otto byl svůj vlastní člověk.

„Můj člověk," prohlásil Matthew, „je mrtvý."

„To je mi líto," řekla a skoro okamžitě pokračovala: „Znamená to, že si budu muset najít jiného detektiva?"

Obsah

Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15
Kapitola 16
Kapitola 17

Kapitola 1

Otto věděl, že ho někdo sleduje.

Za celých třicet let, kdy pracoval jako soukromý vyšetřovatel, ho nikdy nikdo nesledoval. Něco takového se mu nikdy nepříhodilo. Napadlo ho, že už je na tu práci trochu starý - osmapadesát let, stárnutí je už znát, příliš mnoho kouří a také jí příliš mnoho nezdravého jídla. Jenže to patří k rizikům povolání detektiva. Neměl u sebe zbraň. Nikdy ji nenosil; soukromý detektiv se zbraní, to se vidí leda v biografu. I kdyby toho večera zbraň při sobě měl, neuměl by ji použít. Zbraní se vždycky strašně bál.

A vůbec, slušný Žid přece nechodí ozbrojen, leda by se jmenoval Louis Lepké nebo Diamantový Legs - vzpomínal, jak tenkrát, když byl ještě kluk, jich byly plné noviny. Maminka nad tím vrtěla hlavou a mumlala si: „Židovský gangsteři, kdo to jakživ viděl!“ a pak si dvakrát odplivla na natažený ukazováček a prostředníček, tfuj, tfuj! Od slušných židovských mládenců se také očekávalo, že nebudou holdovat pití. Proběhly nějaké průzkumy, jež zjistily, že nejvýš na žebříčku opilců stojí indiáni, hned za nimi Irové a na nejnižším stupínku se umístili Židé, což dokazovalo, že na starých kliše bývá i něco pravdy. On osobně ale pije docela dost, takže jsou to všechno jenom kecy.

Ten člověk, co ho sleduje, se na něho přilepil asi před půlhodinou v baru Lodníková plíseň. Tady na Floridě je všechno tak vtipně pojmenováno. Lodníková plíseň. Jako by to původně měla být Lodníková píseň, chápete, a oni z toho udělali Lodníkovu plíseň, protože to je obyčejná chatrč. Dal si tam tři skleničky. Seděl na baru a pozoroval dvě prsatice v přiléhavých blůzkách bez ramínek, jak hrají nějakou videohru. Člověk nikdy není moc starý na to, aby si se zájmem prohledl prsaté děvče v přiléhavém oblečení. Svého času pracoval na jednom případě rozvodu; šlo o chlápka, který si v devadesáti letech dopřával mimomanželské skotačení.

Tam se ho ten stín musel chytit.

Když odcházel z Lodníkovy plísně.

Člověk si jenom skočí na skleničku, a zjistí, že má za zadkem slídiče. Třeba ty dvě holky v těsných blůzách usoudily, že jeho plešatá hlava vypadá zajímavě, a teď ho chtějí stopovat až domů, aby mu předvedly nějaké sexuální divočinky - to určitě. Poslední sexuální zkušenost - nemluvě o divočině — zažil s jednou černou poběhlicí v Lauderdale. Měla hrozný strach, aby nedostala opar, a namydla mu ho mýdlem na praní. Ještě že ho potom nevyždímala. Ale byla dobrá. Při kouření si broukala nějakou melodii. Moc pěkné.

Přemýšlel, co to bylo za melodii.

Znělo to jako Gershwin.

Matthew ji zpočátku nepoznal.

Přišla celá v červeném - to byla vždycky její oblíbená barva, takže ho to mělo okamžitě trknout, jenže si něco udělala s účesem a přišlo mu, že také shodila nějakých deset, dvanáct liber. Zdála se být vyšší a štíhlejší a opálenější, než když ji viděl naposled. Opravdu nepoznal, že je to Susan. Když vešla do místnosti, vyloženě na ni zíral. Opravdu na ni zíral. Stál na parketu, zády k hladině Mexického zálivu, zíral napříč místností na svou vlastní ženu, s níž se před dvěma lety rozvedl, a přemýšlel, kdopak to asi je. Napadlo ho, že by měl přejít přes parket a zabrat ji pro sebe dřív, než to udělá někdo jiný. A potom se jí v černých očích zablýsklo a on se najednou ocitl zpátky na pobřežní promenádě v Chicagu, kde se procházel ruku v ruce s nejkrásnějším děvčetem, jaké kdy poznal, a ta dívka se jmenovala Susan. A teď se objevila tady, jenže už není jeho ženou.

S úsměvem potřásl hlavou.

Zamířila k němu.

Dlouhé šaty rudé jako oheň jí držely jen na nadrech. Zamyšlené černé oči v oválné tváři, hnědé vlasy zastřižené do cípu a plná, našpulená ústa rozmrzelé, zpovýkané a vzdorné krásy. Na uších se pohupovaly černé perly. Ty náušnice jí daroval k desátému výročí jejich svatby. O tři roky později se rozvedli. Lehce nabyl, lehce pozbyl.

„Ahoj, Matthew," pozdravila.

Uvažoval, v jakém stylu se dnes asi projeví. Jako Čarodějnice, nebo jako Opuštěná? Susan se uměla skvěle převtělovat. Od doby, kdy se rozvedli, nikdy netušil, v jaké podobě se mu zjeví.

Nemohl z ní spustit oči.

„Dala ses ostříhat," poznamenal.

„Ty sis toho všiml," řekla.

Zatím ještě stále netušil, má-li očekávat minometnou salvu, anebo spršku růžových květů.

„Ještě se zlobíš?" otázala se.

„Kvůli čemu?" zeptal se opatrně. Se Susan se člověk musel mít vždycky na pozoru.

„Kvůli Joannině škole."

Joanna byla jejich čtrnáctiletá dcera, kterou Matthew směl vídat jen každý druhý víkend a každé druhé prázdniny, protože byla svěřena do péče Susan a bydlela u ní. Poslední prázdniny, které s Joannou strávil, byly Velikonoce. Od té doby ji viděl dohromady pouze čtyřikrát. Dnes je osmého června a on by s ní měl být tento víkend, ale protože na příští víkend připadne Den otců, dohodli se se Susan, že si ty víkendy prohodí. Podobně postupovali, když na víkend připadl Den matek. Technické zázemí rozvodu. Jako když generálové plánují koordinovaný útok s cílem vzít protivníka do kleští. Jenže zde byla bojištěm dívka, pomalu již dospívající v ženu.

V dubnu přišla Susan s úžasným nápadem, že příští podzim pošle Joannu do jiné školy. Do velmi vzdálené školy. Do Massachusettsu. Podle rozvodového ujednání na to měla právo. A teď se ho ptá, jestli se kvůli tomu ještě zlobí.

Ani nevěděl, zda se zlobí, nebo ne.

Kupodivu začal uvažovat o tom, jestli pod těmi červenými šaty má kalhotky.

Jednou před lety, kdy byli oba o mnoho mladší a opravdu jim ještě spolu bylo dobře, ho jednou ráno v kostele překvapila sdělením, že si nevzala kalhotky. Tehdy ještě Matthew chodíval do kostela. V tu chvíli měl pocit, že se na ně zřítní střecha. Anebo že zpod Susaniných presbyteriánských sukní vyskočí rudý, rohatý tvor s rozeklaným ocasem a oplzlým úsměvem ve tváři.

Hleděla na něho a čekala na odpověď.

Zlobí se ještě? Má dojem, že ne.

„Vlastně si myslím, že by jí to mohlo prospět," odpověděl.

Susan překvapeně zvedla obočí.

„Myslím, když si od nás obou trochu odpočine," vysvětloval.

„To mě taky napadlo," přisvědčila a oba se odmlčeli.

Od rozvodu uplynuly dva roky a oni teď spolu skoro nedokáží promluvit jako normální lidé. Hlavní tíhu toho všeho nesla právě Joanna. Když odjede od nich pryč, nebude se pořád muset rozhodovat, na kterou stranu se přidat. Je jí čtrnáct. Nejvyšší čas, aby si zahojila rány. Možná, že je nejvyšší čas pro ně všechny.

Za okrajem parketu se táhla pláž až k tiché hladině oceánu. Od nudného měsíce se po hladině táhla stříbrná stezka. Odněkud zdola voněl do noci jasmín. Na pláži nějaká mládež vyhrávala na kytaru. Zase jako tehdy na nábreží v Chicagu. Jenže tenkrát večer, když se seznámili, hrála mandolína a voněly mimózy.

„Věděla jsem, že tu dnes večer budeš," sdělila mu Susan. „Muriel mi volala a zeptala se mě, jestli mi nevdá, když tě pozve taky. Upozornila tě, že tady budu?"

„Ne."

„A přišel bys? Kdybys to věděl?"

„Nejspíš ne," přiznal jsem. „Ale jsem rád, že jsem přišel."

Stín se stále držel za ním.

Úmyslně odbočil k jihu po Jedenačtyřicáté dálnici, pryč od svého bytu - to je to poslední, co potřebuje: nechat se nachytat na švestkách v bytě, odkud vede jen jeden východ. Napadlo ho, že si najde nějaký jiný bar, zajde dovnitř, ten, co ho sleduje, tam asi vejde taky - jemu se snad podaří poznat, kdo to je, a pak už s tím něco udělá. Možná by to měl zkusit tak, jak to viděl ve filmu. Zajít k němu a říct mu: „Hele, když už se mě chceš držet celou noc, tak co se takhle spolu napít?" Eddie Murphy to jednou udělal - v tom filmu, kde hrál policajta z Detroitu.

Viděl světla toho vozu ve zpětném zrcátku.

Jel pořád za ním.

Vytrvale.

Dvacet třicet stop za ním. Ten má tedy kuráž.

Podle auta to není nikdo, koho by znal.

Všiml si toho vozu hned, jak od Lodníkovy plísně projel kolem prvních tří bloků. Zaskočil si na Jedenačtyřicáté pro cigarety a všiml si, že za ním zastavilo auto. Když se vrátil s cigaretami, stálo tam dál. Bylo to černé Toronado s červenými pruhy jako nějaký závodník a s kouřovými skly. Ta okna byla prakticky černá; vůbec neviděl, kdo sedí uvnitř. Rozjelo se skoro okamžitě, jakmile se dal do pohybu on sám. Musí to být nějaký amatér. Nebo někdo, komu je prostě všechno fuk. Otto jel v zašlém modrém voze typu Buick Century. Co se týče sledování, nejdůležitější je sehnat si auto, které splývá s prostředím. Jezdíte-li v něčem nápadném, načapají vás za chvíli. Kdyby se prodávala nová, a přitom jakoby zašlá auta, nakupoval by je po tuctech. Tohle je zašlé samo od sebe, po létech používání, a dá se v něm dokonale zmizet. Jenže dnes večer to moc nefungovalo, protože ten borec v černém Toronadu se mu stále držel v patách.

Byl to velmi slavnostní, oficiální večírek - pětadvacáté výročí svatby Muriel a Harolda Langermanových. Muži přišli v bílých smokiních, ženy v přiléhavých večerních šatech, Bubeník najatého orchestru zašel na pláž zahnat děcka, která tam hrála na kytary, a pak se vrátil, aby se připojil ke klavíristovi a baskytaristovi na dvorku před parketem. Hráli právě „Stalo se to v Monterey". Měsíc byl v úplňku. Mexický záliv se třpytil jako rozbité sklo.

„Na co myslíš?" zajímala se Susan.

„To nesmím povědět, zavřeli by mě," usmál se.

„To je to tak zlé?"

„Tak dobré."

„... tak dávno tomu již," jak praví básník.

„Dnes večer vypadáš nádherně."

Zdrženlivě se usmála.

„Ty taky vypadáš skvěle."

„Díky."

Měří rovných šest stop (i když jeho sestra Gloria tvrdí, že se kdysi snažil udělat dojem na nějakou pubertačku a vytahoval se, že má šest stop a dva palce), váží sto sedmdesát liber, má tmavé vlasy, hnědé oči a obličej, který jeho partner Frank řadí do kategorie liščích tváří. Nepovažuje se za krasavce. Má pocit, že vypadá tak akorát. Ve světě úžasně krásných mužů navlečených v džínách módních značek se Matthew Hope považoval prostě a jednoduše za docela solidní průměr.

„... rty rudé jako víno," praví básník.

Měl chuť ji políbit.

„Jenže, Matthew, tobě to ve smokingu sluší vždycky."

Od samého začátku mu říkala Matthew.

Už tehdy, když ho všichni oslovovali Matte nebo Matty. Jeho sestra Gloria mu dokonce bůhvíproč říkala Matlocku. Ale Susan ho oslovovala Matthew - což měl nejraději. Dnes už mu málokdy někdo řekne Matte. Asi by za to měl poděkovat Susan. Vlastně by jí asi mohl poděkovat i za spoustu jiných věcí.

Znovu se na ni zahleděl.

„Něco se děje?“ podivila se.

„Jo, pojďme odsud pryč,“ vyhrkl překotně.

Černé Toronado se přiblížilo.

Je snad jen patnáct stop za ním.

A potom zničehonic - jako v té scéně v Blízkých setkáních, kde se ty reflektory ve zpětném zrcátku prakticky přilepí na toho chlápka, jak on se jmenuje, hrál taky v Čelistech, a najednou uhnou a vylétnou vzhůru a člověk pochopí, že je to kosmická loď - právě jako v této scéně teď světla v Ottově zpětném zrcátku švenkla doleva, Toronado se náhle zjevilo vedle něho, kouřové sklo okna na pravé straně sklouzlo dolů a Otto uviděl zbraň.

Do prdele, pomyslel si. Byla to jeho poslední myšlenka, neboť pistole vystřelila jednou a podruhé, ale druhý výstřel už neslyšel, protože první rána ho zasáhla přímo do spánku. Ruce mu vylétly od volantů jako párek vyplašených ptáků, nikým neřízený buick sjel na chodník právě před opravnou televizních přístrojů, proletěl její výlohou, roztřískal nejméně deset televizorů - a Toronado zatím pokračovalo v jízdě po Jedenačtyřicáté dálnici. Kouřové sklo na pravé straně se zase zatahlo.

Později tomu nemohl uvěřit, že právě ležel v posteli se Susan, když se poprvé dověděl, co se stalo Otto Samalsonovi.

Jejich dcera by si pomyslela, že se oba zbláznili.

Možná že to tak bylo.

Ta postel byla džunglí plnou vzpomínek.

V jeho ložnici hrálo tiše rádio. Hudba padesátých let. Jejich hudba.

Vzpomínky na ni.

Susan, když ji poprvé uviděl. Seděla na přenosné polystyrénové chladničce, jezero za zády, vedle ní nějaký chlapec vyhrával na mandolinu. Když k ní Matthew přicházel, seděla s roztaženými nohama, sukni zmuchlanou mezi kolena, dlouhé vlasy jí vlály ve větru a tmavé oči jí zářily.

Venku plála světla u bazénu. V jejich odlesku viděl její nahé tělo.

Změť vzpomínek.

Susan co panenská královna, zářící, celá v bílém, vzdušná bílá sukně, bílé sandály, bílý karafiát ve vlasech, jiskřivě bílé zuby. Tvář měla zardělou, jak mu spěchala vstříc se vztaženými rukama, natahujíc se k němu, natahujíc se...

Zašeptala, že se jí tenhle dům líbí.

On jí šeptem odvětil, že jej má jen pronajatý.

Vzpomínky.

Susan co zhýralá poběhlice, stojící ve dveřích ložnice s černým podvazkovým pásem a v kalhotkách, černých nylonkách a černých střevíčkách s vysokými podpatky, jedno oko jí zakrývá pramen tmavých vlasů, pojď mě ošukat, Matthew...

Zeptala se, zda se mu líbí žít osaměle.

Odvětil, že ne.

Za tolik let společného života se naučíte znát všechny zákruty, skuliny, volná místa, stanete se jeden druhému dobře známými zákoutími...

„Dnes večer v Caluse...”

Zprávy.

Pohlédl na budík u postele. 23:03.

Políbil ji.

„... řidič byl zabit. Auto sjelo z dálnice přímo do výkladní skříně opravny televizorů..."
Její ústa mu připomněla časy dávného mládí.

Prsy má stále pevné.

Nohy...

„... identifikován jako Otto Samalson, soukromý vyšetřovatel, který měl kancelář na Highgate a..."

„Cože?" vyjekl Matthew.

Susan překvapeně zalapala po dechu.

„Slyšelas to?"

„Ne. Co? Co jsem slyšela? Co?" opakovala vyděšeně. Posadila se a zakryla si nahou hrud' prostěradlem.

„Pššt," utišoval ji.

„Okresní úřady v Sarasotě načrtly plán..."

„Neříkal Otto Samalson? Slyšelas...?"

„Neslyšela," tvrdila Susan. „Kdože!"

„Ježíšíkriste." Vylezl z postele.

„Matthew, co...?"

„Musím... měl bych zavolat... Susan, jestli to byl Otto... koukej, radši bys... poslyš, musím si zavolat, omluv mě."

Zašel do pokoje, kde si zřídil domácí byro, zatelefonoval do Budovy veřejné bezpečnosti a žádal detektiva Morrisa Blooma. Jiný detektiv, jménem Kenyon, Matthewovi sdělil, že Bloom je na dovolené, ale jinak tedy ano, tím mužem, kterého zastřelili na Jedenačtyřicáté dálnici, je soukromý detektiv Otto Samalson.

Matthew poděkoval a zavěsil.

Když se vrátil do ložnice, byla už Susan oblečená.

„Právě jsem si vzpomněla, proč jsme se rozvedli," poznamenala a odkráčela.

Hotová noční můra.

Noční můra plná záblesků z minulosti.

Vtrhla do Matthewova lože, do jeho spánku.

Právě jsem si vzpomněla, proč jsme se rozvedli.

Susanina slova. Otevřela příval vzpomínek a s nimi přišel i první děsivý záblesk minulosti: Matthew přichází domů ve tři čtvrti na jednu v noci, v pracovně, v domě, kde tehdy spolu žili, se svítí a Susan sedí nahá za psacím stolem. „Právě mi telefonoval," oznamuje mu, „jistý Gerald Hemmings," a Matthewovi náhle vyschlo v hrdle.

Zkoušeli si tu scénu s Aggie snad tisíckrát. On a Aggie jsou milenci, a tedy z nezbytnosti lháři. On a Aggie jsou milenci, což znamená vrahové - každý z nich rdousí své vlastní manželství. On a Aggie jsou milenci. Aggie a on, on a Aggie. A tedy spiklenci, kteří si přísahali, že své tajemství uchovají v tajnosti a nepodřeknou se, kdyby je někdo chtěl nachytat.

Tohle je past. Určitě je to past.

Jenže v nejtemnějším koutku svého srdce ví, že tomu tak není.

Mluvila s Geraldem Hemmingsem, s Aggiiným manželem, je jedna hodina ráno a Susan ví všechno. Susan ví vše.

V komnatě hrůzy uvnitř jeho mysli se ta scéna přehrává znovu, zatímco se snaží usnout.

Zapírat, zapírat, zapírat - protože je to určitě past.

Není to past.

Náhle se začala smát. On rychle oběhl stůl, aby ten šílený smích zarazil dřív, než vzbudí Joannu, spící v pokoji naproti přes halu. Položí jí ruku na rameno a ona ucukne, jako by jí na ně vlezla ještěrka. A náhle má Matthew horší důvod k obavám než hysterický smích. Susan bez varování popadne nůžky, sevře je v pěsti jako dýku a vyrazí po něm... a ještě jednou.

Roztrhne mu rukáv u saka. Je nahý, v nejpustší hodině noci, zhrzená žena se smrtící zbraní v ruce, útočí na něho znovu a znovu, nedokáže ji chytit za zápěstí. Špičky nůžek se míhají vzduchem, pak ústup, další švih, zachytily se mu za klop saka, na okamžik tam uvízly, než je škubnutím uvolnila, a znovu jde po něm. Zvedne proti ní levou ruku a jakoby kouzlem se na ní otevře rána, táhnoucí se od kotníku až k zápěstí. Najednou je mu na omdlení. Klesne na desku stolu, aby se opřel, a srazí přitom na podlahu telefon. Už je zase u něho...

A najednou zazní výkřik.

Na okamžik má pocit, že to vykřikl on sám.

Vztahuje k Susan zkrvavenou ruku, má opravdu otevřená ústa -je to možné, že vykřikl.

Jenže ten výkřik zazněl za jeho zády.

Prudce se otočí doleva, částečně aby se vyhnul bodajícím nůžkám, ale také ve snaze zjistit původce toho křiku.

Ve dveřích stojí jeho dcera Joanna.

Má na sobě dlouhou noční košili, oči má doširoka otevřené, ústa dokořán. Její výkřik nekonečně dlouho visí ve vzduchu, vyplní malou místnost a zardousí vražedné myšlenky.

Nůžky se zastavily.

Susan nevěřícně shlíží na svoji ruku. Ta ruka se silně chvěje a nůžky se jí bláznivě zmítají v pěstí. Upustí je na podlahu.

„Vypadni," zachraptí. „Vypadni, ty parchante."

Noční můry neznají žádný pozvolný nástup či ústup. Žádné spojující obrázky, pokusy o návaznost, překrývání; je to jen hrůza ve stavu chaosu. Nahá žena upustí na podlahu nůžky, malé děvče utíká k ní, vrhne se do matčiny náruče - a náhle jsou obě na obrazovce v Matthewově mysli bezohledně nahrazeny štíhlou ženou v kostýmu barvy pšenice, v širokém slaměném klobouku, punčocháčích stejné barvy jako kostým, hnědých botách s vysokými podpatky a tmavých slunečních brýlích na očích.

Čas dokáže předběhnout sám sebe.

Minulost stará dva roky se náhle změní v minulost zpřed dvou týdnů. Je třiadvacátého května anno domini, pátek přede Dnem obětí války a jeho noční můra zobrazuje Carlu Nettingtonovou, která navštívila kancelář právnické firmy Summerville a Hope, údajně kvůli závěti.

Deset minut poté již vykládá Matthewovi, že svého pětáctiletého manžela podezírá z nevěry. To je pravý důvod její návštěvy. Nerada by šla osobně za soukromým detektivem; má pocit, že na soukromých detektivech je cosi pochybného. Takže by se ráda Matthewa zeptala, zda jí může pomoci najmout někoho, kdo by s určitostí zjistil (to jsou její vlastní slova, noční můry nelžou), zda častá nepřítomnost jejího manžela bývá skutečně zapříčiněna (opět její vlastní slovo) vysokým pracovním vytížením, anebo ji lze spíše přičítat tomu, že mu věnuje přízeň nějaká jiná žena.

„Protože jestli mě ten parchant podvádí," dodala, „chci se rozvést."

Tím parchantem je Daniel Nettington, její muž.

Vypadni, ty parchante.

Kdesi v dálce, za hranicí Matthewova podvědomí, za noční můrou, tak řečeno mimo vlastní obrazovku, je slyšet motor automobilu. Uvědomuje si - napolo spí a napůl je vzhůru, například slyší, jak se venku v popelnicích hrabou mývalové, slyší vzdálený hvizd vlakové píšťaly, protože někdy Calusou projíždějí vlaky, směřující bůhví kam - uvědomuje si, že tento skrytý automobil patří Otto Samalsonovi. Jeho mysl je schopna úvah a právě napolo spícímu Matthewovi sděluje, že v rámci tohoto představení nočních můr mu brzy přehraje scény, které nikdy neviděl. To skryté auto je Samalsonovo a Matthew se brzy stane svědkem jeho hrůzné smrti, samozřejmě jen v čarodějně, slepé představě - ale taková je už magie nočních můr.

Rozmlouvá s Ottou po telefonu. Ptá se Otty, zda by mohl vzít jedno sledování. Otto ho upozorňuje, že právě na něčem pracuje, ale pokud Matthewovi nebude vadit, když si trochu rozdělí čas mezi oba případy, mohl by se do toho dát od úterka - bude to stačit?

„Abys věděl, co dělám," pokračuje, „v pondělí si udělám volno. Jako normální člověk."

Hluk auta se blíží, popichuje jeho podvědomí, vnucuje se do obrazu. Matthew ví, že je to modrý buick Century, už ten vůz viděl. Teď jej nevidí, jen slyší, a to ho otravuje. Ale přitom jej ani vidět nechce. Ví, že jakmile vjede do jeho snu, uvidí opravdovou hrůzu, uvidí, jak jeho blízký přítel umírá. Chce, aby Otto zůstal naživu. Aby zůstal naživu. Aby to auto minulo Calusu, projelo až do Tampy a vyhnulo se noční mŕě.

Pátek.

Je už vážně pátek?

Pátek šestého června, asi tak 16:00. Otto Samalson sedí v Matthewově kanceláři a kouří cigaretu. Je obtížné si toho člověka představit jako soukromého detektiva. Není to žádný Sam Spade ani Philip Marlow. Vypadá spíš jako krejčí nebo prodavač v obuvnictví. Pomeňší, křehký, s velkou pleší, vroubenou jen úzkou svatozáří nad ušima, s veselýma modrýma očima, ústa se také stále usmívají, je to Eli Wallach slídičské branže, nesmírně příjemný, úžasně sympatický, člověk, kterému byste svěřili i doprovod své mladší sestry do Neapole. Matthew Ottu podezíral, že díky svým skvělým způsobům by dokázal i z oddané matky vymámit, kde se skrývá její synáček, který právě někoho oddělal sekýrou.

Hluk vozu.

Blíží se.

Je hlasitější.

Matthew sebou ve svém polospánku-polovědomí hází. Venku se ječivými hlasy hádají mývalové.

„Ten chlap chodí obdělávat jednu vdovu na Harbor Acres," povídá Otto. „Od začátku sledování jsem každou noc viděl, jak k ní vchází a pak zase odchází. Začal jsem už minulé úterý, takže jsem ho viděl celkem devětkrát vejít a zase vyjít. Pěkné fotky, Matthew, chodí dovnitř ještě za světla. Vyfotil jsem ho teleobjektivem. A taky mám jednu pásku, kterou si musíš poslechnout. Ta paní si nejspíš myslí, že je v Caluse stejně bezpečno jako před dvaceti třiceti lety. Jde ven a nechá všude odemčeno. Byl jsem uvnitř už dvakrát. Dal jsem magnetofon přímo pod postel a nastavil ho tak, aby ho spustil zvuk hlasů. Je to moc velká divočina, Matthew, počkej, až si to poslechněš. Nemohl jsem tu pásku přinést s sebou, protože mám zatím jen originál, a ten je v mém sejfu. Udělám kopii a příště ti to pustím. Moc krásný materiál, Matthew. Ti dva si vyprávějí pěkný prasárny. Ona je vdova, docela hezká ženská, je jí necelých..."

Buick se s řevem náhle zjevil v obraze.

Kancelář je pryč.

Je tu jen Jedenačtyřicátá a modrý buick.

Otto sedí u volantu a usmívá se.

Ohlédni se, pomyslí si Matthew.

„Vyfotit je přitom, to asi nepůjde," povídá Otto, „protože zatím měli vždycky zatažené záclony. Ale možná ti úplně postačí ten záznam na pásce, je tam všechno, jména a vůbec kompletní průvodce vším, co v té posteli provádějí. Chtěl jsem ji přinést už dnes, ale nechci riskovat, protože, abych pravdu řekl, kdyby se té pásce něco stalo, nejsem si jistý, že by se mi podařilo znovu se do toho domu dostat tak snadno. Myslím, Matthew, že si mě všiml. A řekl bych, že si ti dva začnou dávat pozor, a to v nepříliš vzdálené..."

Otto se stále usmívá.

Záběr zblízka: sedí u volantu. Nemá tušení, co se stane. Jen Matthew to ví. Matthew poslouchá opakování zpráv, které slyšel teprve před hodinou, když se se Susan milovali.

Vypadni, ty parchante. Znovu slyší zprávy, jakoby z velké dálky, jako na krátkých vlnách. Celý obraz nyní vyplňuje Ottova usměvavá tvář. Dnes večer v Caluse...

Otoč se, pomyslí si.

„Myslím si, že o mně ví," vykládá Otto, „kvůli něčemu, co je na té pásce. Myslím, že mluví o mně. Nemůžu to tvrdit jistě, protože to není přímá zmínka. Ale je možné, že mluvil o mně a o tom, že ho sleduju. A včera večer, když vyšel z toho domu - muselo být tak k jedenácté hodině - se na ulici najednou zastavil, zaujal takový zvláštní postoj a díval se přímo na můj vůz. Takže mám dojem, že mé dny jsou sečteny. Rád bych, aby sis tu pásku poslechl a rozhodl se, jestli s tím vystačíš. Podle mého se teď na chvíli stáhne, možná za pár týdnů zase začne, ale prozatím toho nechá, dokud si nebude jistý, že ho nikdo nesleduje. Myslím, že v pondělí bych...

... řidič byl zabit. Auto sjelo z dálnice přímo do...

„Otoč se!" zaječel nahlas Matthew.

Vzbudil se a posadil se na posteli.

Byl zalit ledovým potem.

Přišlo jitro.

Pořád slyšel Ottův hlas.

Takže mám dojem, že mé dny jsou sečteny.

Kapitola 2

Nad dánským sýrem na stole Franka Summervilla bzučely mouchy. Frank popíjel kávu z vlhkého papírového šálku a přes jeho okraj upíral na Matthewa přísný pohled.

„Nechci, aby ses do toho míchal," prohlásil.

„Otto byl přítel," opáčil Matthew.

„Otto byl privátní očko, kterému jsme příležitostně zadávali práci."

„Ne, Franku. Byl to přítel. Měl jsem ho rád."

„Já ho taky měl rád," připustil Frank. „Ale teď je mrtvý, Matthew. Střelili ho do hlavy, Matthew. Dvakrát, Matthew. Jeho vražda s námi nemá nic společného a já si přeju, aby ses držel co nejdál od Budovy veřejné bezpečnosti a detektiva Morrise Blooma, slyšíš, Matthew?"

„Morrie je na dovolené," upozornil ho Matthew.

„To je dobře," mínil Frank.

Měl o půl palce a deset liber méně než Matthew. Oba byli tmavovlasí, hnědoocí, ale Frank měl kulatější obličej - sám tomu říkal prasečí tvář.

Frankův třídící systém lidských tváří rozeznával jen dvě kategorie: prasečí a liščí. Frank dále věřil, že na světě existují jen dva typy lidí -stepaři a šťourové. Sám sebe počítal ke stepařům, protože se vždy velmi schopně dokázal vyhnout nepříjemným situacím. Matthew byl podle něho šťoura, protože se vždycky nechal zatáhnout do věcí, s nimiž si neměl nic začínat.

„Zajdu dnes do jeho kanceláře," poznamenal Matthew,

„Do čí kanceláře?" podivil se Frank. „Říkáš, že je na dovolené."

„Do Ottovy."

„A proč?"

„Chci si poslechnout, co je na té pásce."

„Ottova vražda s námi nemá co dělat, Matthew."

„To nemůžeš vědět."

„Měl přece na starosti jen obyčejné, pitomé sledování!"

„A někomu se to možná nelíbilo, Franku."

„Matthew, prosím tě... udělej pro mě něco..."

„Chci si poslechnout tu pásku."

Obyvatelům města Calusy ve státě Florida se líbí představa, že v městě k žádným zločinům nedochází. Že zdejší policisté v uniformě i v civilu, pracující v Budově veřejné bezpečnosti, nemají na práci nic víc než péči o občany, kteří si ukopli palec.

Veřejná bezpečnost.

Nikde žádný zločin.

Ale v McNallyově Almanachu měst je jedna část, řadící města za sebou od nejbezpečnějších až po ta nejnebezpečnější. Je jich tam celkem 329.

Nejbezpečnějším městem je podle tohoto žebříčku Wheeling v Západní Virginii.

Jednička.

New York, Frankovo milované Velké Jablko, zde je uvedeno jako nejnebezpečnější město Ameriky.

Číslo 329.

Chicago ve státě Illinois, Matthewovo rodiště, se umístilo na dvousté páté pozici.

A zločinu prostá Calusa byla oceněna číslem 162, zhruba uprostřed McNallyova seznamu, jen třiačtyřicet příček nad velkým, ošklivým Chicagem, takže tu očividně není tak bezpečno, jak se zdejší občané domnívají.

Když jste je slyšeli rozmlouvat o smrti Otto Samalsona, mohli byste nabýt dojmu, že to je vůbec poprvé, co tady někoho zabili. Propáníčka, něco tak šokujícího. Dvakrát střelen do

hlavy. Nemyslitelné. Ts ts ts. Dámy s modře obarvenými vlasy potřásaly hlavami a odmítaly si připustit, že veřejná bezpečnost by mohla znamenat cokoli složitějšího než vyhýbání se banánovým slupkám na chodnících. Něco tak pohoršujícího. Matthewa švalo, že se Otto Samalson stal v Caluse důvodem k pohoršení - tady přece k žádným vraždám nedochází. Leda v kině nebo v televizi.

Do Ottovy kanceláře se dostal až v pondělí krátce po poledni. Mezitím už telefonicky hovořil nejméně s tuctem lidí, kteří pohoršeně mlaskali (a nepochybně kroutili hlavami, což ovšem Matthew nemohl vidět) nad nešťastným úmrtím člověka s přinejmenším podezřelým povoláním na jedné ze zdejších hlavních tepen. Do Ottovy kanceláře v centru Calusy dorazil pěšky ze své kanceláře během deseti minut. Centrum Calusy - ta slova jaksi navozují představu obří metropole. Jako třeba centrum New Yorku nebo centrum Chicaga. Centrum Detroitu. Centrum L. A.

Inu...

Centrum Calusy je přesně devět bloků dlouhé a tři bloky široké. Nejvyšší budovy v městě - všechno jsou to banky - mají dvanáct podlaží. Hlavní ulice se táhne východně od Cow Crossing - což je nyní křižovatka tří ulic řízená semaforem, ale kdysi dávno zde opravdu byl přechod pro krávy, tehdy dávno, kdy město teprve vznikalo - až k budově okresního soudu, která je se svými pěti podlažími nejvyšší stavbou na Hlavní ulici. Ostatní budovy na Hlavní jsou zbudovány z tvárnic a mají jedno, nejvýš dvě patra. Banky se nacházejí v souběžných ulicích, severně a jižně od Hlavní. Takže byla-li řeč o centru Calusy, nedalo se mluvit o jiných čtvrtích. Žádné opravdové čtvrti zde nejsou. Je tu zkrátka centrum a pak zbytek města.

A podobně, když si člověk na dveřích z mléčného skla přečetl:

KANCELÁŘE SAMALSONOVY VYŠETŘOVACÍ AGENTURY ČÍSLO 3112

... měl dojem, že za těmi dveřmi najde kanceláře, tedy několik vzájemně propojených místností, a stejně jako u výrazu centrum Calusy si člověk i zde představoval něco velkolepého.

Jenže když jste otevřeli dveře Ottovy firmy, ocitli jste se v přijímací místnosti o rozměrech šestkrát osm stop, přečpané k prasknutí dřevěným psacím stolem, na němž stál psací stroj a nalevo od něj dva košíky na došlé listiny a na listiny k odeslání; celý stůl byl zavalen papíry, za ním stála dřevěná židle a naproti němu ještě jedna čalouněná židle; dále tu byly zelené kovové registračky, police na knihy, kopírka, věšák na kabáty a na stěnách visely obrazy amerických prezidentů, z nichž Matthew poznával jen dva. Ve stěně naproti dveřím byly další dveře, nepochybně vedoucí do dalších kanceláří.

U recepčního stolu seděla Číňanka. Nebyla to žádná Dračí dáma. Měla černé vlasy, oči barvy hnědého jílu a na sobě měla šaty čínského střihu s mandarínským límcem, ale zde všechna podobnost končila. Matthew ji odhadl na nějakých padesát let. Byla baculatá jako knedlíček a drobná, malinká jako požární hydrant.

„Ano?“ otázala se. „Mohu vám nějak pomoci?“

Bezvadná angličtina. Žádné zpívání.

„Jsem Matthew Hope,“ představil se. „Firma Summerville a Hope. Pan Samalson pro nás dělal nějakou práci.“

„Ach, ano,“ řekla. „Já jsem May Hennessyová. Ottova asistentka.“

Nesčetněkrát už s ní mluvil po telefonu, ale nikdy ho vůbec nenapadlo, že je Číňanka. Vždycky si Ottovu asistentku představoval jako velkou irskou rudovlásku, která nosí v kabelce obušek. May Hennessyová. Tak by správně měla vypadat. Sklouzl pohledem na její levou ruku, spočívající na psacím stroji. Žádný snubní prsten. Kde tedy přišla ke jménu Hennessyová? Měla snad čínskou matku a irského otce? Nebo je rozvedená?

„Je to strašná věc, že?“ prohodila.

„Ano.“

„Byl to ten nejhodnější člověk na světě.“

„Ano," přikývl Matthew.
Nastalo rozpačité ticho.

„Slečno Hennessyová," začal, „když jsem v pátek s Ottou mluvil, zmínil se o jedné nahrané pásce. Šlo o Nettingtonův případ. Prý ji uložil do sejfu." Odmlčel se a oddal: „Nemohl bych tu pásku dostat?"

May Hennessyová na něho pohlédla.

„To já nevím," přiznala.

„Bude s tím nějaký problém? Víím, že moje klientka..."

„Nu, vlastně v tom žádný problém nevidím," uvažovala May. „Vaše klientka Ottovi platila za to, aby tu pásku natočil, takže bych řekla, že na ni máte nárok. Jde jen..."

„Ano?"

„Nu, ti detektivové mě požádali..."

„Ale? Oni už tu byli?"

„Celé dopoledne," přisvědčila May. „Odešli před pár minutami."

„Kdo tu byl? Kterí detektivové?"

„Hacker a Rawles."

„Zapečetili kancelář?"

„Nu, přímo tady k žádnému zločinu nedošlo. Nemyslím, že ji zapečetí, že? Jde jen o to... chtějí, abych jim shromáždila materiály o všech případech, na kterých Otto pracoval, když ho zabili." Potrásla hlavou. „Pořád to ještě nemohu ani vyslovit. Když na to jen pomyslím, hned se mi sevře hrdlo."

„Ano," řekl Matthew.

„Takže si myslím, že tím mysleli i tu pásku."

„Asi ano. Kdy se pro ty záznamy vrátí? To neříkali?"

„Upozornila jsem je, že mi to zabere nějakou chvíli. Celé dopoledne tu pořád vyzváněl telefon. Otto měl spoustu přátel."

„Ale vrátí se pro to ještě dnes?"

„Řekla jsem jim, ať přijdou tak v pět, o půl šesté."

„Chtěl bych vás o něco požádat, slečno Hennessyová."

„Chcete si tu pásku poslechnout, že? Dřív, než ji dám policii."

„Prosím vás."

„Nemyslím, že by to mohlo nějak uškodit," mínila.

„Smím si ji odnést? Přinesu ji asi tak za hodinu."

„Můžete si ji poslechnout zde," navrhla. „Jestli si děláte starosti kvůli mně, všechno, co na té páске může být, jsem slyšela už nejmíň stokrát. Pracovala jsem u Otty deset let, pane Hope. Žádné špinavosti už mě z míry nevyvedou."

Matthew zaváhal.

„Jestli máte strach, že mě to uvede do rozpaků, můžete si ji poslechnout v jeho kanceláři," dodala May. „Magnetofon je na stole. Najdu vám tu pásku."

„Děkuju. A slečno Hennessyová... co ty případy, na kterých Otto pracoval? Ty nedokončené."

„Co s nimi?"

„Kolik jich bylo?"

„Jen ten váš a pak ještě jeden."

„Oba dva tady v Caluse?"

„Ano."

„Jsou ty složky hodně tlusté?"

„Jak by mohly. Na vašem případě začal dělat před pár týdny a na tom druhém někdy koncem dubna."

„Slečno Hennessyová... tak mě napadlo... až si poslechnu tu pásku, nevadilo by vám, kdybych si okopíroval obsah těch složek?“

„Tohle je svobodná země," prohlásila May. „A zatím nic není úředně zabaveno.“

„Děkuju vám.“

„Najdu tu pásku.“

Rozhovor nahraný na magnetofonu vždycky zní jaksi bezprostředněji a živěji než rozhovor skutečný. Matthew nevěděl, proč tomu tak je. Dohadoval se, že zřejmě proto, že když lidé spolu doopravdy rozmlouvají, neuvědomují si, jak je jejich řeč neuspořádaná a trhaná. Stejně jako život. Když však nasloucháte rozhovoru zaznamenanému na pásce, uvědomíte si, že hladký, uspořádaný hovor se hodí do románu nebo do filmu. Ve skutečném životě lidé neustále odbíhají daleko od původního tématu, někdy se k němu po několika minutách vrátí a často se zdá, že na ně úplně zapomněli. Pořád se navzájem přerušují nebo mluví jeden přes druhého, některé pasáže nedávají vůbec žádný smysl. Poslouchat konverzaci zaznamenanou magnetofonem je velmi svůdné, jednak proto, že je to tak úžasné skutečné, a za druhé ten, kdo naslouchá, nepochybně naslouchá bez vědomí hovořících osob. Rozhovor Daniela Nettingtona s ženou, jejíž jméno - Rita Kirkmanová - Otto zapsal na štítek na pásce (ale která se v samém rozhovoru vyskytovala jen jako Rita), byl pro posluchače ještě lákavější, protože spolu rozmlouvali dva milenci.

Ottova vlastní kancelář byla větší než přijímací místnost - osmkrát deset stop, nikoli pouhých osmkrát šest - ale stejně přečpaná. Byl však odtud výhled z okna, což společně s rozlohou větší o několik stop v porovnání s první místností dodávalo pocitu většího prostoru, i když z toho okna bylo vidět jen na banku na protější straně ulice. Stůl, přesně stejný jako v přijímací místnosti, byl vysoko zavalený papíry. V kanceláři stály také regály s knihami a registračky, byl zde stojací elektrický větrák, malý televizor, rádio a dvě dřevěné židle s opěrkami na ruce, psací pult a na stěně proti dveřím mezi akty, kreslenými uhlím, visela Ottova licence soukromého detektiva třídy A, opravňující držitele k výkonu tohoto povolání ve státě Florida. V souladu s paragrafem 493 Floridského zákoníku tato licence opravňovala svého majitele ke shromažďování informací ohledně nejružnějších skutečností, včetně:

- *důvěryhodnosti svědků nebo jiných osob;

- *místa pobytu pohřešovaných osob;

- *místa, kde se nachází odcizený majetek, a způsobu, jímž lze zajistit jeho navrácení;

- *příčin vzniku požárů a také ohledně šíření pomluv, krivých obvinění a urážek na cti.

Licence dále soukromého vyšetřovatele opravňovala:

- *k zajišťování důkazů pro další použití před soudem, v občanskoprávních i trestních řízeních

a

- *na základě výslovně uděleného písemného pověření příslušné vládní organizace vyšetřovat trestné činy nebo přestupky spáchané proti Spojeným státům nebo proti kterémukoli ze států nacházejících se na území Spojených států.

A to všechno za sto babek.

Tolik se za licenci platilo ročně.

Licenci bylo možno obnovit nejpozději před půlnocí třicátého června. Letos však ji Otto Samalson neobnoví. A nesloží požadovanou zálohu pět tisíc dolarů, jak se uvádí v paragrafech 493.08 a 493.09.

Matthew vzal kazetu, kterou mu May podala, vložil ji do magnetofonu, usedl za Ottův stůl - čelem k zarámované licenci a uhlím kresleným nahotinkám - a stiskl tlačítko.

... někam vyjet, aspoň na víkend.

Já nevím, Rito, to ještě musím promyslet.

Nechci tě nutit do ničeho, co bys...

Stiskl stopku. Bylo zřejmé, že nezačal pásku přehrávat od začátku. Přetočil ji, znovu zastavil a opět uvedl přístroj do chodu.

... někam vyjet, aspoň na víkend.

Já nevím, Rito, to ještě musím promyslet.

Ještě jednou stiskl stopku. No dobře, už tomu rozumí. Mikrofon přístroje, který Otto nastražil pod postelí, měl zřejmě dost daleký dosah, a tak se začalo nahrávat hned, jak vešli do ložnice. Matthew pokývl hlavou, přetočil pásku na začátek a pustil ji ještě jednou.

... někam vyjet, aspoň na víkend.

Já nevím, Rito, to ještě musím promyslet.

Nechci tě nutit do ničeho, co bys nechtěl...

Nenutíš mě do...

Jde jen o...

Právě o to jde.

Že se pořád scházíme jen tady.

Já vím.

Ticho.

Matthew naslouchal.

Najednou:

Mhmmm.

Jo.

A zase dlouhé ticho.

Napadlo ho, že se líbají.

Mlčení se prodlužovalo. Potom:

Chápeš, že i já bych chtěl někam vyrazit?

Já vím, že ano, Dane.

Sundej si to, ano? Jenže nemám zatím takovou práci...

Já vím.

Někteří chlapi cestují v jednom kuse.

Já vím, ty to máš těžší.

Cest'áci...

Já vím, ti pořád někam jezdí.

Podprsenku taky...

Neříkám, že bychom měli odjet na dva nebo tři týdny...

Dva, tř...?

Já vím, copak...

To je nemožné.

Řekla jsem snad, že chci dva tři týdny?

Dva tři týdny, páni.

To je nemožné, já vím.

Nemožné.

Říkám jen na víkend, nic víc.

A opět ticho.

Matthew naslouchal.

Z pásky bylo slyšet jen mumlání.

Potom:

Bože, jsi nádherná.

Zase ticho.

Pak ženský hlas:

Ááááách, ano.

Znovu ticho.

Matthew si povzdechl.
Opatrně, tam to trochu bolí.
Promiň.
Za pár dnů mi přijde perioda.
Ticho.

Mužský hlas:
Radši si sundám ty kalhoty.
Jo.
Nechci přijít domů celý zmačkaný.
Na to jsem právě myslela.
Jak to?
S tím víkendem.

A co?
Chtěla bych jenom víkend.
Já vím. Koukej, kdybych měl místo jako Freddie...

Protože kdybychom spolu odjeli, nemusel by sis dělat starosti, jestli si pomačkáš šaty nebo jestli nemáš někde šmouhu od rtěnky a ne-jseš cítit voňavkou...

Freddie, ten je v lufte tak tři čtyři měsíce do roka.
Jo, ale ty ne.

Já vím, že ne. Los Angeles, Houston, Phoenix.
Jasně. To by bylo ideální.

Mohla by ses se mnou stýkat všude možně.
Možná bych měla zavolat Freddiemu, co?
To určitě.

Že bych si dala schůzku v Los Angeles s ním.
No jasně.

Ticho.
A pak ženský hlas.
Páni, odkud to je?
Líbí se ti to, hm?
Je to úžasné. Přines to sem.
Vrzání postelových per.

Mhmm.
A opět... ticho.

Matthew si prohlížel kresby aktů. Pohlédl na zarámovanou Ottovu licenci. Podíval se na banku přes ulici. Naslouchal zvukům, vycházejícím z magnetofonu. Najednou...

Nettingtonův hlas:
Nepřestávej, Rito.
Další zvuky.
Hlouběji, zlato.
Těžký dech.
To je ono.
Lapání po dechu.
Proboha, ó, panebože.
Zasténání.
A vzdech.
A ticho.
Páska se odvíjela.
Ticho.
Další povzdech, silnější.

Pak promluvila zase Rita:
Bylo to fajn, drahoušku?
Nikdo to neumí tak jako ty.
A co Carla?
Jsem z toho skrz naskrz...
Co tvoje žena, drahoušku?
... vedle.
Mhmm.
Ticho.
Matthew naslouchal.
Chceš cigaretu?
Ano, prosím tě. Co bys říkal třeba na čtvrtého července?"
Škrtnutí zápalkou.
Někdo vydechl kouř.
Díky.
Podám popelník.
Na víkend. Letos bude čtvrtého července v pátek.
Ticho.
Nettingtonův hlas, zpočátku zní z dálky:
Nemyslím, že bychom měli...
Potom z menší vzdálenosti; asi přinášel k posteli popelník:
... zrovna teď nějak moc riskovat.
Mohli bychom odjet ve čtvrtek večer a vrátit se až v neděli večer.
Je to riskantní.
Pěkný, dlouhý víkend, Dane.
Teď ne. Myslím, že začíná být podezíravá.
Ale?
Jo, myslím, že mě podezírá...
Proč si myslíš...?
Je to jen takový pocit.
Řekla ti něco?
Ne, ne.
A vůbec, proč by nám na tom mělo záležet?
Nu, nechci...
Abys rozuměl, mně je ukradený, jestli o tom ví, nebo neví.
Teď prostě není ta správná chvíle, to je všechno. Nechtěl bych, aby na to přišla zrovna teď.
A kdy bude ta správná chvíle, Dane?
Rozhodně ne teď. Až to budeme chtít udělat, musíme se na to připravit.
No jistě, připravit.
Jinak mě obere o všechno, co mám.
Ty se nikdy nepřipravíš na to ji opustit.
To není pravda, Rito.
Je to pravda. Nemůžeš se mnou odjet ani na víkend a myslíš, že ji dokážeš opustit?
Inu...
Dokonce ani na večeri se mnou nemůžeš jít.
Teď zrovna ne, Rito.
To se mi snad zdá.
Právě teď by to bylo moc nebezpečné.
Proč? Jestli nic neřekla...

To ne, ale...
Tak proč myslíš...?
Mám takový pocit. Myslím, že jsem někoho zahlédl.
Jak to myslíš?
Nevím, mám jen takový pocit.
Někoho jsi viděl? Tady? Dnes večer?
Vůbec to nevím určitě.
Ale tady?
Ne. Během posledních několika dnů. Je to jen pocit.
Ticho.
A pak:
Já nechci, aby nás přistihli, Rito.
Nepřistihnou nás.
To bych nechtěl.
Hluboký vzdech. Ticho.
Matthew poslouchal.
Kolik ještě máme času?
To se zeptala žena. Nettington neodpověděl.
Dane?
Hmm?
Co tam děláš?
Dívám se.
Na co?
To auto támhle naproti. Bylo tam už, když jsme přišli?
Jaké auto?
Stojí naproti přes ulici.
Co je to za typ?
To odsud nevidím.
A jakou má barvu?
Modré? Zelené? Pojď se kouknout.
Nechci se jít kouknout.
Má někdo odnaproti modrý vůz? Nebo zelený?
Nevím, jaké mají auto. V kolik hodin musíš odejít?
Mám ještě asi hodinu.
Tak pojď sem.
Ticho.
Páska se odvíjela.
Teď byly slyšet jen zvuky.
Těžký dech.
Ritino sténání.
A konečně:
Ach, bože, dej mi to!
Vykřikla.
A páska skončila.

Kapitola 3

Kubánci, kteří hledali Alici Carmodyovou, ji konečně našli v pondělí ve tři hodiny odpoledne. Jeden z nich se jí zeptal: „Kde je Jody?“ Ale měl tak příšerný přízvuk, že Alice zprvu nechápala, co chce. „Kdo?“ zeptala se a on jí vlepil facku.

Páni, pomyslela si, to je teda něco, jak se ty zatracený Hispoši roztahují v Miami Beach. Za chvíli se začnou roztahovat snad i v Kansasu. Sama ani nevěděla, kde Kansas leží. Bydlela v laciném hotelu na rohu Collinsovy a Šesté ulice; tam ji našli. Alice byla feťačka. Od deseti hodin dopoledne si nešlehla a tihle Hispoši jí kladou otázky, jimž nerozumí.

„Tvoje sésa," řekl jeden z nich.

„Cože?" zeptala se Alice.

„Tu hermana," řekl ten druhý.

Alice pochopila, že ten druhý nemluví anglicky. Zatracený Hispoši, pomyslela si a on jí dal facku, jako by jí četl myšlenky. Vychrlil něco španělsky jako kulomet na toho, co uměl anglicky. Musel na něho vysypat snad tři tisíce slov, ale Alice z toho zachytila jen jméno Ernesto. Jméno toho druhého dosud neznala.

Ernesto řekl: „Poslouchej, jo?"

„Poslouchám," opáčila.

„My 'ceme vedet, kde je tvá sésa."

„Moje co?" Nerozuměla.

„Tvoje sésa, tvoje sésa," opakoval trpělivě.

„Á," pochopila Alice.

„Á," řekl i on.

„Myslíte moje sestra!"

„Á," zajásal a široce rozhodil ruce.

„Která sestra?" zeptala se Alice. „Já mám dvě. Jednu v Orlandu a druhou v Los Angeles."

Ernesto jí vrazil další facku,

„Tady," prohlásil. „V Miami. Jinde nezajímá."

„Já v Miami žádnou sestru nemám," prohlásila.

Tentokrát ji praštil ten Jihoamerikán. Mlátili ji střídavě.

„Poslyšte," namítla, „přestaňte mě bít, jo? Kdo sakra jste? Jaký máte právo..."

Jeden z nich ji opět udeřil, ani si nestačila všimnout, který to byl.

„Poslouchej," vybídl ji Ernesto. „Rozumíš anglicky?"

To je ale blbá otázka, pomyslela si. Zrovna od něj. Beze slova na něho pohlédla.

„Oukej," řekl. „Máš sestru, je to blondýna a je tady v Miami. A my chceme vědět, kde je, protože ji potřebujeme najít. Máme ti vymlátit zuby, nebo nám to řekneš?"

Začínala mu rozumět. Najednou jako by mluvil anglicky skoro bezvadně. Dokonce místo sésa říkal sestra.

„Jo, vy myslíte Jenny," pochopila.

Ernesto se podíval na toho Jižana. „Domingo? Se llama Jenny?"

Ten druhý pokrčil rameny. Domingo. Pěkná dvojka baletáků. Ernesto a Domingo.

„Mluvíme o dívce jménem Jody," vykládal Ernesto. „Víme, že je tvoje sestra. Tak kde je?"

„To jméno někdy používá," připustila Alice.

„Jaký jméno?"

„Jody. Ale doopravdy se jmenuje Jenny. Ale ani pod ním ji nenajdete, protože používá spoustu různých jmen."

Oba muži na ni hleděli.

Ernesto kývl na Dominga.

Domingo vytáhl z kapsy vystřelovací nůž a s cvaknutím jej otevřel.
„Co je zas tohle," ohradila se Alice, ale najednou dostala strach.
„Jenny, a jak dál?" zajímal se Ernesto.
„To je různý Chcete její pravý jméno, anebo některý ze sta jiných, co používá? Nemá stejný příjmení jako já, je to má nev-"
Ernesto jí dal facku.
„Por javor" řekl s přívětivou trpělivostí. „Žádný kecy."
„Je to sakra moje nevlastní sestra! Poslyšte, ještě jednou mě praštíte..,"
Praštil ji ještě jednou. Rozrazil jí ret. Zakrvácela si blůzku. Páni, pomyslela si.
„Poslouchej," napomenul ji. „Chceš, aby tě pořezal?"
„Ne," odvětila. Jako malá holčička. Dívala se na ten zatracenej nůž v Domingově pěsti. Oči měla doširoka rozevřené. „Ne," opakovala.
„Oukej." Odmlčel se. „Ta Jenny nebo Jody nebo jak se jmenuje." Další odmlka. „Tvoje sestra."
„Ano." Pořád měla rozšířené oči, tvář plnou neklidného očekávání.
„Ona se nejmenuje Carmodyová?"
„Je rozená Santorová," odpověděla Alice rychle. „Tak se jmenoval můj nevlastní táta, Santoro. Dick Santoro. Byl to velkej podnikatel tady v Miami, zeptejte se, koho chcete. Znáte bratry Santorovy? To byl můj nevlastní táta."
„Es Latino!" podivil se Ernesto. „Santoro? Es un nombre Latino? Ten tvůj otčím byl Španěl?"
„Ne, Ital," řekla Alice. „Moje máma je Italka, možná, že právě proto si ho vzala, potom, co můj táta umřel, kdo ví. Můj táta byl Ir," dodala pyšně. A ihned si pomyslela: Táta by mě zabil, kdyby věděl, že беру drogy. Jenže její otec byl mrtev.
„Jenny Santorová," pronesl Ernesto, aby si to jméno ozkoušel. Ačkoli už jeho angličtině rozuměla, stejně to znělo jako Henny. Jako by si chtěl odkašlat před odplivnutím.
„Ano," pokývla Alice ve snaze potěšit ho. „Tak se jmenovala, když k nám přišla. Tak se jmenoval její táta - Talián. Oženil se s mojí mámou, ale já a moje sestra jsme to jméno nepřevzaly, nechaly jsme si svoje vlastní. A to je všechno. Já jsem Alice Carmodyová a moje sestra je Kate Carmodyová a Jenny je Jenny Santorová. Ale někdy si taky říká Jody Carmodyová. Takže už víte, co jste potřebovali, ne?"
„Kde je?" chtěl vědět Ernesto.
„Jenny? Ta je v Los Angeles," opáčila Alice. „Už jsem vám to řekla."
„Ne," odpověděl.
„Povídám vám, že tam je," tvrdila Alice.
„Blbý kecy," konstatoval Ernesto a kývl na Domingo. Domingo ji řízl.
Nebylo to vážné říznutí. Jen se jí tak dotkl ostřím. Jako pírkem. Na chvíli to štíplo, pak na tváři ucítila vlhkost, zvedla ruku, aby se té vlhkosti dotkla, prsty zrudly krví a ona najednou pocítila jakési uvolnění v útrobach a měla dojem, že si nadělala do kalhot.
„Poslouchejte," řekla.
Dívali se na ni.
Ostří nože bylo zakrvácené.
„Poslouchejte, vážně," naléhala. „Jenny je kurva. Když jsem o ní slyšela naposled, byla v L. A. Myslím to doopravdy. Jestli je zpátky na Floridě, tak o tom slyším prvně. Opravdu. Včera jsem mluvila se sestrou a ona taky neříkala nic o tom, že je Jenny zpátky. Myslím to vážně, říkám pravdu, tak dejte pryč ten pitoměj nůž, jo? Mluvím pravdu. Přísahám bohu. Dejte ten nůž pryč, jo?"
Domingo nedal nůž pryč. Upřeně na ni hleděl. Ve tváři měl zasmušilý výraz, jako by ho bolelo, že ji pořezal.

„Prosím, dejte to pryč," žadonila. „Ano? Prosím? Jsem z toho nože celá nervózní. Vážně."

„Chceš říznout ještě jednou?" otázal se Ernesto.

„Ne," vypálila rychle. „Ne, nechci. Vážně ne." Zvedla ruce jako na obranu, prsty roztažené, dlaně ven.

„Opravdu, už mě nemusíte řezat," tvrdila. „Tak toho nechtě, ano?"

„Kde je?" opakoval Ernesto.

„Já nevím, kde je, vážně ne," namítala Alice. „Jestli je na Floridě, je to pro mě novinka. Koukejte, kdybych věděla, kde je, hned bych vám to řekla, ne? Nikdy jsem ji neměla ráda. Pověděla bych vám to na to šup. Jenže já to nevím, a to je pravda. Takže, hoši, víte, já se teď potřebuju s někým sejít, už mám zpoždění. Přijdu pozdě, rozumíte? Takže jestli jsme už skončili..."

„Ta sestra v Orlandu," prohlásil Ernesto. „Kde je?"

„Ale no tak, hoši," řekla Alice.

„Její adresu," naléhal Ernesto.

„Ona přece taky nic neví," namítala Alice. „Přece ji nebudete zbytečně otravovat."

„Řízní ji," přikázal Domingovi.

„Ne, nech toho!" zaječela Alice. „Bydlí u Disney Worldu. Dám vám adresu. Mám ji v zápisníku. Dejte pryč ten nůž, jo?"

„Dej sem adresu," řekl Ernesto.

David Larkin nesnášel teplouše. Znervózňovali ho. Vždycky měl pocit, že se ho chtějí dotknout. Anebo aspoň stát blízko něho. Věřil všem historkám o homosexuálech, které mezi lidmi kolují. Že když nebudete dávat pozor na svého osmiletého syna, sundají mu kalhoty a znásilní ho. Věřil v existenci velkého spiknutí homosexuálů s cílem proměnit celý svět ve svět gayů. V tomto ohledu považoval homosexuály za horší zlo než komunisty.

Nejhorší na těch Larkinových obavách byla skutečnost, že nikdy s určitostí nevěděl, kdo je gay a kdo ne. Jednou takhle měl pifku na chlápka, kterého měl za buzíka, a najednou ho potkal v restauraci vedle úžasné blondýny s nadry přetékajícími z výstřihu. Tady dole děvčata nenosí na sobě skoro nic. Člověk by se z toho zbláznil. Za to může Florida. Sluníčko jim uvaří mozek a ony ze sebe všechno strhají.

Jindy se Larkin zase setkal s člověkem, o němž si myslel, že je dokonale normální - pokoušel se ho dát dohromady s holkou, která by ojela i suchej pařez. A ten moula povídá: „Díky, mám sklon doprava." To jako, že má ptáčka v pravé nohavici. Jako že je teplouš. Ne že by ho vážně nosil napravo, ale takhle oni prostě mluví. Samozřejmě, Larkin se jen domníval, že to tak je. Rozhodně to nemohl vědět. Ale možná že je tak opravdu nosí. Možná, že buzíci z celého světa se podle toho poznají. Podle toho, v které nohavici ho nosí. Kdo to má k čertu vědět? Je to všechno moc složité.

Vincent Hollister nepochybně byl teplouš. Dnes teprve potřetí stříhal Larkinovi vlasy - vlastně tady U Jednorožce pracoval teprve od začátku dubna - ale Larkin s určitostí věděl, že je Hollister teplouš. Ale byl to ten typ teplouše, s jakými Larkin dokázal vyjít. Žádný náfuks. Žádný zženštilý elegán. Žádný hebkoručka. Mluví úplně normálně, vůbec nešíšlá. A také se obléká jako normální člověk. Žádné vypasované džíny přes prdýlku. Moc zajímavý člověk. Vypráví o velmi zajímavých věcech. Třeba o tom, kde člověk v Positanu - to je v Itálii - najde slušný hotel. Nebo kde se dá v Londýně koupit pěkný jantar. A kdyby byl Vincent ženská, člověk by řekl, že má moc pěkná ústa. Larkin by byl rád věděl, jestli se někdy obléká jako žena. Byl by rád věděl, co vlastně teplouši dělají, když jsou mezi sebou. Kromě toho, že se navzájem kouří a šoustají do zadku. Byl skoro v pokušení se na to zeptat. Měl pocit, že se s Vincentem zná dost dobře na to, aby se ho mohl zeptat. Ale Vincent by to také mohl špatně pochopit. S teploušem jeden nikdy neví.

„Tak co pořád provádíte?" zajímal se Vincent.

„Ale, mám hromadu práce," opáčil Larkin.

„Pořád jenom práce, práce, práce," usmál se Vincent a začal Larkina česat. Pozorně sledoval jednotlivé pramínky, procházející hřebenem. Každý pramínek důkladně prohlížel, podobně jako kdysi Larkinova matka prohlížela hustý hřeben tehdy, když jako kluk vyrůstal v New Yorku. Larkinovi bylo třiapadesát. Když vyrůstal, bylo běžné jít ráno do školy a odpoledne se vrátit s hlavou plnou vší. Matka mu pročesávala vlasy hustým hřebenem a pátrala po hnidách. Když nějakou našla, rozmáčkla ji nehtem palce o hřeben. Vincentovi je nějakých šestadvacet sedmadvacet. Ten neví o hnidách vůbec nic. Bůhví, proč ty vlasy tak pečlivě prohlíží.

Třeba to jen tak hraje.

Aby si zákazník myslel, že věnuje velkou pozornost tomu, jak mu padají vlasy Teplouši jsou úžasní herci. Vlastně někteří z nejlepších světových herců jsou taky teplouši. Larkina to vždycky šokovalo, když mu někdo pověděl, že ten či onen herec je teplouš.

Někdy před měsícem pověděl té holce, co s ním vlezla do postele - bylo jí devatenáct, taková nadělaná holčička z Atlanty - že Burt Reynolds je buzík. Málem se dala do pláče. Mělo jí dojít, že si vymýšlí. Burt Reynolds měl přece tu aféru s Dinah Soreovou, ne? A taky se Sally Fieldovou. Jak by teda mohl být Burt Reynolds teplouš - to by všechny ženské v Hollywoodu musely nosit fousy. A ona vykulila oči a ty se najednou zamžily; vážně měl dojem, že se už už rozbřečí. Hele, to byla jen legrace, uklidňoval ji. Teplouš je ve skutečnosti Clint Eastwood. Ještě teď se při tom pomyšlení musel usmát.

„Nějaká legrace?" vyzvídal Vincent.

„Jen jsem si na něco vzpomněl," řekl Larkin. „Na něco jsem si vzpomněl."

Mezitím v Miami Beach dospěl Domingo k názoru, že se Alice Carmodyová na jeho vkus s tou adresou moc loudá.

Řízl ji ještě jednou, tentokrát do ruky.

Vykřikla: „Hele, no tak, dělám, co můžu."

O minutu později, když otevírala horní zásuvku skříně na protější straně místnosti, ji řízl opět, tentokrát nad okem. „Do prdele, co pořád máš," zaklela. Rozzlobeně mrštila adresářem na horní desku skříně a odkráčela do koupelny pro ručník. V bytě byly jen dvě místnosti - koupelna a pokoj s lůžkem a skříní. Napouštěla vodu do umyvadla a Ernesto s Domingem zatím španělsky rokovali o tom, jestli ji musí zabít nebo ne. Ernesto zastával názor, že ji Domingo pořežal víc, než bylo nutné, pokud ji chtěl jenom vyděsit, a ona, jakmile odtud odejdou, by mohla jít na policii. Alice nevěděla, o čem se tou svojí španělskou hatmatilkou domlouvají. Snažila se zastavit krev, proudící z rány nad levým okem. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by ji mohli chtít zabít. Přece jim tu sestřinu adresu dala. Myslela jen ta to, že musí rychle vypadnout, protože její kontakt na ni určitě nebude čekat na rohu Collins Avenue a Lincoln Road donekonečna.

Ve vedlejším pokoji převládl názor, že ji musí zabít.

Když vyšla z koupelny s náplastí na levém obočí, Domingo měl už zase v ruce nůž. Divně se tvářil.

Ernesto stál ve dveřích od bytu a blokoval je. I on se tvářil podivně.

Zaběhla do koupelny a zamkla dveře.

Bylo tam velmi тихо.

Slyšela jen tlukot vlastního srdce.

A potom si najednou začali něco šeptat španělsky.

Musela udělat jediné - otevřít okno koupelny. Proleze jím a vyskočí na ulici. Byla ve druhém patře a věděla, že si ublíží, když vyskočí, ale ne tolik, jako jí ublíží oni, když nevyskočí. Dveře byly zamčené obyčejnou západkou, byla to dětská hračka. Mohou je vykopnout, kdy se jim zamane. Uvědomila si, že to neudělali jen proto, aby nezpůsobili moc velký hluk. Jednou jí jeden překupník vykopl dveře, protože mu dlužila peníze. Páni, tenkrát

to zburcovalo celý dům. Takže jí došlo, proč to neudělají. Místo toho si venku jenom po Španělsku šuškali.

Okno bylo slepené zaschlou barvou.

Rozhlédla se kolem po něčem, čím by tu barvu odstranila.

Nic.

Rozhlédla se po něčem, čím by vyrazila okno. Aby se sakra dostala ven!

Nic.

Ode dveří za sebou uslyšela nějaký zvuk.

Nějaké škrábání.

Snaží se otevřít dveře. Zasunuli mezi rám a dveře kreditní kartu a snaží se odsunout západku. Zvedla ručník, kterým předtím zastavovala krvácení z levého obočí. Omotala si jej kolem pravé ruky. Udeřila do okna, rozbila sklo a právě v tu chvíli se za ní otevřely dveře. Zaječela ještě dřív, než se ohlédla.

Stál tam Domingo s nožem v ruce.

Vlasy padaly Larkinovi na ramena, na zašlou modrou halenu, kterou zde dali každému, hned jak vešel. Vůbec se nedalo odhadnout, jak se to má uvázat, člověk musel být kouzelník. Stejně halenky dávali i ženám na opačné straně místnosti. Byl by rád věděl, zda Vincent nosí ženské oblečení. Larkin by se vsadil, že někteří buzíci se oblékají jako ženské, když jsou sami mezi sebou. Malují se rtěnkou a tak. Larkin se podíval do zrcadla a napadlo ho, jak by asi vypadala jeho ústa, kdyby si je nabarvil rtěnkou. Hnědé vlasy, tmavé oči, široké čelo, majestátní nos, pevná ústa - vcelku obraz drsného, pohledného chlapa. Namalovat taková ústa rtěnkou by bylo jako nalakovat gorile drápy na nohou. Vincent měl jemnější obličej. Bledý a oválný. Zasněné oči, vystouplé lícni kosti, žensky našpulená ústa. A hlavně černé, po teploušsku učesané vlasy - to byl nejpodstatnější rozeznávací znak.

„Vyhovuje vám zdejší horko?“ zeptal se Larkin.

„Prosím vás.“ Vincent obrátil oči v sloup. „Ani mi nemluvte.“

Někdy i mluví jako teplouš.

„Stále ještě máte v úmyslu odjet v létě do Evropy?“

„Možná odjedu z Calusy navždycky,“ odvětil Vincent.

„Ano? Jak to?“

„Unavuje mě to tady.“

„A kam byste šel? Vždyť jste sem sotva přijel.“

„Hm, ani nevím.“

(V tu chvíli se v Miami Beach policejní lékař skláněl nad krví zalitou mrtvolou ženy, ležící na podlaze koupelny, a nechal se slyšet, že byla několikrát bodnuta a pořezána a příčinou smrti bylo proříznutí krční tepny.)

„Myslím, že s vaším povoláním se můžete usadit kdekoli,“ usmál se Larkin.

„To určitě. Ale vlastně uvažuji o tom, že možná od téhle profese odejdu. Ještě nevím.“

„Že byste přestal být holičem?“ podivil se Larkin.

„Kadeřníkem - ano,“ přisvědčil Vincent.

„A co byste dělal?“

„Užíval bych si,“ mínil Vincent. „Třeba bych zdegeneroval. Kdo ví?“

„Užívat si - to stojí peníze,“ upozornil Larkin.

„Nu... mám něco málo našetřeno,“ přiznal Vincent.

„A kam byste jel?“

„Možná do Asie.“

Larkin si ho představil v Asii. Spousta holohlavých čínských teploušů, kouřících nějakou drogu, a mezi nimi Vincent v dlouhém modrém hábitu. V ledově modrém hábitu, jaký měla Popelka na Jacarandovém plese. Nikdy si nezvykl na způsob, jak to vyslovují Kubánci - Hacaranda. Jemu to slovo znělo jako Jack Aranda - hbitý Jack, rychlý Jack. A vůbec, co

znamená jméno? On sám se původně jmenoval David Largura. Všichni jeho taliánští bratřenci se jmenovali Salvátore, Silvio, Ignazio nebo Umberto a jeho matka pro něho vynášla jméno David - židovské jméno. Largura znamená italsky prostor. Změnil si jméno na Larkin - už to bude nějakých třicet let. Kdyby ho teď někdo oslovil pane Larguro, vůbec by ho nenapadlo, koho tím sakra myslí. Jmenuje se Larkin už déle než předtím Largura.

Dobrý den, já jsem David Larkin.

Ahoj, já jsem Angela Westová.

Nechtěla byste se dát vyfotografovat, Angelo?

Jistě, proč ne?

„Srí Lanka," básnil Vincent. „Nebo Goa. Nebo Bali v jižním Pacifiku. Na světě je spousta míst, kam se dá jet."

(V Miami Beach tou dobou nakládali do sanitky mrtvolu oběti vražedného útoku nožem. Jeden člověk, který se před hotelem šťoural v zubech, poznamenal, že ta zamordovaná je jistá Alice Carmodyová, takto feťačka, z druhého patra.)

„Spousta míst, kam se dá jet, když má člověk prachy," prohodil Larkin.

Půjdeš se mnou domů, Angelo?

Jasně, proč ne?

Bylo to velmi snadné. Nádherné děvče, něco přes dvacet let. Jemu je třiapadesát. Vůbec ho nenapadlo, že by to mohla být profesionálka. Tedy, poslyšte, on se udržuje stále ve formě. Běhá na pláži a plaví se na Nautilu. Měl v posteli i holky pod dvacet let, které o něm prohlásily, že je prostě super. Jednou dokonce dvě najednou a o obě se moc hezky postaral - pěkně poděkovaly, žádné stížnosti. Pizzichi e baci non fanno buchi, říkala jeho matka. Znamenalo to, že polibky a štípance nikdy nezanechají jizvy. Pizzichi e baci non fanno buchi. To je mýlka, maminko.

Chceš se dát vyfotit? Jasně, proč ne? Vyletí ptáček. Cvak, cvak, cvak.

Chceš jít se mnou domů? Jasně, proč ne? Štípance a polibky. Ale po nich zůstala spousta jizev, maminko. Molti buchi.

Angela Westová. Starou bačkoru.

Ukáže jí Angelu Westovou, až ji chytí.

„Nebo Thajsko," blouznil Vincent. „Je spousta zemí."

Za neustálého cvakotu Vincentových nůžek spolu oba muži rozmlouvali o Asii. Nikdo z nich tam nikdy nebyl, ale oba hýřili spekulacemi.

V Miami právě Ernesto a Domingo v červeném chysleru LeBaron se stahovací střechou vjížděli na dálnici vedoucí na sever, do Orlanda.

Domingo musel přiznat, že Alice Carmodyová byla milé a přitažlivé děvče. Vyjádřil to slovy: „Me gustaría culiarla."

Kapitola 4

Během letních měsíců se v Caluse předpověď počasí nemění po řadu dní. Teploty kolem dvaatřiceti, vlhkost přes devadesát procent. Odpoledne přeháňky. V podvečer vyjasnění. A zase teplota kolem dvaatřiceti stupňů. Před přeháňkou i po ní je vlhkost prakticky stejná. Tomu se říká spolehlivost, uvažoval Matthew. Jenže na druhou stranu nic není tak nudné jako předvídatelné počasí.

Než onoho úterního rána odešel do kanceláře, vzal si na sebe tropický hnědý oblek. Ve dvě odpoledne, když vyrazil z centra Calusy směrem na Sabal Key, byl oblek pomačkaný a zavlhlý. Okna jeho vozu Karmann Ghia byla cestou pevně zavřená a klimatizace běžela na plný výkon. Po jeho levici se rozkládal Mexický záliv. Voda pod rozervanými mračky blízko pobřeží měla zelenou barvu; na západě, kde se již hromadily bouřkové mraky, byla obloha mnohem tmavší. Tak ve tři, o půl čtvrté, nejpozději ve čtyři začne pršet. Návštěvníci, jichž zde v letních měsících bývá jenom hrstka, se vždycky domnívají, že po dešti klesne vlhkost vzduchu.

Minul už většinu domů na pobřeží zálivu, zbývajících část Sabal Key, trčící severním směrem, vypadala prakticky stejně divoce jako v dávných dobách, kdy se tu usadily indiánské kmeny Timicua a Calusa. V těchto místech se poloostrov mezi zálivem a Galuskou zátokou zúžil v pruh země porostlý změtí mangrovů, borovic a palem, mezi nimiž hnízdl jen několik domů. V jednom z nich bydlela Carla Nettingtonová.

Mohlo jí být kolem třicítky a nebyla nijak oslnivě krásná - diskrétní novinář by o ní napsal, že je „pohledná“. Třiadvacátého května se dostavila do kanceláří firmy Summerville a Hope v elegantním odění, štíhlá, vysoká, s poněkud plochým poprsím a s výmluvným, zasmušilým pohledem, který ovšem neměl nic společného s přípravou nějaké závěti. Na Carle Nettingtonové bylo cosi starosvětského, téměř viktoriánského. Matthew si ji tehdy dovedl jen těžko představit v plavkách.

Ovšem když onoho odpoledne přijel do jejího domu, měla na sobě plavky. Očekávala ho, domluvil si návštěvu telefonicky. Vlastně mu do telefonu pověděla, že pravděpodobně bude za domem. Matthew zazvonil u hlavního vchodu. Když nikdo neotevřel, vykročil kolem domu dozadu, přes zahradu plnou rudých buganvilií a žlutých ibišků. Když došel na roh, Carla povstala z lehátka, vykročila mu vstříc a podávala mu ruku.

Měla na sobě černé bikini - bezmála prázdný černý vršek a přiléhavé, kratičké černé kalhotky pod kostnatými boky. Byla vysoká, dlouhonohá, velmi bílá pleť kontrastovala s černí plavek; taková bělost byla zde na Floridě zcela nečekaná. Díky té úžasné bělosti vypadala jaksí křehce, zranitelně a nepochopitelně sexy. Měl dojem, že úplně svlečená určitě neskýtá vzrušivější pohled než oblečená. U většiny žen tomu bývá právě naopak. Přesto však byla nepopíratelně sexy, navzdory téměř nedospělé postavě, kostnatým bokům a vystouplým klíčním kostem; vypadala jako hříbě, vlastně spíš jako chlapec. Tmavé vlasy ostříhané nakrátko, oči skryté za velkými slunečními brýlemi, plné rty bez rtěnky. Když přišla blíž, usmála se.

„Pane Hope,“ uvítala ho, „ráda vás vidím.“

Mluvila poněkud chraptivým hlasem, jako kuřák nebo alkoholik - neuměl to rozlišit.

Stiskla mu ruku. „Doufám, že nepřicházím moc nevhod,“ začal se omlouvat.

„Ne, ne. Vůbec ne. Jak vidíte, jen tady sedím a čtu.“ Pustila jeho ruku a malátně pokynula k lehátku, z něž se před chvílí zvedla, a k časopisu na stole vedle lehátka. Na stole měla také džbán s limonádou a kbelík s ledem. Na podnose vedle kbelíku stály dnem vzhůru dvě sklenice.

„Trochu limonády?“ navrhla.

„Ano, prosím.“

Naplnila obě sklenice ledem. Nalila limonádu. Všechno zalévala sluneční záře. Černá, bílá a žlutá ve žlutém slunci. Košile a sako se mu lepily na tělo. Podala mu jednu sklenici. Čekal, až naliže i sobě.

„Posadte se, prosím," vybídla ho.

Usedl na lehátko vedle ní. Oba usrkávali limonádu. Nízko nad mangrově se snesl pelikán a přistál na hladině. Pod modrou oblohou se skvrnami mraků se modrala zčeřená voda bazénu. Patio i bazén sahaly až k mangrovům, za nimiž bylo vidět šedozelené vlny zátoky. Z dálky se blížily bouřkové mraky. Ve vzduchu bylo cítit déšť. Ale i teď občas skrze oblaka problesklo slunce, byť jen na okamžik. Položila si jeden kotník přes druhý. Bílá na bílé.

„Nuže," zeptala se, „zjistil ten váš člověk něco?"

Čistě věcný tón. Nevěděla, jak se jmenuje soukromý vyšetřovatel, kterého najal. Přišla za ním právě proto, aby se vyhnula osobnímu styku s příslušníkem tak mrzkého plemene. Tedy ani nevěděla, že muž, kterého najal, je mrtvý, že byl za horké letní noci zastřelen -i když osmý červen lze považovat za léto skutečně jen na Floridě. Na Floridě léto někdy začíná už koncem dubna. A na Floridě také někdy přichází smrt. V neděli večer navštívila milého člověka jménem Otto Samalson, který sice zatraceně moc kouřil, hodně kašlal, ale odváděl výtečnou práci. Prý ‚váš člověk‘. Matthew si nebyl jist, zda by se Ottovi líbilo, kdyby se o něm říkalo, že je něčí člověk. Otto byl svůj vlastní člověk.

„Můj člověk," prohlásil Matthew, „je mrtvý."

„Cože?" Sundala si brýle proti slunci.

Tehdy, když přišla do kanceláře, měla také sluneční brýle a za celou dobu své návštěvy si je nesundala. Měla dlouhou, zasmušilou tvář a ty brýle ještě zdůrazňovaly smuteční dojem - černé brýle na bílé pokožce; neproniknutelné jako krypta. V den, kdy Matthewa navštívila, mu sdělila, že jejímu manželovi je pětadvacet let, a on měl za to, že jí může být mezi pětadvaceti a devětadvaceti lety. Když teď odkryla oči, uviděl, že jsou jasně zelené, mladistvé, zářící inteligencí - zcela jasně byly její nejkrásnější chloubou. Bez brýlí najednou vypadala o deset let mladší. Nedospělé tvary jejího těla se zdály být zcela na místě.

„Zastřelili ho na Tamiami Trail," oznámil jí Matthew. Hleděla na něho nechápavě. „Tuhle neděli večer," vysvětloval. „Jmenoval se Otto Samalson." Upřený pohled zelených očí se ani nepohnul. „Možná jste o tom četla v novinách. Nebo jste to viděla v televizi."

„Ne."

„V každém případě je mrtvý," dodal Matthew.

„To je mi líto," řekla a skoro okamžitě pokračovala: „Znamená to, že si budu muset najít jiného detektiva?"

Já, já, já, pomyslel si Matthew. Jak se to dotkne mě? Znamená ten nečasný a neuvážený skon Otto Samalsona, že teď budu muset využít služeb jiného soukromého detektiva, stejně neznámého, anonymního?

Bezmála si povzdechl.

„Pokud máte pocit, že ještě pořád nějakého potřebujete," nadhodil.

„Nu, jestli je tenhle člověk mrtvý..."

„Ano, je mrtvý, paní Nettingtonová."

„Jak tedy můžeme pokračovat...?"

„Dostal jsem od něho hlášení, paní Nettingtonová. A včera jsem si poslechl pásku, která..."

„Proč jste mi o tom neřekl?" podivila se. „Kdy jste to dostal?"

„V pátek pozdě odpoledne."

„A nezavolal jste mi?"

„Otto připravoval kopii té pásky. Myslel jsem, že počkám, až..."

„Jaké pásky? Co tím myslíte?"

„Ottovi se podařilo umístit diktafon..."

„Kdo to je?" zeptala se Carla rychle. „Kdo je ta ženská?"
„Jistá Rita Kirkmanová."
Opět stejný nechápavý pohled. To jméno jí nic neříkalo.
„Bydlí v Harbor Acres," vykládal Matthew. „Tam Otto tu nahrávku pořídil. V jejím domě."
„A kde je?" zajímala se Carla. „Chci si ji poslechnout."
„Tu pásku? Je v Ottově kanceláři. Policie..."
„Vy ji nemáte s sebou?"
„Nemám. Policie vyšetřuje vraždu, paní Nettingtonová..."
„Chcete říct, že si tu pásku poslechne policie?"
„Je to dost pravděpodobné. Ano."
„Proboha. A co na ní je?"
„Všechno, co jste si přála," ujistil ji Matthew.
„Kdy si ji budu moci poslechnout?"
„Zeptám se na policii. Určitě..."
„Přála bych si, aby s tím ta zpropadená policie neměla nic společného."
„Ano, je to nepříjemné, že Ottu zabili," utrousil suše Matthew.
Pohlédla na něho, jestli to nemyslel jako sarkasmus.
„Byl váš manžel v neděli večer doma?" otázal se.
Zaváhala.
„Paní Nettingtonová?"
Opět si nasadila brýle.
„Já nevím," řekla. „Sama jsem nebyla doma. Byla jsem s kamarádkou v kině."
„Netelefonovala jste během nedělního večera domů? Z kina? Nebo odjinud?" „Ne."
„Takže nevíte, jestli tu váš manžel byl nebo ne?"
„Je mi líto, nevím."
„V kolik hodin jste se vrátila domů, paní Nettingtonová?"
„Chvilí po půlnoci. Zašly jsme si na skleničku."
„A nepokoušela jste se odtamtud manželovi zavolat? Z toho baru nebo z restaurace."
„Byli jsme v Marina Lou's. Ne, nevolala jsem mu."
„Byl manžel tady, když jste se vrátila domů?"
„Ano, byl už v posteli. Spal."
„Ale nevíte, jestli tu byl celý večer, nebo..."
„Ne."
„Na jakém filmu jste byla?"
„Doktor Živago. Viděla jsem to už popáté," usmála se. „Dávají to znovu v rámci festivalu."
„Na North Trail?"
„Ano."
„To je dobrý film," poznamenal.
„Ano," odvětila.
„Velice romantický," dodal.
„Ano."
Dlouho bylo ticho.
„Paní Nettingtonová," řekl, „myslíte, že manžel věděl, že ho někdo sleduje?"
„Nemám ponětí."
„Nemluvil o tom s vámi?"
„Ne."
„Neobvinil vás, že jste si najala..."
„Ne."

„Nenaznačil, že ví..."

„Ne, nic takového," ujistila ho a pak jí to najednou došlo. „Vy mi kladete přesně stejné otázky, jaké budou klást i oni, že ano? Daniel bude podezřelý, že? Protože ho sledoval člověk, kterého potom zabili!" Sesunula dlouhé nohy z lehátka a otočila se čelem k němu. Rty měla zlobně sevřené, sluneční brýle odrážely obraz blížících se bouřkových mraků. Kupy bouřkových mraků jí zakryly zelené oči a ze zátoky náhle zavanul poryv studeného větru.

„Zeptají se Daniela, kde byl v neděli večer. Daniel bude chtít vědět, proč je to zajímavé, oni mu budou muset povědět, že byl zavražděn soukromý vyšetřovatel, můj muž se zeptá, co má nějaký soukromý vyšetřovatel společného s ním, a oni mu povědí, že ho ten zavražděný sledoval. Vaše žena si toho člověka najala, aby vás sledoval -a moje manželství je v háji!"

„Paní Nettingtonová," prohlásil Matthew, „měl jsem za to, že jste za mnou přišla, aby..."

„Ne proto, že bych chtěla, aby se stalo zrovna tohle!"

„Ale... pověděla jste mi... je mi líto, ale tvrdila jste, že pomýšlíte na rozvod. Že jestli váš manžel doopravdy..."

Ostře ho přerušila: „Na tom nesejde!"

Matthew málem ucouvl.

„Zapomeňte na to," řekla. „Děkuju mockrát, pane Hope, pošlete mi, prosím, to hlášení vašeho člověka, tu pásku a samozřejmě váš účet."

Nechápavě na ni hleděl.

„A teď jděte, ano? Nechtě mě o samotě, ano?"

„Paní Nettingtonová..."

„Mohl byste, prosím vás, odejít?" požádala ho.

Když se Kate Carmodyová vrátila v úterý odpoledne domů z práce, seděli v jejím obývacím pokoji dva muži. Hispánci. Jeden hladce oholený a štíhlý jako toreador, ten druhý byl obrovitý chlap s úzkým knírkem. Když vešla, ten oholený četl časopis People. Ten s knírkem, který vypadal, jako by si jej namaloval tužkou na obočí, si špičkou čepele vystřelovacího nože čistil nehty. Kate se na ně jen podívala, otočila se a chtěla vyběhnout ven.

Ten s nožem vmžiku vyskočil z gauče.

Popadl ji za rameno, odtáhl ji od dveří, mrštil jí napříč pokojem a zavřel dveře a zamkl je. Ten druhý odložil časopis a promluvil. „Slečna Carmodyová?" Měl silný španělský přízvuk. Okamžitě ji napadlo: Miami. A hned potom: Alice. Tohle určitě nějak souvisí s její pitomou fetišáckou sestřičkou z Miami.

„Co chcete?" zeptala se. „Kdo jste?"

„Ernesto," představil se s úsměvem. Potom ukázal na svého parťáka: „Domingo."

Ten s nožem neřekl nic a neusmál se. Právě z něho měla největší obavy.

„Tak co tady chcete?" zeptala se. Měla strach - dva cizí Hispoši v domě a z toho jeden s nožem, který vypadá spíš jako šavle - a také byla rozmrzelá. Přišla domů po celém dnu stráveném s Mickey Mou-sem, měla chuť dát si pivo, převléknout se do sortek a about si sandály. Bydlela v tomhle mrňavém bytečku - obývací jako skříň, kuchyňka, kam se nevejde ani šváb, postel velká jako krabice od bot -šest mil od Disney Worldu a v Orlandu se jí nelíbilo. Pořád si však opakovala, že je tu jen dočasně. Florida, to je přece voda a loď, a ne zatracená poušť se zatraceným Orlandem uprostřed. Nebýt Disney Worldu, nikdo by o Orlandu nikdy neslyšel. To jméno zní jak jméno kouzelníka, který předvádí svoje triky místo přídavku po představení. A nyní, dámy a pánové, vám s hrdostí představujeme Velkého Orlanda! A jeho dva pomocníky Ernesta a Dominga, kteří vám předvedou, jak se vloupat do malého bytu bez použití síly. „Jak jste se sem dostali?" zeptala se Ernesta.

„Jenny Santorová," řekl. „Vaše sestra."

Ten přízvuk by se dal sekat mačetou. Místo Jenny z něho vylezlo Hermy a místo sestra řekl sésta.

„Co je s ní?" opáčila Kate. „Myslíte Jenny? Co s ní je?"

„Kde je?"

„Jak to mám sakra vědět?" podivila se a zamířila do kuchyně, když tu jí Domingo zastoupil cestu.

„Jdu jen pro pivo," vysvětlila. „Nechcete pivo?" Otočila se k Ernestovi. „A co vy? Nechcete pivo?"

„Chci vědět, kde je vaše sestra. Jenny Santorová. Tak se jmenuje?"

„Přibližně tak," přisvědčila Kate a pomyslela si, že Jenny nebo Henny, jedna za osmnáct a druhá bez dvou za dvacet. Zašla k ledničce, otevřela ji, vyňala láhev značky Bud, sňala uzávěr a napila se přímo z ní. „A není to moje sestra, jen moje nevlastní sestra. Mi hermana política."

Málokdo z anglicky mluvících Američanů ví, jak se španělsky řekne nevlastní sestra. Ernesto na ni vrhl obdivný pohled a pochválil ji: „Usted habla español correctamente."

„Pochytila jsem něco na Portoriku," odvětila Kate anglicky -nemělo smysl se vytahovat a dělat zbytečné chyby. „Pracovala jsem tam jako číšnice v kasinu."

Ernesto přikývl. Domingo si ji prohlížel, nestydatě očima oceňoval její nohy, zadeček, prsa, bloudil po její postavě. Ernesto doufal, že ji Domingo neporeže jako tu druhou. Napadlo ho, že ještě vůbec netuší, že je její sestra mrtvá. Možná jim ta její nevědomost pomůže. Ještě nevěděl jak, ale myslel si, že možná ano.

„Vy máte dvě sestry, verdad?" zeptal se, aby ji vyzkoušel.

„Dvě," přikývla. „Ale jen jedna z nich je doopravdy moje sestra. Mi propia hermana. Alice. Žije v Miami Beach. A ta druhá... nevím, kde je. Naposledy jsem slyšela, že je v Los Angeles. Proč?" Pohlédla na jednoho a pak na druhého.

„Potřebujeme najít vaši hermana política" vysvětlil Ernesto.

„Tak ta je v L. A. Zkusili jste hledat v L. A.?" To měl být žert -L. A. je přece tak daleko - ale nikdo se neusmál. „Neviděla jsem ji... už to bude nejmíň šest let. Odjela z Miami, když mně bylo šestnáct. Jak jsem slyšela, jela prý do New Orleansu, pak do Houstonu a potom do L. A. Řekla mi to máti. Vlastně už je to sedm let."

„Kde bydlí vaše matka?" chtěl vědět Ernesto.

„Ve Venice."

Oba muži se podívali jeden na druhého.

„Ne v Itálii," vysvětlila Kate. „Ve Venice na Floridě. U Sarasoty. Asi patnáct dvacet mil od Sarasoty."

„A ona ví, kde je vaše sestra?"

„Jenny? Nemám tušení."

„Ale ona vám pověděla, že je Jenny v Los Angeles, verdad!"

„Ano," přitakala. Vyslovil to tak pěkně, po Španělsku, Los Angeles. Moc pěkně. Ale ten druhý měl nůž.

„Pověděla vám také, že vaše sestra byla v Houstonu?"

„Myslím, že ano," přisvědčila Kate.

„Vaše matka, verdad!"

„Ano."

„A jak se jmenuje?"

„Annie."

„Carmodyová?"

„Ne, Santorová. Znovu se provdala. Říkám přece, že Jenny je moje..."

„A kde bydlí vaše matka?"

„Už jsem vám to řekla."

„Říkala jste ve Venice."

„Ano."

„Máte její adresu?"

„Ano.“

„Dáte mi ji, prosím?“ požádal Ernesto.

Kate pohlédla na nůž v Domingově ruce.

„Ano,“ odpověděla a zašla do ložnice pro adresář.

Ernesto pokynem ruky poslal Dominga za ní. Domingo vešel do ložnice. Na nočním stolku u postele stál telefon a Kate seděla na kraji lůžka, a když vstoupil do místnosti, listovala v adresáři. Právě procházel dveřmi, když telefon zazvonil. Aniž by vůbec pomyslela na to, že třeba nechtějí, aby to vzala, zvedla sluchátko.

„Haló?“

Domingo rychle přeběhl místnost.

„Katie?“

„Ano?“

Stanul přímo před ní.

„Tady je máti.“

„Ahoj, mami,“ pozdravila a zakryla mikrofon dlaní. „Moje matka,“ řekla Domingovi. Odkryla mikrofon a zrovna se chystala vyprávět o dvou mužích, kteří se ptají na její adresu, když její matka pronesla: „Alice je mrtvá.“

„Cože?“

„Alice. Včera ji někdo zabil v Miami Beach.“

„Proboha,“ vydechla Kate.

„Probodli ji,“ dodala matka a Kate se náhle roztřásla ruka s telefonem. „Policie mi volala před pěti minutami. Trvalo jim hrozně dlouho, než mě našli, protože se jmenuju jinak, víš? Mám jiné příjmení. Myslí si, že to má něco společného s drogami. Ve skutečnosti nic nevědí, Kate. Vidí člověka závislého na drogách a hned je napadne, že to má něco společného s drogami.“

„Proboha, mami,“ opakoval Kate.

Najednou vstala a odtáhla se od Dominga, aby si udělala v úzké uličce mezi postelí a stěnou trochu místa. Domingo se pořád tlačil těsně k ní a v ruce svíral otevřený nůž.

„Musím jet do Miami identifikovat mrtvolu,“ vykládala matka. „Můžeš se tam se mnou sejít?“

„Kdy?“ otázala se Kate.

Domingo ji pozoroval a poslouchal, co říká.

„Myslela jsem, že tam zajedu dnes večer. Dali ji do márnice, potřebují někoho, kdo by ji s určitostí identifikoval.“

„Já... hm... nevím, mami. Zítra jdu do práce, je pracovní den. Kdybys to mohla vyřídit sama...“

„Je to tvá sestra,“ napomenula ji matka.

„Já vím, že je to má sestra...“

Domingo náhle zpozorněl.

„Tak co?“ naléhala matka.

„Zavolám ti později,“ rozhodla Kate.

„Budu taky potřebovat, aby mi někdo pomohl s přípravami na pohřeb.“

„Uvidím, jak se mi to povede zařídit v práci, ano, mami? Můžu ti zavolat později?“

„Odjedu až za chvíli.“

„Tak dobře. Ozvu se ti,“ slíbila a složila sluchátko do vidlice.

Ernesto stál ve dveřích ložnice. Byla by ráda věděla, jak dlouho už tam je.

„Vaše matka?“ otázal se.

„Ano.“

„Co chtěla?“

Kate zaváhala.

„Nu?" naléhal Ernesto.

„Ona... ona..."

„Le contó de su hermana," ozval se Domingo.

„Ne, to ne!" zvolala Kate.

„Pověděla vám o vaší sestře?" zeptal se Ernesto. „Že je mrtvá?"

Kate mlčela. Jestli vědí, že je sestra mrtvá... proboha, jestliže to vědí...

Ernesto si zhluboka povzdechl a kývl na Dominga.

Kate s výkřikem vyrazila ke dveřím a zakopla o nohu, kterou jí Domingo okamžitě nastavil. Padla hlavou napřed, v pádu se pootočila, aby neupadla přímo na obličej, nicméně levou tvář se udeřila o podlahu. Hlavou jí prolétla bolest, ale hned se začala zvedat, zaujala pozici jako závodník, dlaněmi se opírala o zem, nohy za sebou, připravena vystřelit z místa, vyrazit ke dveřím do ložnice a s křikem proběhnout obývánkem k venkovním dveřím, na schody a na ulici. Ale Domingo jí skočil na záda, srazil ji opět k zemi, sedl si na ni jako jezdec na padlého koně, levicí chmátl po dlouhých vlasech, zkroutil je v pěstě, zatáhl, zvrátil jí hlavu bradou nahoru, pravou ruku - tu, v níž svíral nůž - mžikem přesunul dopředu a švihem jí prořízl krk.

Doširoka rozevřela oči.

Uviděla krev, řinoucí se jí proudem z hrdla.

V ústech jí zabublal bezhlesý výkřik.

Byla okamžitě mrtva.

Domingo otřel nůž o její sukni a rukou jí zajel po stehně ke kalhotkám. Ernesto ho pozoroval, ale nic neřekl. Vytrhl z adresáře stránku s adresou a telefonním číslem Annie Santorové a zamířil ke dveřím ložnice.

„Vienes?" zavolal.

Domingo přikývl.

Kapitola 5

Ve středu v deset dopoledne si Matthew vzpomněl, že musí zavolat Susan ohledně víkendu a Dne otců. Moc se mu do toho telefonování nechtělo. Na stole mu ležely kopie obsahu dvou složek, které pořídil v pondělí v kanceláři Otto Samalsona. Matthew si ty materiály chtěl přečíst důkladněji, než je četl včera, kdy je jenom narychlo prolistoval. Požádal Cynthii Huellenovou, jejich děvče pro všechno, aby mu nespojovala žádné telefonáty. Ale teď bude muset jeden hovor vyřídit sám. Musí zavolat Susan. Která v neděli večer uraženě odešla z jeho ložnice.

Před lety, kdy ještě v jejich manželství bylo místo na humor, se Susan definovali uraženost jako malý dvoukolý kočárek. Jestliže tedy někdo odejde jenom uraženě, jedná se o spíše méněcenného jedince, který si nemůže dovolit opravdové, velkolepé pohoršení - to považovali za drahý, starodávný kočár na čtyřech kolech. Člověk, který odchází pohoršen, bývá obvykle majetný...

A tak dále.

Tehdy ještě jejich manželství žilo.

Dnes je jejich manželství mrtvé jako stará teta Hattie. Mrtvé a pohřbené. Jako všechno, co je smrtelné. A proto nikterak necítil palčivou touhu promluvit si se Susan. Ale zavolať jí. Vytočil číslo z paměti - kdysi to přece bývalo jeho číslo - vytočil všech sedm čísel a čekal. Naslouchal vyzvánění na druhém konci. Čekal. Pětkrát... šestkrát... sedmkrát...

„Haló?“

Susanin hlas.

„Ahoj, Susan, tady Matthew.“

„Matthew! Právě jsem ti chtěla volat!“

„Chci si promluvit o tom víkendu,“ vysvětloval. Věcně, jako vždy. Zapomeňme na naše nedělní bláhové objímání a polibky. „Vzpomínáš si, je...“

„Den otců, no ovšem,“ dořekla za něho. „Ale Matthew, nejdřív se ti musím omluvit za nedělní večer.“

„To není třeba.“

„Hrozně se stydím, nejradši bych umřela.“

„Ale opravdu...“

„Proto jsem ti chtěla zavolat,“ dodala. „Abych se omluvila. Opravdu je mi to líto, Matthew.“

„Mně taky,“ ujistil ji a měl pocit, že to myslí doopravdy.

„Jen tak odejít,“ zlobila se. „Pitomá. Jsem prostě pitomá.“ Zaváhala a dodala: „Zrovna když to začínalo být opravdu fajn.“

Na lince se náhle rozhostilo ticho.

Matthew si odkašlal.

„Ehm, Susan,“ začal, „pokud jde o ten víkend...“

„Ano, ten víkend,“ chytila se Susan. „Vymyslela jsem to takhle, pokud s tím budeš souhlasit. Mohl bys pro ni přijet v pátek v pět odpoledne?“

„Jistě, to by...“

„A kdybys měl chvíli času, mohl bys zajít dovnitř na skleničku.“

A opět ticho na drátě.

„Ano, to bych rád,“ přiznal Matthew.

„Já taky,“ řekla Susan.

„Takže... v pátek v pět, ano?“

„Ano. Uvidíme se tedy. A Matthew...?“

„Ano?“

Ztišila hlas. „Vážně to začínalo být fajn.“

Ze sluchátka se ozvalo tiché cvaknutí.

Znělo to jako panenský rumělec.

S úsměvem odložil sluchátko do vidlice a přitáhl si první ze dvou složek. Obě složky byly zde v kanceláři včera označeny jmenovkami, hned jak Cynthii předal okopírované stránky. Oboje desky obsahovaly obvyklý Ottův formulář se smlouvou, podepsaný jím a zákazníkem, který ho najal. K formuláři byla svorkou připojena stránka se dvěma odstavci. V prvním odstavci se uvádělo, k čemu byl Otto najat, a druhý odstavec obsahoval vysvětlení, že Otto sice bude vyšetřovat pilně a v dobré víře, nicméně bez záruky, že toto vyšetřování dovede do úspěšného konce. Skutečnost, že Otto považoval za nutné připojit ke smlouvě tento dodatek, svědčila o tom, že se již v minulosti spálil, a pokud jde o vyplacení honoráře, nechtěl ponechat nic náhodě. V každé složce byly také Ottovy každodenní poznámky o daném případu, všechny načisto přepsané na stroji.

První složka byla označena jmenovkou DAVID LARKIN.

Ať už jste se k tomu místu přiblížili po zemi, nebo po moři, nebyl v tom žádný rozdíl. V každém případě jste uviděli velkou ceduli s nápisem Larkinova loděnice. Velká bílá dvoustranná tabule s ledově modrými umělohmotnými písmeny z obou stran. Larkinova loděnice. Největší obchod s loděmi a čluny v Caluse. Prodával nové i použité, od malých člunků až po jachty - Larkinova loděnice. Televizní reklama o ní hlásala: Vaše cesta k vodě. Hlavní obchod měl přímo na Trailu, ale hned za ním byl hluboký kanál a dostatečně velké přístaviště pro patnáct až dvacet člunů, záleželo na velikosti. Za kanálem začínala Ptačí rezervace a za ní ležela vnitrozemská vodní cesta -potřebujete člun na projížďku, buďte mými hosty, Larkinova loděnice. Vaše cesta k vodě.

Ve středu dopoledne seděl Larkin s Účtařem Jimmym na přední palubě devatenáctimetrové jachty typu Chris - na Craft Constellation. Byla už nějakých dvacet let stará, ale ve skvělém stavu; klidně by vás zavezla i na Bahamy, kdybyste potřebovali. Larkin byl oblečen v džínách a bílém tričku s modrým nápisem Larkinova loděnice, vaše cesta k vodě, a na nohou měl lodnické boty s drsnými podrážkami. Účtař Jimmy měl na sobě zelený oblek, špičaté hnědé boty, bílou košili a kravatu, která vypadala, jako by ji někdo pozvracel, zrcadlové sluneční brýle a slamák s úzkým okrajem. Jimmy měřil pět stop a osm palců, vážil sto osmdesát liber a podle Larkinova mínění vypadal spíš jako nějaký tlustý Hispoš, a ne jako Ital, jímž ve skutečnosti byl. Jimmy se vlastně jmenoval James Anthony Largura, ale skoro každý mu říkal Účtař Jimmy nebo Jimmy Noha - obě jména souvisela s jeho povoláním. Účtař Jimmy vás přišel navštívit, když bylo třeba skládat účty Jimmy Noha vám zpřerážel nohy, pokud jste neúčtovali podle jeho chuti. Nebo ruce. Nebo vám rozbil hlavu. Anebo někdy jenom brýle.

Jimmy byl Larkinův mladší bratr.

Jimmy se přišel zeptat, jestli by Larkin nemohl jemu a jeho přátelům půjčit člun na malý výlet, který plánují na pátek dvacátého června. Měl na mysli člun, jemuž se říká cigáro, tedy člun, který dokáže ujet pobřežní stráží, pokud Larkin správně sledoval, kam míří. A to, kam Jimmy míří, odhadl Larkin vskutku dokonale. Ne nadarmo byli bratři. Jimmy a jeho přátelé očekávali další zásilku - Larkin nechtěl vědět jakou. Larkin si dával pozor, aby se Jimmyho nikdy nevyptával na obchodní záležitosti. Tím pádem zůstával vždy čistý. Jimmy za ním čas od času přicházel, aby ho požádal o člun. A Larkin mu vždycky odpověděl tak jako dnes.

„Když někdo náhodou nechá v jednom ze člunů klíče a někdo jiný přijde a odjede s ním, nebudu o tom nic vědět. Pokud se mi vrátí v dobrém stavu, je to paráda. Jestli ho někdo sestřelí z hladiny, ani si nevšimnu, že je pryč.“

„Jo, to je bezva,“ přisvědčil Jimmy.

Je mu dvaadvacet, pomyslel si Larkin, vypadá jako tlustej Hispoš, kupuje si hadry ve výprodeji na Jedenačtyřicáté a mluví pořád jako teenager. Jo, to je bezva. Ježíšikriste!

„Tak my si ho někdy během noci výzvědném, v pohodě, jo?“
„Pokud o tom nebudu nic vědět," upozornil Larkin.
„Ale v jednom cigáru budou klíče, jo?“
„Je možné, že někdo zapomene ve člunu klíče, ano.“
„Jasná páka," řekl Jimmy.
Jasná páka, pomyslel si Larkin. Prokrista!
Seděli spolu na sluníčku a pili pivo.
„Slyším, že hledáš jednu rajdu," prohodil Jimmy.
Larkin se na něho podíval.
„Jednu kurvu z Miami," řekl Jimmy.
Larkin neodpověděl.
„Přej ti čajzla hodinky," dodával Jimmy.
„Kdes to slyšel?" zajímal se Larkin.
„Vzpomínáš na Jackieho? Na Jackieho Pasoniho? Jeho máma prodávala v cukrárně, v přízemí, když jsme byli kluci, tenkrát v New Yorku. Jackie Pasoni. Jeho bráchu probodli v Attice. Nevzpomínáš si na Jackieho?“
„A co je s ním?“
„On občas pracuje - teda pracoval - pro toho chlápka, co ho tady v neděli zastřelili. Pro toho Žida, zapomněl jsem, jak se jmenuje. Jackie pro něj makal v Miami.“
„Co to bylo za práci?“
„Poslouchal, co se povídá, chápeš? Byl něco jako práskač, jenže vlastně ne, protože nemakal pro fízly, ale pro toho židovského soukromého čmuchala, jak se sakra jmenoval, pořád si nemůžu vzpomenout.“
„Samalson," řekl Larkin.
„Jo, správně, Samuelson.“
„No a?" zeptal se Larkin.
„Narazil jsem na Jackieho na chrtích závodech a on mi povídá, že si můj brácha najal tohle soukromý vočko, protože potřebuje najít jednu štetku, co mu zdrhla se zlatýma rolexkama. Tak to Jackie povídal.“
Larkin se zasmál.
„Je to pravda," vyzvídá Jimmy, „že ta kurva od tebe dostala pětikilo a ještě ti vzala zlatý rolexky?“
„Ne, nic jsem jí nezapltil," bránil se Larkin. „Ani jsem nevěděl, že je to profesionálka.“
„Ale sebrala ti hodinky.“
„Jo.“
„Odkrácěla s tvýma hodinkama, jo?“
„Ležely na prádelníku.“
„Tos musel asi spát, co?“
„Jo.“
„Kdy se to stalo, ráno?“
„Jo.“
„Když ses vzbudil, byla už pryč?“
„Jo.“
„I s hodinkama.“
„Jo.“
„Tak proč s tím chodíš za soukromým vočkem? Proč nepřijdeš za mnou? Jsem tvůj brácha, vyřídil bych to pro tebe.“
„No dobře.“
„Určitě líp než nějaký soukromý čmuchal. Kterýho ještě ke všemu zabili.“
„Dobře.“

„Myslels, že to udělala ona?"

„Já vím, že to udělala," opravil ho Larkin.

„Že ho zabila? Nekecáš?"

„Ne, to ne, myslel jsem že..."

„Á, ty hodinky, no jo, jistě. Ale nemyslíš, že ho zabila, že ne?"

„Čert ví, kdo ho zabil," řekl Larkin.

Jedno věděl jistě. Ukradla mu hodinky. To druhé, to nevěděl tak určitě... tedy, o té druhé věci neřekl ani Samalsonovi a docela určitě o ní nepoví ani bratrovi. Nikomu. Nikdy. Zatracená čubka! Teď mu najednou začalo vrtat hlavou, jak tady vysedával se svým tlustým bratrem Jimmym Účtařem Nohou v polyesterovém obleku, začalo mu vrtat hlavou, že opravdu mohla Samalsona zabít. Protože co když se Samalson dostal blízko k ní? A řekněme, že věděla, že jde o víc než o zlaté rolexky, o něco, co dokáže hezkou dívčí tvářičku přeorat tak, že ji nikdo nepozná? A řekněme, že jakmile se na ni Samalson zaměřil, uvědomila si, že za ní přijde někdo, kdo nic nedá na takové ty řečičky - máš úžasnýho ptáka, miláčku. Je to možné. Zoufalí lidé dělají zoufalé věci.

„Chceš, abych našpicoval uši?" zeptal se bratr.

„Cože?" nechápal Larkin.

„Mám si poslechnout, co se povídá, a zjistit, jestli o ní dostanu nějaký echo? Trochu ji proplesknu, a dostaneš hodinky zpátky."

„Máš jinou práci," namítl Larkin.

„Ale ne, teď zrovna nemám moc napilno," tvrdil Jimmy. „Tak chceš, nebo ne?"

„Nu, rád bych ji našel," připustil Larkin.

„Tak to považuj za hotovou věc," prohlásil Jimmy. „Jak se jmenuje?"

„Angela Westová. Tak se mi představila. Ale myslím, že to není její pravé jméno."

„Máš její fotku?"

„Dal jsem ji Samalsonovi."

„Tak mi pověz, jak vypadá."

„Blondýna, modré oči, měří asi pět stop a devět palců..."

„Jak je stará?"

„Dvaadvacet, třiaadvacet. Takovýhle kozy, nohy jako..."

„O ty se postarám, až ji najdu," slíbil Jimmy.

Pověděl jí, že v tom domě jsou drogy. Je tam koks, tvrdil, na ulici by se prodal nejmíň za sedm set padesát táců. Šest kilo čistýho prášku, asi tak. Jeho zákaznice to viděla - půl tuctu bílých plastových sáčků - když otevřel sejf. Tedy, včetně toho, který ležel otevřený na prádelníku. Třeba už pár těch pytlíků použil nebo je prodal, takže řekněme, že v tom domě jsou ještě čtyři, možná tři, hergot, i dva by stály za to.

Když se dostaneš ke dvěma kilům čistýho, to je něco přes sedmdesát uncí, zředíš ho na kvalitu, jaká se prodává na ulici, a můžeš chtít sto pětadvacet za gram. Jedna unce, to je asi osmadvacet gramů, znásobíš to sedmdesáti a máš devatenáct set šedesát gramů krát sto dvacet pět babek a shrábneš dvě stě pětáctyřicet táců, skoro čtvrt miliónu - tedy, když v tom domě budou jen dvě kila.

K tomu připočítej dalších sto dvacet pět táců za každé kilo, které se ti podaří odnést. Když odneseš například čtyři kila, máš v ruce půl miliónu babek. Mluvilas o tom, že jedno kilo má dvě celé dvě desetiny libry. Že míváš v cestovní tašce osm, nejvýš deset liber, když odcházíš z domu. Tak to jenom popadneš a zmizíš do noci.

Namítla, že to je příliš nebezpečné.

A taky, jak může vědět, že ta jeho zákaznice jenom tak nekecala?

Rozčilil se. Prý prokristapána, znám už ji léta, je to štetka jako ty, nemá důvod mi lhát, prostě mi vyprávěla zajímavou historku.

Poslouchala jeho řeči a uvažovala o tom, že se amatéři nemají plést do kšeftů s drogami.

Vyprávěla mu, že v L. A. znala jednu děvku, pracující děvče, jako je ona sama, která se nechala přemluvit, aby vzala s sebou drogy do letadla. Nabídli jí padesát tisíc babek za to, že přiveze drogy z Antiguy, kam se dostaly letadlem z Londýna s mezipřistáním v Marseille. Musela jen odnést kufr s falešným dnem, pod kterým byla droga. No, a ten den přivedli policejní psy a ona si teď kroutí v San Quentinu dvacet let a ti chlapi, co ji najali, si užívají na jachtě na francouzské Riviéře. Amatéři se nemají plést do kšeftů s drogama, varovala ho.

A taky se nevyplácí zkoušet podrazy na ty, kdo s drogami obchodují.

Právě tak se amatérovi může stát, že mu vystřelí mozek z hlavy. Když chtějí podrazit lidi, co se živí kšeftováním s drogou. Nikdo nemá rád, když mu bereš jeho miskou s rýží, vykládala. Vezmeš někomu mísu a on ti rozfláká palici.

Takže myslím, že se mi do toho nechce, dodala.

Ale současně si pomyslela, panebože, to by mohla být cesta ven.

To se stalo v březnu.

Byli spolu v domě, který si pronajal v Hallandale.

Seděli u bazénu. Byl začátek března, což je na koupání moc brzy, ať si říká kdo chce co chce. Přiletěla z Los Angeles do Miami dvacátého ledna. Jedna kamarádka na západním pobřeží jí vyprávěla, že v Miami se prý za hodinu práce platí dvě stě až dvě stě padesát dolarů. Ať prý si sem zajede a podívá se sama. Když chcete zjistit, kolik v kterém městě dostávají call girls, stačí nahlédnout do Zlatých stránek pod záhlaví , Vzkazy' nebo ,Doprovod'. V Los Angeles byla Jenny registrována u vzkazové služby, která měla reklamu ve Zlatých stránkách, a přijímala platby kreditní kartou. Vytočili jste číslo, někdo vám oznámil, že společnost si za zprostředkování účtuje padesát dolarů, a zeptal se vás, jestli chcete, aby vám zavolalo nějaké děvče. Když Jenny volala zákazníkovi, připomněla mu, že společnost si účtuje padesát babek, a dodala, že ona obvykle dostává stovku za hodinu. To dělá dohromady sto padesát. Chcete tedy společnost, nebo ne? Některou noc zvládla i sedm nebo osm čísel a odešla domů s tisícovkou, když vezme v úvahu i chlapy, co jí dali zvláštní spropitné za výjimečné hm... kuřácké číslo. A někdy se celou noc dívala na Johnnyho Carsona. V Miami se údajně mělo platit dvě stě až dvě stě padesát za hodinu, jenže se ukázalo, že je to kec. Rozhodla se, že si užije pár dnů sluníčka - ve skutečnosti ale celou dobu lilo a byla zima - a vrátí se zpátky na západní pobřeží.

Den před předpokládaným odjezdem na pláži potkala jistou dívku. Napovídala jí, že je vyšetřovatelkou od pojišťovny, pracuje pro jednu firmu z L. A. Musí tady vyřídit jednu velkou pojistnou událost a zítra se vrací. Vždycky si vymýšlela, pokud šlo o zaměstnání. Měla hodně přátel z řad normálních lidí a nemohla jim prostě říct: hele, hádej, co je nového, já jsem kurva. A tak byla buď bankovní úřednicí, nebo zaměstnankyní pojišťovny, nebo prováděla nějaký výzkum pro výrobce počítačů, také se vydávala za manažerku od textilní firmy - vždycky si vybírala nezajímavá povolání, aby se jí na ně nikdo nevyptával. Ráda vystupovala v různých rolích. Kvůli tomu vlastně původně přijela do Los Angeles - aby se stala velkou filmovou hvězdou. To jo, pěkná hvězda. Je z ní kurva, nic víc. Ale i práci prostitutky považovala za povolání, v němž člověk musí střídat různé role.

V každém případě se s tou holkou na pláži hned skamarádila -jmenovala se Molly Ryderová. A Molly hned začala: je, to je škoda, že odjíždíš tak brzy, zrovna když jsme se seznámily, to je škoda, že nemůžeš zůstat o něco dýl, abys to tu líp poznala, protože tady je vážně hezky, doopravdy. A pak Jenny pověděla, že se dnes večer u jednoho známého v Hallandale pořádá večírek, má tam prý bazén a vůbec všechno a přijdou tam zajímaví, docela zvláštní lidé, a jestli by teda Jenny nechtěla taky přijít.

Jenny šla na večírek, seznámila se tam s mnoha zajímavými a zvláštními lidmi, kteří brali koks a podobné věci, a rozhodla se, že se v Miami chvíli zdrží a zkusí, jestli by neudělala nějaké kšefty v lepších hotelích na pláži. Možná dokonce najde nějakého staříka, s kterým by si mohla hrát na maminku a na tatínka, protože měla dojem, že v Miami je méně podvodníků

než v L. A., kde se jich na každém čtverečním palci vyskytují tisíce. Tady se na každém čtverečním palci vyskytovaly tisíce švábů. Vzpomínala si na ně ještě z časů svého dětství. Říkali jim tu palmoví brouci. Někteří byli velcí jako ukazováček. Když jste na ně šlápli, mohli jste po nich i skákat, odplazili se celí zmlácení a polámaní, ale zůstali naživu, dokud je člověk nepraštil palicí. A také uměli létat. Když v prvních pár týdnech svého pobytu v Miami bydlela u Molly, jednou se málem počůrala, protože jí jeden vletěl přímo do obličeje.

To bylo ještě v lednu.

Začátkem března seděla u bazénu a poslouchala řeči o čtvrt miliónu za jedinou noc práce.

V L. A. dostala za celou noc obyčejně pět set, někdy i jenom čtyři, když to šlo špatně.

A tady šlo o čtvrt miliónu.

I když se s ním rozdělí, stále ještě jí zbude sto pětadvacet tisíc dolarů. A to v případě, že v sejfu budou jenom dvě kila. Kdyby tam bylo víc...

Jak se do toho sejfu dostanu, zeptala se.

Protože tohle byla možná cesta ven.

Kapitola 6

Matthew ho od pohledu nesnášel. Velký, svalnatý chlap s širokým čelem a výrazným nosem mu přišel po palubě vstříc s nataženou rukou, velkou jako šunka, v modrých džínách a bílém tričku, vpředu s nápisem Larkinova loděnice, vaše cesta k vodě. Mohl to být třeba světec - a přesto k němu okamžitě pocítil odpor. Někdy se to stává. Dokonce i se ženami. Dokonce i s nádhernými ženami. V podvědomí zkrátka něco cvakne, kdo může vědět, jak to vlastně funguje? Třeba mu Larkin připomíná středoškolského učitele geometrie, který mu dal pětku. Anebo se jedná o kombinaci optických a čichových vjemů, které vyslaly do mozku signály a spustily obranný mechanismus - na tohohle chlapa pozor. Ať už to bylo, jak chtělo, prostě se mu Larkin nezamlouval.

Jenže mu potřeboval položit určité otázky.

A koneckonců, když mu zatelefonoval, byl ten člověk tak zdvořilý, že ho pozval k sobě domů na odpolední skleničku, že? Místo aby ho požádal, ať se za ním zastaví v obchodě. Měl nádherný dům na Fatback Key, samé dřevo, sklo a kámen, přímo na pobřeží zálivu. Matthew s Larkinem seděli na lehátkách čelem k vodě. Daleko nad mořem se kupily bouřkové mraky, jako vždycky v tuhle denní dobu.

„Otto jí nezačal říkat Popelka," vykládal Larkin. „To já."

„Kdy to bylo?" zajímal se Matthew.

„Když jsem ho najal."

„A to bylo kdy? Omlouvám se, že vám kladu všechny tyhle otázky, pane Larkine..."

„Ne, ne, poslyšte, jsem rád, že vám můžu pomoci. Stalo se to takhle: Šel jsem na ples, bylo to někdy v dubnu... bývá tady tolik plesů, že se ani nedají spočítat, jak jistě víte."

„Ano," přisvědčil Matthew.

„Na východním pobřeží, v Miami, pořádají Kubánci ples pokaždé, když má něčí dcera patnácté narozeniny. To je takový zvyk u španělsky mluvících národů," poučoval Larkin Matthewa. „Jakmile je dceři patnáct, obléknou ji jako nevěstu a uspořádají bál. Všichni přátelé si vypůjčí fraky v levandulové barvě a přijdou tomu dítěti popřát všechno nejlepší k patnáctinám, protože už zanedlouho se bude vyvalovat s roztaženými nohama na pláži a brzy potom se z ní stane tlustá dáma s knírkem."

Larkin se zasmál.

Matthew na to nic neřekl. Larkin se mu nelíbil o nic víc než předtím.

„Říkají tomu la quinceanem," pokračoval Larkin. „Taková pitomost. Ovšem tady v Caluse pořádáme sezónní plesy kvůli ještě větším pitomostem. Kolem Vánoc bývá Sněhový bál, pořádaný ve prospěch Americké společnosti pro boj s rakovinou, a na jaře, když kvetou rudé jacarandy, máme Jacarandový ples, který má zas něco společného s roztroušenou sklerózou nebo se svalovou dystrofií, vždycky si to pletu. A tam jsem ji poznal. Na Jacarandovém plese."

„To bylo..."

„V dubnu."

„Kdy v dubnu?"

„Někdy začátkem měsíce. Jacarandy právě rozkvétaly. Přišla tam -pěkná, mladá holka v dlouhých modrých šatech stejné barvy jako její oči, s dlouhým rozparkem na pravé straně a s hlubokým výstřihem přes velice dobře vyvinutou hrud'. Tancoval jsem s ní celou noc. Dal jsem ji vyfotit fotografem, který si počítal padesát babek za obrázek ve prospěch charity. Právě tu fotku jsem dal Ottovi. Tu z toho plesu. Viděl jste ji?"

„Ano, je ve složce," přisvědčil Matthew.

„Úžasná holka, nemám pravdu?"

„Moc pěkná."

„Jasně, no a ten obrázek jsem mu dal já. A k tomu dva a půl tácu zálohy. Najděte ji, povídám mu. Najděte mi Popelku. Tehdy jsem ji tak pojmenoval poprvé."

„A proč?"

„Nu, přece jsme se setkali na plese, ne? Byl oblečená jako princezna, na prsou měla safírovou brož, ty střevíce na vysokých podpatcích vypadaly jako ze skla, scházela jí jen čelenka. A ráno se z té princezny vyklubala mizerná děvka, která mi ukradla rolexky od Tiffanyho z New Yorku za osm tisíc."

„A proto jste si najal Ottu."

„Jo."

„Aby vám našel ty hodinky."

„Aby našel ji. O hodinky nejde. Ty jsou touhle dobou možná už na Aljašce. Myslíte, že si nechá ukradené hodinky s mými iniciálami vyrytými na plášti?"

„Chtěl jste tedy, aby našel jenom ji."

„Jenom? Myslíte, že to byl snadný úkol? On si řekne jenom. Ani jsem nevěděl, jak se jmenuje."

„Myslel jsem..."

„Jo, představila se jako Angela Westová, ale než jsem zavolał Ottovi, podíval jsem se do seznamu, našel jsem šest Westových, ale ani jednu Angelu. Takže jsem měl jen fotku blondaté holky - Popelky, chápete? A takových blondýn je v Caluse možná padesát tisíc, takže Ottovi stačilo zaběhnout na pláž a najít ji. Nehodí se říkat jenom, Matte - můžu vám říkat Matte?"

„Většina lidí mě oslovuje Matthew."

„Tak tedy Matthew." Larkin pokrčil rameny, jako že proti gustu žádný dišputát. „Jde o to, že jsem Ottovi dal velmi těžký úkol a on se v tom vyšetřování dostal hodně daleko, to vám povídám."

„Proč jste vlastně za ním šel?"

„Proč? Protože jsem slyšel, že je dobrý..."

„Myslím, proč jste nešel na policii?"

„To jsem nechtěl."

„Proč ne? Ukradla vám hodinky."

„Považoval jsem to za osobní záležitost. Mezi ní a mnou. Nechtěl jsem, aby se do toho míchala policie. A policie je stejně na draka, to určitě víte sám, Matthew."

Matthew neodpověděl. Daleko na moři se proti šedé obloze rýsovala silueta rybářské lodi. Vodouši poletovali těsně nad vlnami a stahovali se k pobřeží. Hejno pelikánů, vznášejících se na obloze, se rozletělo někam po větru. Matthewa napadlo, že ptáci možná vědí předem, kdy začne pršet.

„Tak kdy jste za ním zašel?" otázal se.

„Někdy koncem měsíce."

„Koncem dubna?"

„Jo, někdy koncem měsíce."

„Proč jste s tím čekal tak dlouho?"

„Jak to myslíte?"

„Ty hodinky vám ukradla začátkem dubna, ale vy jste vyhledal Ottu až koncem dubna. Jak to?"

„Musel jsem si to promyslet," řekl Larkin.

Domingo navrhl, že by mohli zajít na pláž, když matka není doma. Ernesto mínil, že pláž počká. Město Venice na ně neučinilo nijak zvláštní dojem. Právě zde však v řadovém domku z tvárnice nedaleko Jedenačtyřicáté dálnice bydlela paní Santorová. Domingo prohlásil, že Miami Beach je hezčí. Venice prý je všivá díra. To byla dvě z několika jeho oblíbených

anglických slov - všivá díra. O Miami Beach si však nemyslel, že je to všivá díra. Miami Beach připomínalo malou odnož Kubu, a tím pádem bylo úžasné.

Oba seděli před domem v červeném kabrioletu LeBaron. Rozhodli se, že tady se nebudou schovávat, protože všechny ty mrňavé, chatrné domky stojí příliš blízko sebe, takže si nemohli dovolit riskovat vloupání. Jinak by raději čekali uvnitř, až přijde domů. Takhle jenom došli ke dveřím, zazvonili a sousedka odvedle jim sdělila, že se Annie vrátí z Miami až později. Takhle nepokrytě ovšem původně vystupovat nemínili, aby si povídali se zvědavou sousedkou, která by správně měla sedět doma a koukat na seriál. Chvilku předtím, než paní Santorová přijela - asi deset minut před půl třetí onoho středečního odpoledne - si Domingo postěžoval, že v téhle všivé díře nemají žádnou španělsky mluvící rozhlasovou stanici. Když její vůz, hnědý Dodge Caravan, zabočil na příjezdovou cestu, Ernesto ho šťouchl do žeber. Ihned vystoupili z auta a zamířili k ní, zatímco odemykala kuchyňské dveře na boku domu.

„Paní Santorová?“ oslovil ji Ernesto.

Překvapeně se ohlédla. Je to máma těch dvou ženských, pomyslel si Ernesto, o tom není pochyb. Stejně oči, stejná ústa, odbarvené vlasy, snaží se zakrýt šediny, ano, ale nepochybně je to jejich matka. Stejná pevná prsa, nu, pravda, jsou už trochu ztěžklá, ale taky jí už musí být nějakých padesát - pětapadesát. I v pase je trochu silnější, ale nohy má pěkné, jako její dcery. Je to jejich matka, docela určitě.

„Miamská policie,“ představil se, rozevřel náprsní tašku, na okamžik ukázal řidičský průkaz a zase tašku zavřel. „Chceme vám položit několik otázek o vaší dceři.“

Annie slyšela jeho přízvuk, měkký jako tortilla - znělo to asi takhle: „Miamská policie, 'céme vam položit njekolik otázek o vaši céži,“ ale uvědomila si, že v dadeském okrese mají asi hodně hispánských policistů; přece jí ukázal průkaz, ne?

„Ano, pojd'te dál,“ pozvala je.

Vešli za ní do kuchyně.

Odložila si na kuchyňský stůl nějaké balíčky a zavedla je do obývacího pokoje. Žaluzie měla staženy, v pokoji bylo šero a chládek. Florida v létě. Odněkud z ulice bylo slyšet sekačku na trávu. Páchlo to tu plísni, člověk ji skoro cítil i v ústech.

„Právě jsem se odtamtud vrátila,“ sdělila jim. „Z Miami.“

„Ano, my víme,“ přikývl Ernesto.

„Jela jsem identifikovat její tělo,“ vysvětlovala Annie.

„Ano, to se musí,“ přitakal.

Ten druhý, velký, s tenkým knírkem a pichlavýma očima neřekl nic.

„Bylo to strašné.“ Annie potřásla hlavou. „Byl jste někdy v márnici? Nu ovšem, že jste tam byl,“ dodala.

„Ano,“ přitakal Ernesto.

„Strašné,“ opakovala. „Ten zápach.“

„Ano,“ řekl. „Paní Santorová, můžete...“

„Promiňte,“ přerušila ho. „Přeslechla jsem vaše jména.“

„Ach, vy promiňte nám,“ omlouval se Ernesto. „Detektiv Garcia.“ Ve skutečnosti se jmenoval Mořeno. „A můj partner, detektiv Rodriguez.“ Domingo se jmenoval Garzon. „Chtěli bychom vědět, zda byste nám nepomohla najít vaši nevlastní dceru.“

„Jenny? Co jí chcete?“

„Paní Santorová,“ vykládal Ernesto, „chceme se ujistit, že se jí nestane nic podobného jako vaší nebohé dceři v Miami Beach.“

„Má to něco společného s drogami?“ zeptala se Annie.

„Smrt vaší dcery?“

„Ano. Má její smrt co dělat s drogami?“

„Možná,“ mínil Erneste.

„Myslela jsem si to. Ale neřekla bych, že Jenny bere drogy. Tedy, ona dělá všelijaké věci, věřte mi, ale..."

Náhle se odmlčela.

„Ano?" povzbudil ji Ernesto.

„Nic," řekla Annie.

„My víme, že je prostitutka," ujišťoval ji Ernesto.

„Vy to víte?"

„Ano. Proto ji nehledáme. Chceme ji chránit, paní Santorová."

To všechno z něho lezlo v té jeho španělské angličtině.

Proto ji nehledáme. Céme ji chránit, páni Santorová - to Santorová vyslovil samozřejmě perfektně, ale všechno ostatní se rozplynulo v avokádovém pyré. Pomyslela si, že Miami už jich doopravdy musí být plné, když najímají policisty, kteří ani neumějí anglicky.

„Kdo vám řekl, že je Jenny prostitutka?" chtěla vědět.

Ernesto málem řekl, že Alice, protože si neuvědomil, že jim Alice nemohla nic říct, pokud s ní nemluvili dřív, než byla zavražděna. „Vaše dcera v Orlandu," odpověděl a uvědomil si, že i tohle byla chyba. Dcera v Orlandu je také mrtvá. Jediný rozdíl je v tom, že o tom ještě paní Santorová neví. Při troše štěstí o tom ještě neví ani policie. Doví se to, až začne mrtvola zapáchat. V tomhle horku to bude brzy.

„Mluvila jsem s ní včera," poznamenala Annie. „Slíbila, že se mi ozve a domluvíme se, kde se v Miami sejdem. Ale nezavolala. To je celá Katie. Naprosto nespolehlivá," dodala a pohrdavě mávla rukou.

Ernesto věděl, že spolu mluvily. Právě proto její dcera zanedlouho zamoří zápachem celé sousedství. „To ona nám dala vaši adresu," vykládal. Což byla pravda. „Protože si dělá starosti o vaši nevlastní dceru." Což byla lež.

„Opravdu?" podivila se Annie. „To je teda překvapení."

A to je právě to nejhorší na lži, pomyslel si Ernesto.

„Ty dvě spolu nikdy moc nevycházely," vysvětlovala Annie, „Katie ji vyloženě nesnáší. A vy říkáte, že si o ni dělá starosti? Tomu je těžko uvěřit."

„Inu, lidé někdy mění své city," rozumoval Ernesto a v duchu si říkal, prosím vás, paní, neztěžujte nám to, ano? „V každém případě bychom chtěli vědět, kde je," prohlásil. „Myslím vaši nevlastní dceru Jenny."

Vyslovil to jako Henny.

Málem se tomu zasmála.

Místo toho řekla: „Naposledy jsem o ní slyšela, že je v Caluse."

Dobrá, pomyslel si Ernesto.

„Kde v Caluse?" zajímal se.

„To nevím," odvětila Annie.

Ernesto na ni pohlédl. Mrkl na Dominga. Doufal, že jim to nebude ztěžovat. Krve už bylo dost.

„Proč to nevíte?" zeptal se.

„Proč to nevím?" podivila se. „Jak to myslíte, proč to nevím? Když nevím, tak nevím."

„Řekla jste, že je v Caluse..."

„Ano."

„... ale nevíte kde."

„Správně."

„Jak je to možné?"

„Zavolala mi, když tam přijela. Ještě si prý nenašla byt. Volala mi jenom, že je v pořádku. Od té doby jsem o ní neslyšela."

„Aha," pochopil Ernesto. „A kdy to bylo, prosím vás?"

„Kdy mi telefonovala?"

„Ano, kdy vám telefonovala, že je v pořádku.“

„Začátkem dubna,“ odvětila Annie.

Ernesto pokývl hlavou. Pomyslel si, že to přibližně souhlasí. Zmizela někdy koncem března. Pravděpodobně odjela z Miami rovnou do Calusy. Zatímco oni ji v Miami hledali po všech hotelových barech na pláži. Tak tedy Calusa. To je někde u Tamy, že?

„Kde je Calusa?“ otázal se.

„Nedaleko odsud. Kousek od Sarasoty.“

„Povězte mi,“ pokračoval Ernesto, „říká si ještě pořád Jody Carmodyová?“

„Nu, ona hodně střídá jména,“ řekla Annie. „Ale tohle jsem nikdy neslyšela. Jody Carmodyová. Proč by si tak měla říkat? Nemá ráda své sestry a jméno Carmody nenávidí. Ví, že si říkala Angela Westová a Cheryl Blakeová, ale Jody Carmodyová? Carmody se jmenoval můj první manžel. Ne Jennin otec. Jennin otec byl můj druhý manžel, před čtyřmi lety zemřel na infarkt. Vždycky jsem měla za to, že právě Jenny mu ten infarkt přivodila - když se dověděl, že je prostitutka.“

Ernesto netrpělivě přikývl. Tyhle žvásty ho nezajímaly.

„Napište mi ta jména, prosím vás,“ požádal ji. „Všechna jména, která kdy používala.“

„Jsou to jen ta, co jsem vám už pověděla,“ tvrdila Annie.

„Napište nám je, porfavor. Prosím.“

Zašla do kuchyně, vzala si blok a tužku, uložené vedle telefonu, a vrátila se s nimi do obývacího pokoje. Rozsvítila stojací lampu vedle gauče, sklonila se nad stolem a začala psát. Psala a současně mluvila. Takové lidi, kteří umí psát i mluvit současně, Ernesto vždycky obdivoval.

„Možná se teď obarvila na rezavo, kdoví,“ uvažovala Annie. „Anebo na svou původní barvu, tedy na hnědou. Vlastně spíš... ale jo, asi by se tomu dalo říkat hnědá. Když jsem ji viděla naposledy, měla blond vlasy. Ale kdo ví, jak vypadá teď? Nezapomněla jsem na Virginii Darrowovou? Zmínila jsem se o tom jménu?“

„Ne,“ odvětil Ernesto.

„To je jedno z jmen, která používá. Virginia Darrowová. To se mi moc líbí. To, a taky Melissa Blairová. Když jsem ji viděla naposledy, jmenovala se Virginia Darrowová a byla blondýna. Vypadala báječně. Nu, je to hezké děvče, chcete se podívat na nějaké její fotografie?“

„To by nám pomohlo,“ připustil Ernesto.

„Tohle jsou všechna jména, na která si vzpomínám,“ prohlásila Annie. „Vlastně, počkejte, používala ještě jedno, ale to bylo, když poprvé odjela do Los Angeles. Když se ještě snažila dostat k filmu. Dala si takové hrozně mladistvé jméno. Mary Jane Hopkinsová. Ale myslím, že si ho nenechala moc dlouho. Mám to sem připsat?“

„Připište to, prosím vás,“ požádal Ernesto.

Annie připsala jméno, vytrhla list z bloku a podala jej Ernestovi. „Prosím, detektive Gomezi.“ Zamračila se. „Promiňte,“ omlouvala se, „tak jste se představil?“

Ernesto už zapomněl, co jí vlastně řekl.

„Ano, správně,“ přitakal. „Gomez.“

Domingo se po něm ostře podíval.

Paní, opakoval si v duchu Ernesto, neztěžujte nám to, prosím.

„Chcete se podívat na ty fotky?“ zeptala se.

„Por favor,“ řekl a vzpomněl si, že se představil jako Garcia.

Zašli do ložnice. Otevřela skříň a natáhla se k horní polici. „Pomůžete mi? Je to ta šedivá krabice.“

Ernesto s obtížemi sundal krabici z regálu. Vrátili se zpátky do obývacího pokoje. Začala se probírat fotografiemi a pyšně jim je ukazovala.

„Tohle jsou moje dvě dcery, když byly ještě malé," vykládala. „A tohle je můj první muž. A tahle fotka je ještě z doby, když jsme bydleli v New Jersey. Tadyhle jsme všichni ve Vero Beach, když jsme poprvé přijeli na Floridu. Tehdy se Al rozhodl, že chce žít tady, na jihu. To byl můj první muž. A tadyhle..."

Nemám chuť ty kecy poslouchat, pomyslel si Ernesto.

„... můj druhý manžel, Dóm. Tedy Dominik Santoro. Znáte v Miami stavební firmu bratrů Santorových? Ta patřila mému muži. A tady je Jenny."

Por fin, pomyslel si Ernesto a málem si ulehčeně oddechl.

Shlížel na fotografii šestiletého děvčátka.

„Nemáte něco z pozdější doby?" otázal se.

Ve skutečnosti však řekl: Nemáte něco z pozdější doby?

„Ale ovšem, okamžik," ubezpečila ho a začala kramářit v krabici. „Víte, to je tak, nemáme jich moc, protože odešla z domova tak mladá. Bylo jí teprve šestnáct, když odjela do Kalifornie. Chtěla být herečkou. Tedy ona byla moc dobrá, zeptejte se, koho chcete. Ve Zkoušce ohněm opravdu zazářila. Znáte tu hru? Od Arthura Millera? Hráli ji ve škole. A ona byla hvězda. Učitel, co vedl dramatický kroužek, tvrdil, že je to moc talentovaná mladá dáma. Přesně tak to řekl. Velmi talentovaná mladá dáma. Ale když odešla, jejímu otci to zlomilo srdce. Však víte, dva roky nato umřel na infarkt. Tady je, podívejte. Na tomhle obrázku jí je asi tak patnáct. Není krásná?"

Ukázala jim fotografii dívky v bikinách. Nepatrný vršek od plavek zakrýval pěkná prsa, měla široké boky, štíhlé nohy, stála na špičkách jako modelka, úsměv na tváři, tmavé vlasy jí vlály ve větru.

„Abych pravdu řekla," pokračovala Annie, „je to sice moje nevlastní dcera, ale mám ji ze všech nejradši. Ze všech tří. Ty ostatní jsou opravdu moje dcery, ale Jenny mám nejradši. Není to ode mě hrozné, takhle mluvit? Já vím, čekalo by se, že budu ohavná macecha, ale vždycky jsem se považovala za její skutečnou matku a milovala jsem ji víc než vlastní dcery. Tady je ještě jedna její fotografie na pláži, to je taky na Floridě, tehdy jsme bydleli v Bradentonu. Na svůj věk byla velice pěkně vyvinutá, opravdu krásná. A taky chytrá. Mívala jedničky i z matematiky, a to je pro děvčata hodně těžké. Nevím, co se s ní tam daleko stalo. Nikdy nepochopím, jak se z ní mohla stát prostitutka. Nikdy. Poslyšte, Alice, chudinka, brala drogy, jak víte. A Katie je dvakrát rozvedená, kdo ví, co ona nakonec v životě dokáže. Tohle mi Jenny poslala z Los Angeles. Docela nedávno. Je to nějaký večírek v domě jednoho producenta. V Hollywoodu. Ti producenti v Hollywoodu pořádají obrovské večírky."

Ernesto si prohlížel fotografii.

Blondýna, dobře, to už je lepší. Sexy chiquita, kření se do objektivu, na sobě hedvábné šaty s hlubokým výstřihem, div jí z něj nevypadnou kozy, jednu ruku v bok, v druhé drží skleničku, dlouhé nohy v sandálech na vysokých podpatcích.

Podal obrázek Domingovi a zeptal se: „Máte víc takových fotografií?"

„Myslím, že nějaké poslala ze Seattlu, když tam byla. Podívám se." Znovu začala prohrabávat krabici. „Není to ode mě špatnost?" prohodila. „Že ji mám ráda ze všech nejvíc?" Ohlédla se, aby viděla Ernestovi do tváře. „Detektive Garcio," naléhala. „Není to špatné?"

Domingo náhle zpozorněl.

„Srdce si nedá poroučet," uklidňoval ji Ernesto a poklepal si na hrud'.

„Omlouvám se," zakoktala Annie zmateně. „Říkal jste, že se jmenujete Garcia, ne?"

Domingo poposedl na krajíček gauče; obrázek Jenny Santorové na hollywoodském večírku v jeho levici vypadal jako Fay Wrayová v King Kongově obrovské tlapě.

„Gomez," opravil ji Ernesto a jemně se dlaní dotkl Domingovy pravé paže.

„Ano, Gomez," usmála se Annie. „Mám vždycky strašnou potíž se jmény."

„Kdybyste našla ještě jiné obrázky," požádal ji Ernesto a oplatil jí úsměv. „Por favor."

Domingo v kapse uvolnil sevření ruky na střece vystřelovacího nože.

Kapitola 7

Mezi obchodníky s drogami byl Luis Amaros znám jako El Amardillo, což znamená pásovec. Ne proto, že by vypadal jako pásovec. Málokdo vypadá jako pásovec. A málokdo také ví, jak pásovec vypadá. Většinou si lidé pletou pásovce s mravenečníkem. Mravenečník má dlouhý úzký rypák, dlouhý lepkavý jazyk a dlouhý chlupatý ocas. Vypadá jako chlupatý létající talíř s nohama. Naproti tomu pásovec je pokryt vzájemně propojenými kostěnými destičkami jako brněním a vypadá jako malý tank s nožičkami. Luis Amaros nevypadal jako tank. Vypadal spíš jako požární hydrant. Malý, podsaditý, trochu obtloustlý. Vypadal jako přívětivý požární hydrant. Jako mladý Duvalier z ostrova Haiti, jenže nepatřil k Duvalierově rodině. Luis byl členem Amarosovy rodiny z Bogoty a obchodoval s drogami. Nu, to bylo celkem dáno. Když jste z Kolumbie a žijete na Floridě, přece nebudete obchodovat s kávou.

Luisi Amarosovi říkali Pásovec, protože, stejně jako onen dobře obrněný savec, jehož byl jmenovcem, i Luis byl dobře obrněn. Sotva existoval způsob, jak by se mu někdo mohl dostat na kobytku. Jestli se někdo dostane do maléru kvůli kšeftům s drogou, Luis to určitě nebude. Proto tolik jiných Kolumbijsců obývá zavšivené vězeňské cely, zatímco Luis si žije v luxusním domě na Key Biscayne.

Luis se hodně často usmíval. Měl buclatou tvářičku a nakažlivý úsměv králická Bugse. Bylo s podivem, že mu lidé neříkali El Conejo, což je španělsky králík. Protože on ve skutečnosti mnohem víc připomínal obtloustlého králíka než hydrant nebo pásovce. Ženy ho považovaly za roztomilého člověka. Dokonce i někteří muži mínili, že je roztomilý. „Jsi roztomilej člověk, kámo," říkali mu zákazníci a Luis tomu rozuměl tak, že má milý, přátelský úsměv a baculaté tváře, do nichž ho každý rád štípne. Jeho zákazníci však měli na mysli skutečnost, že se s ním těžko obchoduje. „Jsi roztomilej člověk, kámo." A on byl kdykoli připraven za desetník vám podříznout krk. Nebo sehnat někoho, kdo to udělá za niklák.

Luis se vždycky pyšnil velikostí svého penisu.

Často se děvčat vyptával, jestli ho má větší než Johnny Holmes. Johnny Holmes byl pornohvězda. Neuměl vůbec hrát, ale měl nestvůrně velký orgán. Ve filmech, v nichž Luis viděl Holmese hrát, vždycky vypadal tak trochu naměkko, jako by ta potvora byla moc dlouhá na to, aby se dokázala pořádně postavit. Luis přehrával filmy s Johnnym Holmesem na videu a každé dívky, která při tom s ním byla, se vyptával, kdo z nich má většího - on, nebo Johnny Holmes? Všechny ho ujišťovaly, že on má nejímí desetkrát většího než Holmes a taky je mnohem roztomilejší.

V úterý ráno, když mu zatelefonoval z Calusy Ernesto Mořeno, předváděl Luis jedné dvacetileté černošce trik s jablkem a hrstí kokainu. Luis sám měl velmi světlou pokožku, ale strašně se mu líbily černé holky. A taky měl strašně rád jablka. Kokain mohl i nemusel. Většinou nemusel. Kokain, to byl obchod. Ve filmu Zjizvenec se mu na Al Pacinovi nelíbilo - kromě toho, že byl ošklivý a chtěl souložit s vlastní sestrou - že míchal dohromady obchod a potěšení. Kdykoli se Pacino objevil na plátně, vždycky nasával celé kýble koksu. Luis se ho sotva kdy dotkl. Ale spousta děvčat si na koks potrpěla a Luis vždycky míval pro případ potřeby doma zásobu. Když holky dostaly koks, byly obyčejně vděčné, až na to, že sem tam člověk narazil na nějakou lacinou děvku, která pak musela dostat lekci.

Luis mluvil se silným španělským přízvukem, který mnoho dívek považovalo za roztomilý. Ovšem ne hispánské dívky. Ty takový přízvuk nepovažovaly za roztomilý, protože si myslely, že tak mluví každý. Ale anglicky mluvícím holčičkám, štíhlým mladícím v tenkých šatečkách, poletujícím po hotelových barech, připadal jeho přízvuk roztomilý. A taky je často napadlo, že by mohl mít nějaký koks. Slyšely španělský přízvuk a hned pomyslely na

koks. Když dneska člověk osloví mladou holku, ahoj, jak se máš, ona hned opáčí: „Ahoj, já jsem Cindy, nemáš šňupec?“ To je jeden z názvů kokainu. Šňupec.

Než Amaros přijel do Miami, i když se i předtím věnoval tomuto obchodu, netušil, že má kokain tolik jmen. Američané jsou tak vynalézaví. Céčko, koks, sníh - to znal. Taký už slyšel názvy šťastnej prášek a zlatej prach. Ale hvězdný prach - ne, to pro něho byla novinka. Stejně jako bílá paní, nosní cukrátky a vločky. Nejpodivnější mu připadaly názvy Bernice, Corinne a holka. Jako by chtěli přirovnávat nasávání dávky do nosní dírky k souloži. Říkat tomu holka. Někteří - soudě z výrazu jejich tváří - možná opravdu považovali nasávání toho svinstva za soulož.

Na holky vždycky udělalo dojem, když jim předvedl zkoušku s thiokyanataném kobaltu. Když se smíchá s drogou, směs zmodrá. Čím jasnější modř, tím lepší holka. Míval doma neustále tři čtyři kila, protože člověk nikdy neví, kdy se strhne nějaký mejdan. Čím jasnější modř, tím lepší holka. Luis měl svoje vlastní pořekadlo. Čím lepší holka, tím lepší holka. Neboli, dáš-li holce kvalitní fet, ona pak kvalitně funguje. Až na občasné případy, kdy člověk narazí na nějakou potvoru, která je chytrá, až jí to samotné škodí.

„Dělá se to takhle,“ vykládal Luis. „Vyřízneš z jablka ohryzek.“

Černoška ho pozorovala s vykulenýma očima. Vlasy měla učesané jako Bo Dereková v Desítce. Včera večer mu vysvětlila, že tento účes je opravdu afrického původu. Podle černochoů dneska všechno původně pochází z Afriky. Dokonce i tóra je prý afrického původu. Nasávala koks jako vysavač a taky mu tak kouřila ptáka. Když se jí zeptal, jestli je větší než Holmesův, vyhrkla: „Člověče, ty máš většího než pámbu!“

Vylupovačem jader vybral vnitřek jablka.

„Co s tím? Co to vlastně děláš?“ vyptávala se.

Jmenovala se Omelia. Černošky si vymýšlejí jména; jejich jména nikdy nejsou tím, čím se zdají být. Omelia zní jako Amelia, jenže to není Amelia. Šoustal už černé holky, které se jmenovaly Lorene, Clorissa, Norla - nebyla to opravdová jména, jenom zněla podobně jako skutečná. Miloval černošky s neobvykle znějícími jmény.

„Tadyhle,“ poučoval ji, „uděláme do jablka díru. Přímo uprostřed.“

„A na co?“ chtěla vědět.

Seděla po indiánsku na židli u kuchyňského stolu. Zdvižená kolena, zkřížené kotníky. Nahá. Kůže se jí báječně leskla.

„Dovnitř dáme prášek,“ vysvětloval.

„Kam?“ divila se Omelia. „Do jabka?“

„Přímo do té díry,“ řekl.

„Tím se jen pokazí dohřej šňupec,“ usoudila.

„Ne, dostane tak pěknou vůni.“

„Kdo říkal?“

„Věř mi,“ ujišťoval ji a sypal kokain do dřevého jablka. Ze sklenice na pultu vytáhl stébko z umělé hmoty. Zastrčil je do jablka a pak jí jablko podal přes stůl.

Díval se, jak šňupe kokain.

Se zavřenýma očima.

S mírně rozevřenými rty.

„Až skončíš,“ řekl, „sním to jablko.“

„Měli bysme nasypat trochu taky do my dírky,“ zahihňala se.

„Chtěla bys to udělat?“ podivil se.

„Cokoli si řekneš, člověče. To je ale báječněj sajrajt. Kde bereš takovej dobrej sajrajt?“

„Mám styky,“ odvětil.

„Takovej sajrajt by mi díрку vyčistil.“

Zazvonil telefon.

„Promiň,“ omluvil se. „Hned se vrátím.“

„To bys teda měl," napomenula ho. „Člověče, musíme spolu vyzkoušet spoustu věcí."
Odešel do knihovny, zavřel za sebou dveře a zvedl sluchátko řinčícího telefonu. Oknem viděl na zátoku Biscayne, na jih až k Soldier Key. Nebe bylo jasně modré, ale odpoledne se zatáhne a zase bude pršet.

„Haló?"

„Luisi?" ozvalo se ze sluchátka.

„Ano?"

„Ernesto."

Mluvili spolu skoro pět minut.

Hovořili výlučně španělsky.

Ernesto hlásil, že jsou s Domingem v Caluse a bydlí v motelu, zvaném Suncrest.

Dodal, že vypátrali sedm různých jmen, pod nimiž Jody Carmodyová vystupuje, ale docela určitě vědí, že se doopravdy jmenuje Jenny Santorová.

Luis se otázel, jestli je to španělské jméno, protože na Španělku nevypadala.

Ernesto odpověděl, že je italské.

Na to Luis nic neřekl. Neměl Italy rád. Pro něho Italové znamenali mafii a mafie - to jsou lidé, kteří by ho klidně zabili, aby mohli převzít jeho obchod.

Ernesto vykládal, že to bude nesmírně těžké, všechna ta jména, a nemá se na ně koho zeptat.

Luis mu přikázal, ať v tom pokračuje.

Dále mu nařídil, ať v restauraci Springtime v Caluse vyhledá jistého Martina Klementa. Ať mu poví, že shání dobrý kokain ke koupi. Ať se poptá. Martin Klement.

Luis také Ernestovi vysvětlil, že tu holku pověsí za frndu na strop. Vrazí jí tam hák a pověsí ji na strop.

„Nu, uděláme, co se dá," slíbil Ernesto.

Oba zavěsili. Luis se vrátil do kuchyně a usmíval se jako králíček Bugs. Omelia už u stolu nesesedla. Na okamžik zpanikařil a pomyslel si: ne, to už ne. Pomyslel si to španělsky. Srdce se mu prudce rozbušilo.

„Milouši?"

Její hlas.

Z dálky, z druhé strany domu.

„Pojď si mě najít, milouši," dráždila ho.

Vydal se ji hledat a napadlo ho, jestli s tím kokainem opravdu udělala to, o čem mluvila.

Ve čtvrtek deset minut před desátou zavolala Cynthia Huellenová od recepčního stolku Matthewovi a sdělila mu, že si s ním nějaká dívka chce promluvit o smrti Otto Samalsona. Vyzval ji, ať ji hned pošle dál.

Matthew viděl, že jí není víc než sedmnáct. Byla to pihovatá rudovláška s vlasy barvy mrkve v modrých šortkách a bílém tričku. Vešla do kanceláře a hned u dveří zůstala strnule stát jako ochrnutá. Na chvíli dostal strach, že se otočí a uteče.

„Neposadíte se?" vybídl ji co nejmírnějším hlasem a pokynul rukou k židlím před jeho stolem.

Děvče se tvářilo vyděšeně.

„Slečno?" řekl.

Dívka přikývla.

„Posaďte se, prosím, ano?"

Bokem, jako krab, se posunula k jedné ze židlí, usedla na ni a okamžitě, jakoby na obranu, si založila ruce přes prsa.

„Omlouvám se," pokračoval Matthew, „přeslechl jsem vaše jméno,"

„Kelly," kvíкло to děvče. Odkáslala si. „Kelly O'Rourkeová."

„Co pro vás můžu udělat, slečno O'Rourkeová?" zeptal se Matthew.

Zírala na něho s vyvalenýma očima. Zmocnil se ho dojem, že mu snad narostly rohy
„Slečno?"
„Ano, pane."
„Prosím vás, uklidněte se."
„Já jsem klidná."
„Pochopil jsem, že mi chcete něco povědět o Otto Samalsonovi."
„Ano, pane."
„A co o něm víte?"
„Četla jsem v novinách, že u vás pracoval."
„Nu, občas pro nás vykonal nějakou práci, ano."
„V novinách psali, že byl vyšetřovatelem firmy Summerville a Hope."
„Nu, ano, to není tak docela přesné," vysvětloval Matthew.
„Proto jsem přišla," pokračovala Kelly. Řekla to trochu zklamaně, jako když dítěti slíbíte, že půjdete do cirkusu, a ono prší. „Protože v těch novinách píšou, že pracoval u vás."
„Nu, možná, že vám i tak můžu pomoci," mínil Matthew. „Co jste mi chtěla povědět?"
Zaváhala.
A pak řekla: „Já jsem ho viděla."
„Kdy?" chtěl vědět Matthew.
„V neděli večer."
„Kde?"
„V trafice, kde pracuju. Přišel a požádal o krabičku cigaret."
„Kde to je?"
„Na Jedenáctýřicáté. Hned za mostem, co vede na Whisper Key."
„Za kterým mostem? Za severním, nebo za jižním?"
„Za severním."
„Kolik bylo hodin?"
„Asi tři čtvrtě na jedenáct."
„Víte určitě, že to byl on?"
„Ano, poznala jsem jeho fotku v novinách. Zdálo se mi, že je to milý člověk."
„To taky byl," přisvědčil Matthew. „Řekl vám ještě něco jiného?"
„Jenom že nechce zápalky. Když jsem mu podala cigarety. Odpověděl: děkuju, já mám zapalovač."
„Byl sám?"
„Ano."
„Přišel dovnitř sám?"
„Ano."
„A odešel taky sám?"
„Ano, ale..."
Matthew psal a teď rychle vzhlédl.
„Ano?"
„Dívala jsem se za ním ven skrz výlohu, víte? Skrz velkou výlohu. Protože to byl tak milý člověk. A stejně jsem neměla co dělat, v krámě nikdo nebyl..."
„No a?"
„Nasedl do auta, nastartoval a vycouval."
„Ano, pokračujte, Kelly."
„Hned po něm vycouvalo i to druhé auto. Jako by na něj čekalo, až odjede, víte?"
Vycouvalo a jelo za ním."
„Víte určitě, že jelo za ním?"
„Odbočilo na světlech stejně jako on."
„Kterým směrem?"

„Po Jedenačtyřicáté na jih.“
„Co to bylo za vůz, Kelly?“
„Černé Toronado. S červenými pruhy jako závod'ák a s kouřovými skly.“
„Nevšimla jste si náhodou poznávací značky?“
„Ne, je mi líto. Kdybych věděla, že ho zabijou, podívala bych se. Ale já to nevěděla.“
„Všimla jste si, kdo byl uvnitř toho vozu?“
„Ne, povídám vám, že měl kouřová okna.“
„Nevšimla jste si ani, jestli to byl jeden člověk nebo dva?“
„To jsem neviděla.“
„Vzpomínáte si ještě na něco? Na něco, co třeba udělal nebo řekl pan Samalson?“
„Ano, pane.“ Kelly se najednou usmála. „Dělal si legraci z mých vlasů. Říkal, že mi hoří hlava.“

Jakmile odešla, zatelefonoval Matthew Cooperu Rawlesovi od caluské policie. Poprvé se s Rawlesem setkal, když pracoval na případu, který policie ve spisech uchovávala pod nálepkou Jack a fazole, ale pro Matthewa to byl provždy případ Kulky v rameni. Bohužel to rameno, o němž je řeč, patřilo jemu; kulka do něj vlétla obrovskou rychlostí a s sebou přivlekla ohnivou bolest.

Té památné srpnové noci byli Rawles s Bloomem nahoře v jednom domě a vyslyšeli podezřelého jménem Jack Crowell, který se pokusil zdrhnout, když policisté začali likvidovat jeho alibi. Crowell se vyřítil z domovních dveří, bos, do půl těla nahý, v pravici svíral pistoli, protlačil se hloučkem lidí, shromážděných na zápraží, málem spadl do klína jedné paní, co tam seděla s roztaženými koleny a s šaty zmuchlanými v rozkroku. Matthew, který na výslovný Bloomův příkaz čekal venku, uslyšel z domu Blooma hulákat stůj, nebo střelím, odrazil se od blatníku auta a snažil se Crowellovi zastoupit cestu, protože se domníval, že mu je Bloom v patách se zbraní v ruce, a ani na okamžik ho nenapadlo, co by se mohlo stát.

Stalo se to, že byl poprvé v životě postřelen, a od té doby si přeje, aby už nikdy v životě postřelen nebyl, protože to bylo jednak trapné a kromě toho to bolelo jako čert. Rawles toho tehdy večer moc nenamluvil. Byl to nemluva. Jenom potřásl hlavou a zamířil k autu zavolat pro sanitku. Matthew si ho nyní představil, když v Budově veřejné bezpečnosti zazvonil telefon. Obrovské chlapisko, černý jako arktická noc, široká ramena a mohutný hrudník. Mocné ruce. Měřil nejméně šest stop a čtyři palce a vážil nějakých dvě stě čtyřicet liber. Nebylo by radno si s ním zahrávat.

Když přišel k telefonu, Matthew se představil: „Detektiv Rawles? Tady je Matthew Hope. Mám pro vás nějaké informace.“

Rawles mlčky naslouchal, zatímco mu Matthew opakoval vše, co mu před necelými pěti minutami pověděla Kelly O'Rourkeová.

Potom bylo dlouho ticho.

„Měl jste dost napilno," utrousil Rawles a Matthew si na okamžik pomyslel, že se mu jen zdálo, že to řekl vyčítavě. Rawles však pokračoval. „Možná byste si měl zažádat o přijetí k policii, pane Hope.“

Matthew neodpověděl.

„Jak jsem pochopil, navštívil jste paní Nettingtonovou dřív, než jsme se k ní dostali my," zlobil se Rawles.

„Paní Nettingtonová je moje klientka," namítl Matthew.

„A proto jste se jí vyptával, kde byl její manžel v neděli večer, když oddělali Samalsona?“

„O co vám jde?" podivil se Matthew.

„Myslím, že víte, oč mi jde, pane Hope," opáčil Rawles. „Myslím, že kdyby nebyl Morrie na dovolené, neudělal byste to, protože Morrie by vám zavolal jako kamarád a řekl by vám,

abyste odprejsknul. Chci vědět, jak jste přišel na to, že si povedete svoje vlastní, soukromé vyšetř-"

„Nikdo si nevede soukromé..."

„Ne? Od Davida Larkina jsem se dověděl, že jste byl i u něj. A že jste získal přístup ke složce o případu, který pro něj Samalson vyřizoval. Nezastupujete náhodou taky pana Larkina?"

„Ne, detektive Rawlesi. Davida Larkina nezastupuju."

„Jo, jen se nafukujte, jen do toho," naštvál se Rawles. „Klidně se na mě nafukujte."

Matthew mlčel.

„S kým jste ještě mluvil?" chtěl vědět Rawles.

Matthew neodpověděl.

„Za nikým už nechodíte, slyšíte mě?" varoval ho Rawles.

Matthew stále mlčel.

„Díky za tip o tom Toronadu," řekl Rawles a zavěsil.

Šlo o to, že mu říkali Pásovec.

Když to slyšela poprvé, vyjekla: Prosím tě, dělá se mi z toho husí kůže. To je něco jako had, ne? Pásovec? Se šupinama a tak? Jako had?

Poučil ji, že to tak není, že pásovec je zvíře, které žere mravence.

No to je úžasný, odsekla. Co je to za skřeta? Žere mravence? Vysvětlil jí, že se ten chlap jmenuje pravým jménem Luis Amaros a bydlí ve velkém domě na Key Biscayne s vyhlídkou na moře. Báječný dům, musel ho stát tak milión, milión dvě stě tisíc. Za domem mu kotví plachetnice a motorová loď, v garáži parkuje jaguár a rolls, věř mi, ten chlápek je vážně dobře zaopatřen. Není pochyb o tom, že je to profík, v tom měla pravdu, docela jednoznačně kšeftuje s kokainem, a tím pádem si může dovolit zlaté vybavení na záchodě a v sejfu šest sedm kilo koksu pro potěchu svých přítelkyň. Jenže to neznamena, že by se ho museli bát. Protože jakmile ten koks budou mít, vypadnou z Miami. Amaros se za nimi nepožene, proč by to dělal? Pro mizerný dvě tři kila? A kromě toho, jak by je dokázal najít? Tohle je velký stát a je součástí ještě větší země.

Amaros se považuje za miláčka žen. Potrpí si na ženské, ale nechce mít nic společného s děvkami, a právě proto se Jenny na tu práci bezvadně hodí. Vůbec nevypadáš jako štetka, ujistil ji, což asi měl být kompliment, i když ona neviděla nic špatného na tom, jak vypadají šetky. V L. A. se šetky oblékají jako středoškolačky, když jdou do rachoty. Normální holky tam nejvíc vypadají jako děvky. A filmové hvězdy vypadají jako největší kurvy ze všech. Když si přicházejí pro ceny Akademie, člověk by si myslel, že se tam soutěží, kdo víc odhalí prsa nebo zadek.

Stále ještě ji mrzelo, že se nestala herečkou. Kdykoli se v televizi dívala na předávání Oscarů, byla smutná, že není mezi těmi, kdo přednášejí děkovné proslovy. Když se dívá na Oscary, vždycky se jí chce brečet. Děkuji vám, děkuji vám, jsem tak dojatá, že se mi chce plakat. Ach, děkuji vám. Také bych ráda poděkovala mému báječnému režisérovi a také chci poděkovat mým kolegům, hercům, a mému laskavému a chápavému producentovi, ale ze všeho nejvíc chci poděkovat mé matce, Annie Santorové. Za její lásku a porozumění. Mami? A v tu chvíli by pozvedla Oscara.

Mami, ve skutečnosti patří tobě.

Slzy v očích.

Stále ještě ji to mrzelo.

Svým způsobem ji však potěšilo, že si nemyslí, že vypadá jako štetka. Napadlo ji, že tím myslí, že vypadá čistá, víte, jako sousedovic děvče, panenka. Tuhle roli s úspěchem uplatnila v Kalifornii, když si ještě říkala Mary Jane Hopkinsová. Postoj s nohama obrácenýma špičkami dovnitř, ruce žmoulají lem sukýnky, jé, pane, tohle jsem ještě nikdy v puse neměla.

To už je dávno. Mary Jane Hopkinsová je mrtvá a pohrbená. Ale zalichotilo jí, že ještě stále vypadá čistá jako padlý sních.

Ta jeho zákaznice, co si s Amarosem užívala koksu, byla pracující děvče stejně jako Jenny, jenže Amaros to netušil. Kdyby to věděl, nic by si s ní nezačal. Stalo se to, že ji sbalil v baru Kasbash Lounge v hotelu Morocco na Bal Harbour, což byl jeho oblíbený podnik na pláži. Je to exkluzivní hotel. Jazzová kapela vyhrává takzvané africké rytmy, všude korálkové závěsy, číšníci v rudých fezech, velmi intimní osvětlení, všude se rojí děvky, ale Amaros by nepoznal opravdovou děvku, ani kdyby to měla na sobě napsané červenými písmeny. Vůbec nepochopil, že Kim - tak si ta holka říkala, ve skutečnosti se jmenovala Annabelle - je štětka. Vyrazil po ní, jako by to byla normální holka. Kde pracujete, jste už v Miami dlouho, odkud pocházíte a tak podobně.

Po pravdě řečeno, Kim z toho měla děsnou psinu. Ten vypasený človíček se španělským přízvukem, s velkým diamantem na malíčku a s úsměvem jako králíček Bugs vůbec netušil, že vydělává stovku za hodinu. Když se jí zeptal, jestli má ráda kokain, začal ji doopravdy zajímat. Protože někdy člověk narazí na borce s bezva koksem, a strávit s ním nějaký čas pak přinese lepší odměnu než kilo za hodinu. A tak hrála svoji úlohu, vykulené oči, hotové neviňátko. Jé, pane Amarosi, já jsem jen holčička z Minnesoty, o kokainu a takových hrozných věcech vůbec nic nevím - držel ji za ruku, zatímco jim číšník s fezem na hlavě servíroval drinky levandulové barvy.

A tak ji nakonec Amaros přemluvil, aby se zašla podívat na jeho dům na Key Biscayne, a z toho Kim opravdu málem vypadly oči z důlků. To teda byl nějaký barák! On otevřel sejf, vytáhl z něj velký plastový sáček jako od cukru, položil jej na prádelník, otevřel, ona do něj hrábla prstem, a vážně, lidi, byl to kokain té nejlepší sorty. Předvedl jí nějaký trik s chemikáliemi, vzorek při tom zmodral, a vykládal, že prý čím jasnější modř, tím lepší holka, jenže to už ona nasávala skrze srolovanou dolarovou bankovku a nepotřebovala, aby jí povídal o tom, jak kvalitní je to materiál.

V sejfu zahlédla ještě šest takových sáčků.

Vysvětlil jí, že je tam má, aby mohl nabídnout přátelům.

Byla moc ráda, že se tak stará o přátele. Prohlásila, že by si měl zařídit zásobovací firmu.

Amaros si užívá jako vždycky, ukazuje té pěkné holčičce z Minnesoty všechny nepravosti, které velký svět nabízí. Ukázal jí i film s Johnnym Holmesem, to je ten pornoherec s obrovským ptákem, a vyptával se Kim, kdo má většího, jestli on, nebo Johnny Holmes. Ujistila ho: Ach, ovšemže ty, samosebou, a nebyla to lež, protože na tak malého chlápka byl opravdu dobře vybavený.

Takže jde o to, aby Jenny také zašla do Kasbash Lounge, sedla si k baru, dala si k pití něco červeného nebo růžového a čekala, až tam ten její vysněný hoch jednou přijde. Pak zachytí jeho pohled a zahraje na něho nevinnou holčičku z Dubuque v Iowě. On ji zatáhne do svého zámku na Key Biscayne, otevře sejf, vytáhne koks, předvede svůj modrý trik, ukáže jí film s Johnnym Holmesem a také svůj vlastní obrovitý nástroj a ona mu do pití nasype trochu chloralhydrátu, uspí ho a zdrhne se zbytkem kokainu ze sejfu. Jak se to Jenny zamlouvá?

Jenny se zdálo, že to zní skvěle.

Protože tohle je její cesta ven.

Takhle to vypadalo v posledním březnovém týdnu, když tu akci plánovali.

Kapitola 8

Matthew dosud stále soptil.

Před časem, ještě než se stačili lépe poznat, zažil podobné střetnutí s Bloomem. Vlastně dvakrát. Poprvé, když Bloom vyšetřoval vraždu Vičky Millerové a únos její dcerky Allison. Tehdy mu Bloom řekl do telefonu, podobně, jako se v telefonu vyjádřil i Rawles, ať kouká odprejsknout. Doslova řekl toto: „Tak, pane právní zástupce," (a ta slova ‚právní zástupce‘ zabolela, protože se jich v soudních síních používalo často spíše sarkasticky, dokonce i mezi dvěma soupeřícími advokáty), „bylo by fajn, kdybyste mi slíbil, že od téhle minuty přestanete pobíhat po Caluse a zpovídat každého, o kom si myslíte, že má s tím případem co do činění, protože na vašem místě bych moc nerad měl krev té holčiny na svých rukou, pane právní zástupce."

Matthew mu tenkrát odpověděl: „Nemluvte se mnou, jako bych byl nějaký zparchantělý soukromý očko z Los Angeles."

To byla první příležitost, kdy měl Bloom pocit, že Matthew potřebuje umravnit. Podruhé se to stalo nedávno, vlastně jen chvíli předtím, než Matthew schytl tu kulku do ramene. A včera dopoledne to bylo potřetí, jenže tentokrát s tím varováním nepřišel jeho přítel Bloom, nýbrž detektiv, kterého znal Matthew jenom zběžně. Pořád ještě ho to štvalo. Pokud si uvědomoval, neudělal nic, čím by ohrozil nebo nějak narušil policejní vyšetřování smrti Otto Samalsona. Neodstranil žádné důkazy, nevaroval žádné podezřelé nebo svědky, zkrátka nic, čím by si zasloužil Rawlesovo drsné pokárání. „Měl jste napilno." Napadlo ho, že i Bloom jednou použil stejná slova. S velmi podobným, sarkastickým přidechem. „Měl jste napilno." Možná, že všichni policajti říkají „měl jste napilno", když ve skutečnosti chtějí říct „táhněte k čertu". A to pokárání ho mrzelo o to víc, že Matthew tomu člověku telefonoval, aby mu předal informaci ohledně typu a barvy automobilu, který v neděli večer sledoval Otto Samalsona z parkoviště před trafikou na Jedenačtyřicáté. Matthew po té informaci nijak nepátral. Přišla za ním sama. A on ji okamžitě předal policii. A bylo mu řečeno, aby už s nikým jiným nemluvil. Měl chuť zatelefonovat společnosti Dospěláci, s. r. o., a požádat, aby ho laskavě zbavili Rawlese.

Dospěláci, s. r. o.

Další hra, kterou si se Susan vymysleli. Dávno, dávno tomu. Když se ještě milovali. V pátek odpoledne cestou do jejího domu si na tu hru vzpomněl. A byl by rád věděl, jestli si na ni vzpomíná i Susan.

Cestou na Crab Key se jeho rozmrzelost začínala vytrácet. V den, jako byl ten dnešní, člověk nemohl zůstat dlouho našťvaný. Dnešní den mu připomínal léto v Chicagu. Jasně, oslnivě modré nebe, sluneční zář, teplota se vrátila na hodnotu, jež přísluší měsíci červnu; v 17:35 bylo příjemných sedmadvacet stupňů (jak ho právě informoval hlas z jeho autorádia) a vlhkost vzduchu se ustálila na uspokojivých dvaadvaceti procentech.

Přejel přes Cortezovu ulici směrem na západ, po obou stranách mostu se na Caluské zátoce vzdouvala mračna plachet a on si snad již potisící pomyslel, jak je skvělé žít právě tady. Myslel také na plány, které vymyslel pro sebe a pro Joannu na tento víkend. A usmíval se při tom od ucha k uchu.

Měl zvláštní pocit, když vstoupil do dveří domu, kde kdysi sám bydlel. Obyčejně zaparkoval u chodníku, zatroubil a Joanna za chvíli vykoukla. Dnes došel po cestičce k domu, zazvonil, prohlížel si pomerančovníky, které sám před šesti lety zasadil, a napadlo ho, jestli vedle ještě pořád bydlí starý Reggie Soames. Zazvonil ještě jednou a zezadu, z míst, kde byla hlavní ložnice, se ozval Susanin hlas: „Matthew? Jsi to ty?" Znělo to překvapeně. Zapomněla snad, že ho pozvala na skleničku?

„Ano!" zavolal. „Nejdu moc brzy?"

Dlouho bylo ticho. A pak: „Je otevřeno, pojd' dál."

Vzal za kliku, a opravdu, dveře nebyly zamčené. Vstoupil do obývacího pokoje, který znal z paměti - byl tam teď jiný nábytek, všechno nechala předělat potom, co ho vyhodila, ale stejně všechno poznával. Od oné noci před dvěma lety tu byl jenom jednou, Ted' stál v obývacím a skleněnými dveřmi vyhlížel do míst, kde kdysi kotvila jeho plachetnice. Kecálek. Pojmenoval ji tak i přes Susaniny protesty. Nesnášela plachtění a chtěla loď pojmenovat Mokrá pokrývka. Koupil ten člun z druhé ruky za sedm tisíc dolarů, což nebyla špatná cena za pětadvacet stop dlouhou loď, kde mohly pohodlně přespat čtyři osoby. Ten člun a Karmann Ghia, kterým ještě stále jezdil, byly prakticky to jediné, co mu po rozvodu zůstalo. Susan připadlo všechno ostatní: dům, mercedes, jeho dcera, jeho sbírka hodin, všechno. Matthew dal auto přelakovat a člun prodal měsíc po konečném rozhodnutí soudu. Od té doby kupodivu s plachtěním přestal.

„Matthew," zavolala Susan. „Nalij si něco, ano? Hned přijdu."

„Kde je Joanna?" zahlekal, ale nedočkal se odpovědi. Přistoupil k baru, zjistil, že je dobře zásobený, nalil si whisky Canadian Club s ledem, zavolal: „Mám ti taky něco nalít?" a překvapilo ho, když uslyšel její hlas hned za sebou, téměř u ramene. „Jsem tady, nekřič."

Otočil se.

Měla na sobě bílý froté župan.

Měla mokré vlasy.

Usmívala se.

Rty bez rtěnky.

Žádné nalíčení.

Susan právě vyšla ze sprchy a voněla mýdlem.

„Ahoj," přivítala ho. „Joanna ti nevolala?"

„Ne," odvětil udiveně. „Proč? Stalo se něco?"

„Nu, podle toho. Do háje, slíbila mi to."

„O co jde?"

„Nu... odjela do Palm Beach."

„Kam odjela?" Matthew to řekl bezmála pobaveně. Začínalo mu připadat, že je to opět ta stará Susan. Drží dítě od něho co možná nejdál za každou cenu, snaží se jí soužití s otcem ztížit, jak jen je to...

„To nebyl můj nápad," dodala rychle. „Přisahám, Matthew. Volala mi od Diany Silverové celá bez sebe vzrušením, protože Dianini rodiče jedou na víkend do Palm Beach a pozvali ji, aby jela s nimi, a ona chtěla vědět, jestli může jet. To bylo asi v jedenáct. Byla bych ti zavolala sama, ale už tak jsem se opozdila na jednu schůzku, musím teď taky zařizovat jeden dům a potřebovala jsem zařídit ještě hromadu jiných věcí. Řekla jsem, že ti musí zavolat a požádat o dovolení tebe. Když jsem se večer vrátila, našla jsem v kuchyni vzkaz, že se vrátí v neděli pozdě večer. Myslela jsem, že s tebou mluvila a žeš jí to dovolil."

„Měl jsem dnes trojí vyrovnání," vysvětloval Matthew. „Byl jsem až do půl páté mimo kancelář. Možná, že..."

„Určitě by ti nechala vzkaz."

„Žádný jsem nedostal."

„Takže ti nezavolala."

„Třeba měla strach, že ji nepustím." Matthew pokrčil rameny. „Den otců, však víš."

„Možná." Bylo vidět, že to Susan opravdu mrzí. „V každém případě jsem tě dneska nečekala. Myslela jsem..."

„S tím si nedělej starosti," uklidňoval ji a odložil sklenici na bar. „Jestli máš nějaké jiné plány..."

„Ne, o to nejde," tvrdila Susan. „Jenom... byla jsem zrovna ve sprše. Musím vypadat jako utopená kočka."

„Vypadáš nádherně," oponoval jí.

„No jo, sladký řečičky."

Nastalo rozpačité ticho. Udělala rychlý pohyb, jako by chtěla zvednout ruku a uhladit si vlasy, jak to ženy dělají, když mají pocit, že je někdo pozoruje či obdivuje nebo obojí, ale nedokončila ten pohyb, pokrčila rameny jako holčička a prohodila. „Nenabízels jsi mi něco k pití?"

„Vyber si," vybídl ji.

„Beefeater martini s ledem," prohlásila.

Podíval se na ni.

„Jo," pokývla hlavou a zazubila se.

Když byli manželé, jejich nejčastější hádky bývaly - jak to Matthew označil - Hádky o beefeater martini. Susan zastávala názor, že se Matthew nikdy neopije například po dvou skotských se sodou nebo po dvou sklenkách čehokoli se sodou, ale vždycky je opilý nebo nalíznutý, hrozný, namazaný (tak to Susan říkávala), jakmile si dá dvě martini, zvláště pak dvě beefeater martini. Kouzelné slovo beefeater jaksi dodávalo nápoji na síle.

A teď, po dvou letech, během nichž protekly pod mostem spousty ginu, se Susan dožaduje zlověstného nápoje, který mění muže v na-líznuté a namazané bestie a bůhví jaký neblahý vliv může mít na slušné, presbyteriánské děvče ze státu Illinois.

„Hodně suché, se dvěma olivami," požádala.

Pustil se do míchání nápoje.

„Nemám ráda, když nedržíš slovo," zdůraznila Susan. „Roste tak rychle, že ano? Ani si to nestačíme uvědomit, a bude z ní ženská. A pak nám teprve nastanou potíže." Obrátila oči v sloup.

Neuniklo mu, že řekla nám.

Mlčky jí namíchal pití.

„Máš pravdu, určitě to způsobil Den otců," uvažovala Susan. „Asi jí přišlo hloupé tě o to požádat."

„Určitě ano," přisvědčil Matthew a podal jí skleničku.

„Díky," řekla Susan. „Jde o to, Matthew, že Dianin bratr přijel z Duke na léto domů a taky odjel s celou rodinou do Palm Beach. A mám dojem, že Joanna se do něj trochu zakoukala, takže..." Opět zakoulela očima, nechala větu nedořečenu, pokrčila rameny, pozvedla sklenku. „Napijeme se na Elektřin konec?"

Matthew se usmál.

„Ale ty sis nenalil," upozornila ho.

„Já piju kanadskou." Zvedl svoji sklenici z baru.

„Myslela jsem, že piješ..."

„Budu pak nalíznutý a namazaný," bránil se.

„Nebud' směšný," okřikla ho. „Namíchal jsi toho dost pro dva?"

„Ano."

„Tak se ke mně přidej," naléhala. „Když už má někdo být nalíznutý a namazaný, tak radši oba dva."

Nalil si martini a přidal do skleničky dvě olivy.

„To je mnohem lepší," pokývla hlavou.

Pozvedli sklenice. Ťukli jimi o sebe. Napili se.

„Nepůjdeme ven?" navrhla Susan. „Sednout si k bazénu?"

Když tady Matthew bydlel, žádný bazén neměli. Pořádila jej za peníze z rozvodového vyrovnání. Anebo z výživného. Nebo z obojího. Snažil se necítit žádnou hořkost kvůli výživnému. Hořkost by mu zkazila požitek z dobrého martini. Následoval ji k bazénu. Měla na sobě jen froté župan, což se těžko dalo považovat za sexy oblečení, navíc byla bosá, žádné

podpatky, které by jí dráždivě pozvedly řadna i zadek, ale přesto vypadala jaksi sexuálně přitažlivě.

Usedli na lehátka u bazénu. Matthewa napadlo, že za ten bazén a za úpravu dvorku musela vyklopit dobrých osmnáct táců.

„Vážně myslíš, že měla strach mi zavolat, hm?“ prohodil.

„Á, o tom není pochyb.“

„Měli bychom to svěřit firmě Dospěláci, s. r. o.“

„Proboha,“ zvolala Susan. „Ty si na to taky pamatuješ?“

„Myslel jsem na to cestou sem,“ usmál se a přikývl.

„Dospěláci, s. r. o., to už je snad sto let.“ Odmlčela se.

V kanálu za bazénem vyskočila ryba.

Nevzpomínal si už, kdo s tím nápadem přišel. Jako u většiny her, které spolu hráli, když ještě byli svoji (opravdu spolu hrávali hry, opravdu si spolu užívali legrace?), šlo pravděpodobně o výsledek společného úsilí. Jeden z nich něco řekl, pak následovalo vylepšení, ten druhý to ještě vyšperkoval a potom přišel nějaký chytrý nápad, a už to bylo! Dospěláci, s. r. o.

Dospěláci, s. r. o., fungovali docela jednoduše. Když vám například domovník netopil dost intenzívně a vy jste měli strach nebo jste se styděli mu zavolat a vyžadovat více tepla, zavolali jste místo toho Dospělákům, s. r. o., a řekli jste: „Nevím, co si počnu, v bytě je chladno a mám tříletou dceru...“

To asi bylo to období, kdy vymysleli Dospěláky, s. r. o. Joanně opravdu byly asi tři a oni ještě bydleli v Chicagu, kde bývalo v zimě zatraceně chladno a kde člověk mohl zmrznout, když se málo topilo.

„... a v bytě je zima jako v iglú.“

„Zařídíme to,“ odpověděl by vám člověk od Dospěláků, s. r. o.

A potom by brnkl domovníkovi a oznámil mu: „Tady společnost Dospěláci, s. r. o., voláme v zastoupení Matthewa Hopa, ihned mu začněte v bytě víc topit, děkujeme mockrát.“

Možností využití bylo nepřeberné množství.

Potřebujete lístky do divadla? Tenisový kurt v hale od pěti do šesti? Večeři pro osm osob podávanou na verandě? Blahopřání k narozeninám, bonbóny k svatému Valentinu, květiny na Svátek matek, kravatu ke Dni otců?

Dospěláci, s. r. o., by tohle všechno zařídili docela bez problémů. Společnost Dospěláci, s. r. o., fungovala na bázi rozumného předpokladu, že každý potřebuje svého dospěláka, na něhož se může obrátit. Generálové od námořní pěchoty potřebují dospěláky, na které se mohou obracet. Bojovnice za práva žen také. I prezident Spojených států potřebuje dospěláka. Teroristé potřebují dospěláky. Společnost Dospěláci, s. r. o., má dospěláka pro každého a ke každému účelu. Chcete požádat o zvýšení platu? Dospěláci, s. r. o., zavolají vašemu šéfovi. Plánujete cestu do Bombaje a Siamu? Netřeba telefonovat cestovní kanceláři. Dospěláci, s. r. o., se o to postarají, protože Dospěláci, s. r. o., se postarají o všechno.

Ve své fantazii používali Dospěláky, s. r. o., v bezpočtu případů. V jejich bytě v Chicagu se jednou objevila krysa veliká jako Zeppelin a Susan, jakmile ji uhlídala, zaječela: „Honem zavolej Dospělákům, s. r. o.!“ Jindy je zas na Kecálkovi překvapila náhlá bouřka a hrozilo nebezpečí, že se člun převrhne. Matthew, visící na kormidelním kole a bojující o holý život, se mdle usmál a poslal Susan k vysílačce, ať zavolá Dospěláky, s. r. o.

Neexistovalo nic, na co by Dospěláci, s. r. o., nestačili.

„Víš...“ začala Susan tiše; pak se zarazila a zavrtěla hlavou.

„Copak?“ zeptal se.

„Když...“ Opět potřásla hlavou.

„Povídej.“

„Když jsem... když jsem se tenkrát v noci dověděla o tobě a o... sakra, ani teď nedokážu vyslovit její jméno.“

„Aggie,“ pomohl jí.

„Ano, o Aggie,“ povzdechla si Susan. „Když jsem se tu noc o ní dověděla... úplně jsem se sesypala, víš, nevěděla jsem, co mám dělat. A... pak... pomyslela jsem si... až se Matthew vrátí domů, musíme zavolat Dospělákům, s. r. o. Ti to za nás vyřeší.“ Nevesele pokývla hlavou. „Jenže to se samozřejmě nestalo, že? Protože žádní Dospěláci, s. r. o., nejsou.“

„My jsme Dospěláci, s. r. o.,“ řekl Matthew.

„Jako jsme bývali Santa Claus,“ přikývla Susan. „Pro Joannu.“

„Ano.“

Na chvíli oba umlkli.

„Myslíš, že by to Dospěláci, s. r. o., dokázali zachránit?“ zeptala se. „Myslíš, že jsme to my mohli zachránit, Matthew?“

„Já nevím,“ odvětil po pravdě. „Bylo v tom tolik hněvu.“

„A pořád ještě je, nemysli si,“ usmála se Susan. „Pořád na ni myslím jako na Tu Kurvu. Aggie jak se jmenuje. Ta Kurva.“

„Změnila ses,“ poznamenal.

„V čem?“

„Před dvěma lety bys něco takového vůbec nevyslovila.“

„Možná jsi mě před dvěma lety dost dobře neznal.“

„Možná ne. Menstruaci jsi říkala měsíčky.“

„To říkám i teď. Některé věci se nemění, Matthew.“

„Oba jsme se změnil, Susan.“

„Jsme starší,“ prohodila.

„To jistě.“

„Mně je šestatřicet,“ povzdechla si. „To už je střední věk, co?“

„To sotva,“ usmál se.

„Měl bys vidět ty nádherné ženské, se kterými chodím na tělocvik,“ tvrdila. „Jestli si chceš připadat starý, začni chodit na tělocvik.“

„Frank prohlašuje, že cvičení je tolik populární jen kvůli tomu, jaký se tam nosí úbor. Prý si tam ženské připadají jako tanečnice ze skupiny Boba Fosse. Stačí prý jim nařídit, aby přišly ve vybledlých džínách a šedivé mikině, a zájem nových adeptek poklesne o polovinu. To tvrdí Frank.“

„Frank,“ opakovala a přikývla, jako by se s něhou rozpomněla na někoho již zcela zapomenutého.

Opět se oba odmlčeli. Odkudsi zaznělo ptačí pípnutí. Jiný pták odpověděl.

„Byla by tu ještě jedna taková matička?“ Natáhla k němu ruku s prázdnou sklenicí.

„Jack Lemmon,“ vzpomněl si. „Byt. To je ta scéna v baru.“

„Viděli jsme to ještě v Chicagu.“

„Ano.“

Opět pokývla hlavou. Vzal její sklenici a zašel do domu, cítil se docela, jako by odtud nikdy neodešel, přistoupil k baru a rozlil zbytek martini rovnoměrně do její i do své sklenice. Když se vrátil zpátky na dvůr, seděla s tváří obrácenou k bazénu a ke kanálu za ním, jednu nohu měla nataženou a druhou ohnutou v koleni. Pocítil výrazné, naléhavé nutkání položit jí ruku na vnitřní stranu stehna. Namísto toho usedl do lehátka vedle ní a podal jí skleničku.

„Nesmíme moc pít, jinak nebudeme vědět, co děláme,“ napomenula ho a usrkla.

„Když, tak potom zavoláme Dospěláky, s. r. o.,“ mínil on.

„Ano, a zeptáme se, co jsme dělali.“

„Jsou to uši a oči světa.“

„A taky ústa světa,“ doplnila Susan.

„Zrovna včera jsem měl chuť jim zavolat.“ Vyprávěl jí o svém telefonickém střetnutí s detektivem Cooperem Rawlesem. Pozorně poslouchala. Bylo to jako za starých časů, když se vracel z kanceláře a vyprávěl jí o všech svých problémech a ona mu naslouchala, protože tehdy ji to zajímalo - a zajímalo ji to i teď. Bylo to jako kdysi.

„A co budeš dělat?“ zeptala se.

„To, co jsem dělal dosud,“ prohlásil. „Když budu potřebovat odpovědi na nějaké otázky, tak se zeptám.“

„I přes to varování?“

„Nemyslím, že bych narušoval vyšetřování případu,“ namítl Matthew.

„O to ale nejde,“ řekla Susan. „I kdybys narušoval vyšetřování, stejně bys v tom pokračoval - není to tak?“

„Tedy,“ usmál se, „nemyslím, že bych jako soudní úředník vědomě bránil průchodu práva anebo brzdil postup vyšetřová-“

„Ale pokračoval bys.“

„Ano.“

„Protože tě to baví,“ pokračovala Susan.

„No, já...“

„Ale ano, Matthew.“

„Řekl bych, že ano.“

„Tak proč si prostě nenastuduješ všechno, co je potřeba vědět o trestním právu...“

„No, to je spousta...“

„... a nezačneš se jím zabývat v praxi?“

Pohlédl na ni.

Tvářila se, jako by se chystala pokrčit rameny.

Zvednuté obočí.

Rozšířené hnědé oči.

Tázavě se na něho dívala.

Bylo to tak jednoduché.

„Prostě jenom tak, jo?“ řekl.

„A proč ne?“ namítl. „Myslím, že by to bylo zábavnější než převody nemovitostí.“

„Všechno je zajímavější než...“

„Nebo rozvody, zanedbání péče, zneužití pravomoci...“

„Ano, ale...“

„Tak to udělej,“ naléhala a tentokrát opravdu pokrčila rameny.

Proč ne, pomyslel si, naklonil se k ní a rychle ji políbil na tvář. „Děkuju.“

„To mělo být poděkování?“ pohoršila se, vztáhla po něm ruce, položila mu paže kolem krku a stáhla ho k sobě na lehátko. Na okamžik oba nebezpečně balancovali, Matthew se na okraji lehátka pokoušel zachytit, Susan se mu snažila uvolnit místo; obvyklou neobratnost přede hry přehnaně zvýraznila nenadálou pohybu a to, jak na něj on, nepřipraven, zareagoval. Jako dvě tápající, nedospělé děti - snad to tak bylo dobře, protože i to jim připomnělo dávné časy - se vrtěli a posouvali ve změti rukou a do sebe narážejících boků, až se nakonec uložili, či přesněji řečeno zřítili na lehátko do polohy, v níž si byli co možná nejbliž. Susan ležela na boku, župan se jí na levé straně vysoko vyhrnul, Matthew napůl ležel na ní, s levicí uvězněnou pod vlastním tělem, pravou ruku volně přehozenu přes její oblý bok, a jejich rty se konečně prudce, jakoby překvapeně spojily.

Později se snažil ten polibek pochopit.

Políbili se v minulosti už tolikrát. Jako opravdoví adolescenti v dusných objetích, když mu ještě nic víc než polibky nedovolila, takže jen ony mohly být vyjádřením jejich vášně. Líbali se v dobách, kdy se polibek stal jen přede hrou k velmi důvěrnému laskání, čímsi, co bylo třeba rychle odbýt jako nudnou pasáž románu, co bylo třeba honem odbavit nebo docela

přeskočit, předehtou, po níž následovaly bradavky, ňadra, vzrušující elektrizující dotyk nylonových kalhotek, pod nimiž nacházel křehkost a vlhkost. Potom chvatné, nedbalé polibky v letech, kdy jejich manželství začalo upadat, polibky na tvář na uvítanou nebo na rozloučenou. A polibky na ústa, prosté vši vášně, když se v posteli věnovali činnosti, z níž se stala už jen mechanická povinnost. Minulou neděli se líbali ve spěchu, jaksi freneticky, ve snaze dosáhnout opravdového uspokojení - oba měli strach z toho, co se chystají udělat, a současně se báli, že ještě než k tomu dojde, mohl by si to jeden či druhý rozmyslet.

Ted'...

V mnoha ohledech to byl jejich první polibek.

První v tom smyslu, že u obou vyvolal příval vzpomínek na časy, kdy se opravdu poprvé líbali v Chicagu na zápraží domu, kde bydlela; nade dveřmi svítila žárovka a všude kolem poletoval a bzučel letní hmyz; líbilo se mi to, Matthew. Mně taky. Jejich rty se setkaly nejdřív váhavě, pak se pevně spojily, ona mu ovinula paže kolem krku, on ji objal kolem beder a přitiskl ji k sobě, přímo proti místům, kde náhle zřetelně pocítil prudkou erekci; páni, vydechla, odtáhla se, divoce se mu zahleděla do očí, ještě jednou ho rychle políbila a vběhla do domu.

Ale i v jiném smyslu slova to bylo poprvé.

Třeba v tom, že poprvé od doby, kdy jako dospělí žili odděleně, vnesli do jednoduché činnosti líbání všechny poznatky, jichž v minulosti nabyli nejen jeden od druhého, ale i od jiných, takže z prostého anatomického spojení stažených ústních svalů se stal intenzivní, žhoucí, vše pohlcující akt.

Odtrhli se od sebe.

Řekla totéž, co tenkrát v Chicagu před více lety, než si dokázal vzpomenout.

„Páni.“

Bez dechu.

A potom:

„Pojďme dovnitř.“

Kapitola 9

Ernesto dospěl k názoru, že jako první věc hned ráno musí začít rozšiřovat tu novinu. Je pondělí a oni jsou v Caluse už čtyři dny, což je směšné. Navázali kontakt s Martinem Klementem v jeho restaurantu Springtime, přesně podle Amarosových pokynů, ale od té doby se jim neozval, takže teď musí rozhodit mezi lidmi zprávu, že mají zájem o koupi. Ernesto soudil, že jestli ta holka není profesionálka, nebude vědět, jak se zbavit čtyř kilogramů koksu, a bude shánět kupce.

„Bude to nabízet kdekomu a shánět zákazníky, nemám pravdu?“ tvrdil Domingovi. Mluvil ovšem španělsky. Kdykoli byli spolu sami, mluvili jen španělsky.

„Třeba chce ty čtyři kila vyšňupat sama,“ mínil Domingo.

„Nikdo přece neukradne čtyři kila koksu, protože je chce spotřebovat,“ namítal Ernesto. „Když někdo ukradne čtyři kila koksu, chce je prodat, tak to je.“

„Možná,“ připustil Domingo, „ale i tak je riskantní roztrubovat, že sháníme balík kokainu. Nevíme, jak to v Caluse vypadá s narkotiky.“

Na pohled mu Calusa připadala jako velmi spořádané město, ale jak praví španělské přísloví, Las apariencias engañan. V angličtině se říká: „Nesud' knihu podle vazby.“ Domingo nevěděl nic o dění tady v Caluse. Třeba je to velice přísné město, kde všichni spolupracují s policií, v kterémžto pádě by se na zápraží jejich motelu mohl dostavit Zákon osobně, jakmile se rozkřikne, že chtějí nakupovat drogy ve velkém.

Na druhou stranu by to také mohlo být velmi laskavé město, kde člověk koupí čtyři kila koksu přímo na Hlavní ulici, a v tom případě už všechn ten kšeft má někdo pod palcem a nemuselo by se mu zamlouvat, že se tady potloukají dva výletníci z Miami Beach a pouštějí si hubu na špacír o velkých nákupech.

„Když chce člověk zůstat naživu a na svobodě,“ poučoval Domingo, „musí nejdřív o věcech uvažovat.“

Po pravdě řečeno, pokud jde o okres či o samotné město Calusa, statistiky floridského ministerstva vnitra se o narkotických vůbec nezmiňují. Uvádí se v nich, že přednedávnem začala zločinnost v celém státě Florida stoupat po dvou letech poklesu. Měřítkem je počet spáchaných závažných trestných činů na 100 000 obyvatel. K závažným trestným činům patří vraždy, znásilnění, loupeže, zvlášť nebezpečná napadení, vloupání, rozkrádání a krádeže motorových vozidel. Prodej čtyř kilogramů kokainu na Hlavní ulici do toho seznamu buď nepatří, anebo o něm ministerstvo nemá záznam. V každém případě bylo v uplynulém roce v caluském okrese spácháno 13 236 závažných trestných činů, což je o 11 procent víc než v minulém roce, kdy jich bylo 11 928. Za rok bylo v celém okrese spácháno šestnáct vražd - většinou mezi lidmi, kteří se navzájem dobře znali. Počet znásilnění stoupl ze sedmadvadesáti na sto dvacet sedm. Podobný nárůst byl zaznamenán i v ostatních kategoriích, kromě krádeží aut.

Okresní šerif Alan Huxtable prohlásil, že na zvýšený počet trestných činů má vliv rychlý růst počtu obyvatel. Za další možný důležitý faktor označil dokončení mezistátní dálnice.

„Zjistili jsme, že někteří tito zločinci k nám přijeli po dálnici 1-75,“ řekl šerif. „Přijeli do Calusy, spáchali zde zločin a zase odjeli do jiných okresů. Dálnice k nám prostě přivádí mnoho nežádoucích elementů.“

Ernesto s Domingem nečetli novinový článek s citáty z vyjádření šerifa Huxtablea, jinak by se totiž možná urazili. Nepovažovali se za nežádoucí osoby. Naopak, oni sami přece pátrají po nežádoucí osobě, která jejich zaměstnavateli ukradla čtyři kila kokainu, vyvezla jej z dadeského okresu do caluského, kde - pokud oni vědí - jej už možná prodala někomu, kdo si jej odvezl v dodávce, naložené salátem či rajčaty, třeba do New Yorku.

Ernesto s Domingem byli pouze poctiví občané, usilující o napravení odporné křivdy.

Až do okamžiku těsně před odchodem z Matthewovy kanceláře se nezdálo, že by chtěl vyhrožovat.

Na počátku jejich rozhovoru - bylo pondělí, čtvrt na jedenáct dopoledne a Matthew se cítil příliš dobře na to, aby ho něco dokázalo naštvat - mu Daniel Nettington v klidu vyložil, že ho včera v osm hodin večer navštívil mohutný černošský detektiv - klidně si přijde v neděli, věřil byste tomu? Policajti nemají žádný respekt.

Daniel Nettington byl nevěrný manžel Carly Nettingtonové.

Daniel Nettington byl jedním z herců oné porno show, kterou Otto Samalson nahrál v ložnici ženy jménem Rita Kirkmanová.

Carla Matthewovi pověděla, že jejímu muži je pětadvacet let. Vypadal o dost starší. Prošedivělé vlasy si česal přes čelo v marné snaze zakrýt šířící se pleš. Zuby, ukazováček a prostředníček pravé ruky měl žluté od nikotinu. Měl malá, hnědá očka, hluboko zapadlá v opuchlé, masité tváři. Vcelku to byl velmi nepřitažlivý člověk a Matthew ani za nic nedovedl pochopit, a) proč se ho Rita Kirkmanová snažila dotlačit k tomu, aby opustil svou ženu nebo aby si s ní aspoň někdy vyšel na večeri a b) proč není Carle Nettingtonové fuk, i kdyby spal se všemi ženskými z celého státu Florida.

„Ten černý detektiv," pokračoval Nettington, „mi sdělil, že mě ten zavražděný sledoval. Že za vámi zašla moje žena a vy jste toho muže najal, aby mě sledoval,"

Zdálo se, že si nezřízeně libuje ve slovese sledovat ve všech možných tvarech a podobách. Sloveso sledovat ho popouzelo. Uráželo ho pomyšlení, že ho Otto Samalson sledoval. To, že Ottu někdo zavraždil, nebylo tak důležité.

„Bylo to všechno ve složce, kterou tomu černému detektivovi dala asistentka Otty Samalsona; pokud jsem pochopil, je ta dáma Číňanka. Hotové Spojené národy v malém provedení, co?"

Matthew neodpověděl.

„Podle toho, co mi pověděl ten černý detektiv - jmenuje se Cooper Rawles..."

„Ano, znám detektiva Rawlese."

„Jo, to mi došlo. Podle toho, co mi pověděl, to sledování začalo asi deset dnů před tím, než toho člověka potkala nehoda. Je to pravda?"

„Nebyla to nehoda," opravil ho Matthew. „Otto Samalson byl zavražděn."

„To ano," souhlasil Nettington. „A protože sledoval mě, vypadá to, že jsem najednou podezřelý."

„To vám pověděl detektiv Rawles? Že jste podezřelý?"

„Nepotřebuji!, aby mi černošský detektiv vykládal, že jsem podezřelý, když přijde ke mně domů - dokonce v neděli večer - a začne se vyptávat, kde jsem byl minulou neděli, osmého června, chvíli před jedenáctou hodinou, což je náhodou přesně doba, kdy toho chlapa, co mě sledoval, zastřelili na Jedenačtyřicáté. A teď bych chtěl vědět, pane Hope..."

„Ano, copak byste vlastně chtěl vědět?" otázal se Matthew.

„Nebudu poslouchat žádný kecy o důvěrných sděleních mezi právníkem a klientem," varoval ho Nettington, „protože čistě náhodou jsem taky advokát."

„To je mi líto," odtušil Matthew.

„Co tím myslíte?"

„Nic, jen že je mi to líto. U které právníkové firmy pracujete?"

„Otázky budu klást já, jestli vám to nevadí," odsekl Nettington, ale přesto okamžitě odpověděl. „Nejsem u žádné firmy," prohlásil, „jsem podnikový právník společnosti Bartell Technographics."

„Chápu," přikývl Matthew. „A zavede vás někdy práce mimo město?"

„Málokdy," odvětil Nettington.

„To je škoda," prohodil Matthew.

Nettington na něho pohlédl.

„Přesně o tom chci s vámi mluvit," prohlásil. „Moje žena mi pověděla, že má nějakou pásku - ještě si ji neposlechla, ale prý existuje nějaká páska s nahraným rozhovorem mezi mnou a nějakou ženou. Bůhví, o čem to vlastně mluví. Existuje taková páska?"

„O tom s vámi nemůžu diskutovat, pane Nettingtone."

„Bud' nějaká páska je, anebo není," trval na svém Nettington.

„To lze bezpečně předpokládat," připustil Matthew.

„Tak je, nebo není?"

„Na to vám nemůžu odpovédět a vy to víte."

„Když mi to už Carla řekla..."

„To tvrdíte vy, pane Nettingtone."

„Carla mi to řekla."

Matthew neodpověděl.

„Kde je ta páska?" naléhal Nettington.

Ticho.

„Nemyslím, že ji má policie, protože se o ní ten černý detektiv nezmínil. Jen Carla o ní mluvila. Prý jste jí řekl, že máte pásku, která poslouží jako důkaz."

Ticho.

„Chtěl bych tu pásku," řekl Nettington.

Ticho.

„Jestli existuje."

Ticho.

„Existuje?"

Ticho.

„Jsem ochoten," dodal Nettington, „zaplatit za tu pásku slušné peníze. Pokud existuje."

„Pokud taková páska existuje," upozornil ho Matthew, „bylo už za ni zapláceno, pane Nettingtone."

„To znamená, že existuje," mínil Nettington. „Právě jste připustil, že za ni moje žena zaplatila poté, co si vás najala, abyste na mě nasadil soukromého detektiva. A to znamená, že se mu tam podařilo nějak propašovat odposlech, že ano?"

„Kam, pane Nettingtone?"

„Do Ritina domu, hergot. Víte moc dobře kam, pane Hope. Jestli jste Carle řekl, že ta páska může posloužit jako důkaz, pak víte, co na ní je, a víte taky, kde byla natočena."

„V každém případě..."

„Chci tu pásku," opakoval Nettington.

„Pane Nettingtone..."

„Slyšel jste? Chci tu pásku."

„Ano, slyšel jsem vás," ujistil ho Matthew. „Povězte mi, pane Nettingtone, když se vás detektiv Rawles zeptal..."

„Nesnažte se změnit téma," přerušil ho Nettington.

„Když se vás zeptal, kde jste byl tu noc, co zabili Ottu Samalsona, co jste mu odpovéděl?"

„Řekl jsem mu, kde přesně jsem byl."

„A kde to bylo?"

„Jestli vás to tak zajímá, zeptejte se jeho. Nebo snad spolu nevycházíte?" Zlomyslně se usmál. „Zajímá vás, co mi o vás řekl?"

„Nijak zvlášť."

„Říkal, že si rád hraje na četníky a zloděje. A kdybyste prý za mnou přišel, mám mu ihned zavolat."

„Takže jste raději přišel vy za mnou," poznamenal Matthew.

„Ohlásil jsem se telefonicky," řekl Nettington.

„To ano.“

Nastalo dlouhé, trapné ticho.

„Ale jestli už nic dalšího nemáte,“ podotkl Matthew.

„Tak dáte mi tu pásku?“ zeptal se Nettington.

A právě tohle zaznělo jako výhrůžka.

Dohodli se se Susan, že bude možná lepší, když ho Joanna nenajde doma, až se vrátí. Joanna je chytrá jako opice a rychle by si dala dvě a dvě dohromady, kdyby našla tatku s mamkou v obýváku, jak chroupají keksy a popíjejí čaj.

Žádný z nich nebyl schopen přesně vysvětlit, co se to o víkendu vlastně stalo a co to všechno vůbec znamená. Opravdu nevěděli, co to znamená, ale i kdyby je napadlo - po dvou dnech, kdy se bez přestání milovali a ani jednou nevyšli z domu - že je jaksi něco ve vzduchu, neměli zatím chuť svěřovat se s tím Joanně. A vůbec, kdo ví, jak taková čtrnáctiletá holka na podobnou věc zareaguje? Mamka s tatkou si během víkendu div nevyšoustali mozky z hlavy a ahoj, zlato, rádi tě vidíme? Ne, tatka se radši vytratí do noci jako terorista s nevybuchlou bombou a tou otázkou se budou zabývat později, až - pokud vůbec - na ni přijde řada. Matthew věděl, že dříve či později na ni řada přijít musí.

Letos v Caluse skončil školní rok devátého. Loni to bylo dvanáctého. Každým rokem v Caluse děti se školou končí o druhém červnovém pondělku a vracejí se do škol začátkem srpna, což by mělo být považováno za trestný čin. Když teď nebyla škola, Joanna spávala dlouho. Zavolala mu do kanceláře chvíli poté, co odešel Nettington. Jakmile se ozval do sluchátka, začala zpívat „Šťastný Den otců“ na melodii Happy Birthday - verše k sobě moc nepasovaly, ale zpívala od srdce.

„Ahoj, holčičko,“ řekl. „V kolik ses vrátila domů?“

„Kolem jedenácté. Říkala jsem si, že už je pozdě, abych ti zavolala. Tati,“ pokračovala, „musím se omluvit za ten víkend.“

„Nic se nestalo,“ upokojil ji.

„To máma pořád chtěla... víš, jaká je, když mám jít s tebou.“

„Ne,“ odvětil opatrně. „Jaká je?“

„No, pořád se mě snaží nějak podfouknout, abych nešla. Však víš.“

„Aha,“ řekl.

„Vysvětlovala jsem jí, že by mi bylo strašně trapné ti volat a vykládat ti, že chci odjet, zrovna když je Den otců, a ona prý, že ti zavolá sama a vyřídí to s tebou. Já vím, že to udělala, ale stejně si připadám hrozně.“

„Cože udělala, zlato? Říkáš, že mi zavolala?“

„No jo. Málem jsem ti zavolala taky. Když jsem přišla domů sbalit si věci. Ale máma tvrdila, že už to zařídila a že bude lepší, když ti dám pokoj - řekla doslova, že nemám šťourat do vosího hnízda. To mluvila o tobě, tati. Prý vosí hnízdo. Že prý jsi to přijal klidně, a když ti zavolám, mohla bych prý všechno pokazit.“

„Tak ona mě má za vosí hnízdo, hm?“

„Znáš přece mámu,“ opáčila Joanna.

„A říkala, že jsem to přijal klidně, ano?“

„Doufám, že to tak bylo, tati. Zlobil ses hodně?“

„Ne, ne. A když ses přišla domů sbalit, maminka tam byla? Nenechalas jí jen vzkaz na stole nebo tak?“

„Cože?“ divila se Joanna. „Vzkaz? Ne. Jaký vzkaz? O čem to mluvíš?“

„Ale o ničem. To nic.“

„Měla jsem ti zavolat sama. Jsem tak zbabělá...“

„S tím si nedělej starosti,“ uklidnil ji Matthew. „O to se postarají Dospěláci, s. r. o.“

„Kdo?“

„Dospěláci, s. r. o. Nevzpomínáš si? Jak jsme s maminkou...“

„Ne," řekla Joanna. „Dospěláci, s. r. o.? To opravdu existuje, nebo sis to vymyslel?"

„Nu, vlastně jsme si to vymysleli."

„Ty a máma?"

„Ano."

Ve sluchátku náhle bylo ticho.

„Tak jaký byl víkend?" zeptal se Matthew.

„Fajn," utrousila Joanna.

„Slyšel jsem, že tam byl i Dianin bratr."

„To ti řekla máma?"

„Ano."

„To neměla. Byla bych radši, kdyby ti to neřekla, tati. Nejspíš ti navykládala, že jsem do něj zamilovaná, že jo?"

„Nu, naznačila něco podobného."

„To neměla," opakovala Joanna.

„Nedělej si s tím starosti."

„Ale neměla to říkat."

Opět bylo ticho.

„Kdy se uvidíme?" zeptal se.

„Nevzal bys mě dneska na večeři?"

„S radostí. V kolik tě mám vyzvednout?"

„Zeptám se mámy. Myslím, že má rande s Petrem Pohromou. Možná bych u tebe mohla zůstat přes noc."

„Ale?" podivil se Matthew. „Má rande?"

„Myslím, že jo. Zavolám ti později, ano?"

„Tak fajn," souhlasil.

„Mám pro tebe hezký dárek," dodala ještě Joanna a zavěsila.

V nejcivilizovanějších městech se nezačíná pít dřív než o půl páté. Například v New Yorku - jak tvrdí Frank Summerville - se bary začínají plnit až tak od půl šesté. Ale Calusa byla v sezóně městem rekreatantů a po celý rok zde žila spousta důchodců a turistů i starší občané někdy pociťovali až příliš silně tíhu ubíhajícího času. A co může být lepšího, než zajít do baru, kde v rámci Happy hour dostanete dva drinky za cenu jednoho? V Caluse začíná Happy hour ve čtyři odpoledne.

Sedm minut po čtvrté odpoledne - Joanna právě telefonovala, že získala na dnešní večer dovolení - se Jimmy Noha nacházel v baru U Žlutého ptáka, poslouchal, jak nějaký klavírista mrzáci skvělé melodie Cole Portera, a čekal, až se k němu připojí jistý Harry Stagg. Jimmy sem nepřišel zabíjet čas. Potřeboval s Harrym projednat jistou záležitost - jednalo se o vypátrání té děvky, co jeho bratrovi šlohl zlaté rolexky.

Stagg přišel do baru asi deset minut po čtvrté, pět minut před sjednaným termínem. Stagg byl velice přesný člověk a také hodně vysoký - i když proti Jimmymu každý vypadal hodně vysoký. Měl na sobě bílé plátěné sako a kalhoty stejné barvy jako jeho košile s rozhalenkou. Na nohou měl naboso obuté boty, které vypadaly jako italské. Vypadal jako policajt ze seriálu Miami Více. Jimmy ten seriál nesnášel, protože v něm z policajtů dělali hrdiny, zatímco jsou to hajzlové. A totéž platilo o Poldech z Hill Street. Propaganda. Když Stagg přistoupil ke stolu, vstal.

„Ahoj, jak se vede?" uvítal ho a uchopil Staggovu podávanou ruku. Krátce si rukama potřásli. Stagg se ohlédl po klavíru, jako by měl dojem, že v něm leží něco chcípého. U číšníka, který příklusal k jejich stolu, si objednal Johnnyho Walkera, červenou nálepkou, s ledem a opět se ohlédl po klavíru.

„Kde se ten chlap učil hrát?" zeptal se Jimmyho.

„Zdá se, že v San Quentinu," řekl Jimmy.

„Opravdu to tak zní," přisvědčil Stagg. „Přestavěli to tady, že jo? Kdysi se to jmenovalo U Franka, ne?"

„Řek bych, že jo."

„Jo, myslím, že U Franka. A teď je z toho Žlutej pták, hm?"

„Jo."

„To je velkej rozdíl, U Franka a U Žlutýho ptáka."

„To jo."

Číšník přinesl dvakrát Johnnyho Walkera s ledem.

„Objednal jsem si to jen jednou," namítal Stagg.

„Ten druhý je pozornost podniku," vysvětlil číšník.

„Kdybych to věděl, dal jsem si černou nálepku," mrzel se Stagg.

Číšník se usmál. „Snad příště, pane," A odešel.

„Měli by člověku říct, že místo jedny dostane dvě," tvrdil Stagg. „Aspoň bych si objednal lepší pití."

„Dneska ti nikdo nic neřekne," přizvukoval Jimmy.

„Celej ten zasranej svět je posraným navrch," přidal se Stagg. „Samý teroristi a vůbec všelijaká verbež." Napil se skotské a zeptal se: „Tak, co máš na srdci?"

„Potřebuju někoho najít," začal Jimmy. „Jednu kurvu. Ukradla bráchovi hodinky."

„A to jo," přikývl Stagg. „Když jsi řek, že někoho hledáš, divil jsem se, proč s tím jdeš za mnou, protože já přece nejsem ouřad pro pátrání po zmizelých osobách. Ale když říkáš, že bráchovi ukradla hodinky, už je mi to jasný." Z náprsní kapsy bílého saka vytáhl zápisník. Z téže kapsy vylovil i tužku. „Jaký hodinky?" zeptal se.

„Zlatý rolexky," odpověděl Jimmy. „U Tiffanyho v New Yorku stály osm táců."

„To teda musej bejt hodinky," pokývl Stagg.

„Jsou z masivního zlata," vykládal Jimmy. „I pásek a vůbec všechno. Za osm táců od Tiffanyho."

„To není žádný smetí, osm táců."

„Brácha by ji nejradši zabil," pravil Jimmy. „Takový hodinky."

„No, podívám se ti po těch hodinkách. Možná už ji nebude chtít zabít, až je dostane zpátky. Lidi pořád vykládaj, jak by někoho nejradši zabili, ale ve skutečnosti chtěj jenom vrátit švy věci. Já se teda poptám a uvidíme, co zjistím, oukej? Udělám, co budu moct, a uvidíme, platí?"

„Na zadní straně jsou jeho iniciály," vzpomněl si Jimmy.

„Dobrá, ještě žes mi to pověděl," pochválil ho Stagg. „A jaký má iniciály?"

„D. L., jako David Larkin."

Stagg si iniciály poznamenal a pak prohodil: „Na Trailu je Larkinova loděnice. Není to tenhle Larkin?"

„Jo, to je můj brácha."

„Už se nedivím, že si může dovolit hodinky za osm táců," hvízdal Stagg. „On si změnil jméno? Protože ty se jmenuješ Largura, ne?"

„To já jsem si změnil jméno," usmál se Jimmy.

„Já taky," prohlásil Stagg. „Dřív jsem se jmenoval Stagione, to je italsky roční období. Změnil jsem to na Stagg. To je lepší než Stagione. Stagg. Harry Stagg. Líbí se mi to víc než Harry Stagione, co říkáš?"

Zamrkal na Jimmyho a pokračoval: „Jak to myslíš, že sis změnil jméno? Z Larkina? Na Larguru?"

„Jo, chtěl jsem italský jméno," řekl Jimmy. „Nechtěl jsem mít anglický."

Matthew vyzvedl Joannu v sedm večer.

Po Susan nebylo v domě ani vidu.

V autě se nedbale zeptal: „Šla tvoje matka s tím Petrem?"

„Ano," odpověděla Joanna.

Peter Pohroma.

Náhle pocítil záchvat žárlivosti na Petra Pohromu, který se ve skutečnosti jmenoval Peter Nelson Rothman. Byl to hlavní Susanin přítel v posledních... kolika? Dvou třech měsících? Ovšem do toho Matthewovi samozřejmě nic není. Už to není jeho manželka, je to jeho bývalá manželka, jeho exmanželka. Ale stejně to přece není v pořádku, aby všechno bylo natolik zjevné, že jeho čtrnáctiletá dcera automaticky předpokládá, že má-li maminka rande s Petrem Pohromou, znamená to, že ona může zůstat na noc u otce, protože když jde maminka na rande s Petrem, stráví noc v jeho domě.

Ale no tak, přece to není tvoje věc.

Jsme ve svobodné zemi, a když si ženská chce vyjít na rande...

Nemohl ale pochopit, jak může něco takového udělat hned následující noc po tom, co...

Měj přece rozum.

Nemůžeš ji svazovat. Má právo na cokoli...

Zatraceně, vždyť ale právě ona...

No a co má být.

Jenže pravda je taková, že to ona zaonačila, že spolu prožijí celý víkend. Namluvila Joanně, že mu zatelefonuje a vysvětlí mu, proč Joanna odjela do Palm Beach, jenže mu nezavolala a místo toho čekala doma, až se dostaví, a pak vyskočila ze sprchy vymydlená a krásná k sežrání. Ach bože, Joanna ti nezavolala? Slíbila, že ti zavolá. No dobrá, tak aby to nebyl úplně promarněný víkend, pojd'me do postele.

A dnes večer je s Petrem Pohromou.

Který jednou na kurtu Matthewovi oznámil, že ho porazí, i kdyby se rozkrájel.

„Uděláme to takhle," vykládal tehdy Peter. „Můžete posílat míče, kam vás napadne, na kterékoli místo kurtu. A když budu odehrávat míče já, budu je posílat přímo na váš forehand, přesně tam, kde budete stát. A stejně vás porazím."

Matthew se urazil.

Oznámil Petrovi, že už s ním nebude hrát, a odešel z kurtu.

Ale tohle nijak nesouvisí s tím, proč by s ním dnes neměla jít na schůzku. Jde prostě o to... inu.

Zatracená věc.

No vážně.

„Takže u mě budeš spát?" zeptal se.

„Ne, vrátí se domů brzy," řekla Joanna.

Matthew se snažil potlačit úsměv. Nebylo to snadné.

Ježíšikriste, pomyslel si, já jsem se zamiloval do vlastní ženy!

U večere byla Joanna nezvykle zamlklá.

Matthew své dítě znal už velmi, velmi dlouho a věděl, že nemá smysl chtít z ní něco vytáhnout, když se ponoří do melancholické, zamyšlené nálady. Obvykle stačilo počkat. Nakonec mu vždycky pověděla, co ji trápí. Dnes večer se však zdálo, že mu nepoví nic.

Objednala si polévku z mušlí a krabů. On si dal ústřice a dušeného mečouna. To bylo o půl osmé. Teď už táhlo na půl deváté. Za poslední hodinu utrousila nejvýš třicet slov.

„Mohli bychom dostat pár plátků citrónu?"

A potom...

„Ta vidlička je špinavá."

A dál...

„Můžu se napít trochu vína? Nezačnou kvůli tomu jančit?"

A ještě...

„Podej mi sůl, prosím."

A konečně...

„Tak nevím, jestli tu mají kávu bez kofeinu."
Ted' právě mlčky pili kávu.
Rozhodl se porušit svoji hlavní zásadu.
„Něco se stalo?" zeptal se. „Ne."
„Moc jsi toho nenamluvila."
„Jsem unavená," vymluvila se. „To je tím sluníčkem. Byla jsem celý den na pláži."
„Určitě mi nechceš nic říct?"
„Nic."
A zase ticho.
„Jak se ti líbilo v Palm Beach?"
„Šlo to."
Opět ticho.
„Joanno, tak co je?" naléhal.
„Co má být?" podivila se.
„Chci vědět, co je s tebou."
„Ale nic."
„Já dobře vím, že se něco stalo."
„No dobře, chceš vědět, co se stalo?"
„Ano."
„Našla jsem tvoji kravatu."
„Moji co?"
„Tvoji kravatu. Našla jsem v domě tvoji kravatu."
„V jakém domě?"
„V mámině domě, v jakém jsi myslel?"
„Jakou kravatu? Tys našla moji...?"
„Tu modrou, s poníkem, tu modrou kravatu od Ralpha Laurena."
„Aha."
„Už víš, kterou myslím?"
„Ano, vím."
„Našla jsem ji u bazénu," vyprávěla Joanna. „Víš, kde jsou ta dvě lehátka? Tak tam jsem ji našla. Na jednom lehátku."
„Aha."
Nastalo dlouhé ticho.
„Tys byl o víkendu u nás doma?" zeptala se Joanna.
Zaváhal.
„Tati?"
„Ano," přiznal se. „Zaskočil jsem tam na chvíli v pátek."
„Máma se o tom ani nezmínila," stěžovala si Joanna.
„Inu," pokrčil rameny.
„Ona tě pozvala, nebo co?"
„Joanno," napomenul ji, „co ti je vlastně do toho?"
„No, jen jsem si myslela, že je to divné, to je všechno."
„To je," připustil.
„Šel sis s ní o něčem promluvit? O něčem kvůli mně?"
„Ne." Opět zaváhal. „Joanno," řekl, „opravdu to není tvoje věc."
„Protože normálně se spolu domlouváte jenom po telefonu, víš?"
„Ano, vím."
„A vždycky na mě čekáš venku v autě. Jenom zatroubíš a čekáš, víš? Tak mi připadá divné, že sis šel dovnitř s mámou promluvit -jestli jsi tam šel kvůli tomu. Myslím tím... není

přece tajemství, tati, že spolu moc nevycházíte. Takže je to vážně divné, opravdu zvláštní, žes byl uvnitř právě v době, kdy jsem já byla v Palm Beach!"

„Nemluv tak nahlas," požádal ji.

„Promiň," omluvila se a rychle se rozhlédla po místnosti, jestli si někdo z návštěvníků nevšiml jejího poněkud hlučného výlevu.

„Došlo k nějakému omylu," prohlásil klidně. „Nevěděl jsem, že jsi odjela do Palm Beach. Přijel jsem tě vyzvednout. Tvoje matka mě pozvala dál a vypili jsme spolu pár skleniček. Oukej?"

„Tak proč mi do toho nic není?"

„Protože není," opáčil.

„A proč jsi mi neřekl, když jsme spolu dneska mluvili po telefonu, žes o víkendu byl za mámou? A jak to, že tvrdíš, že došlo k omylu a žes nevěděl, že jsem v Palm Beach, a přitom tě předtím v telefonu vůbec nepřekvapilo, když jsem ti povídala, že ti zavolala a vyřídila ti, že jedu do Palm Beach? Co se to děje, tati?"

„Nic se neděje," zapíral.

„No dobrá, tak fajn." Joanna si stáhla s klína ubrousek a odložila jej na stůl. „Mohl bys to zaplatit, tati? Chci jet domů. Už jsem vážně unavená."

„Joanno...," začal.

„Zaplať, prosím, ano?"

Na Stone Crab Key dojeli mlčky. Když dorazili, byla v domě tma.

„Máš klíč?" otázal se.

„Jo, mám. Chceš tu kravatu?"

„To nespěchá, já..."

„Třeba si ji vyzvedneš jindy," prohlásila, „až zase nebudu doma." Vystoupila z vozu a utíkala ke dveřím.

Díval se, jak vsunula klíč do zámku.

Odemkla dveře, otevřela a zašla do domu.

Uvnitř se rozsvítilo.

Najednou si uvědomil, že mu slíbila hezký dárek.

Zřejmě se rozhodla mu jej nedat.

Čekal ještě chvíli, potom vycouval s vozem od chodníku a snažil se vzpomenout si, co to Susan povídala o Elektře.

Kapitola 10

Andrew Hacker byl detektiv, který měřil v ponožkách asi šest stop a dva palce a vážil nějakých sto devadesát liber, ale když se postavil vedle Coopera Rawlese, vypadal jako ouřezek. Od chvíle, kdy vešli do kanceláře, neřekl Hacker ani slovo. Matthew by ani nevěděl, jak se jmenuje, nebýt Cynthie Huellenové, která je oba ohlásila telefonem, než je přivedla přes chodbu do jeho dveří.

Rawles sám byl chlap jako hora. Jeho přítomnost vyvolávala strach. Ten strach ještě posilovalo Matthewovo vědomí, že je to schopný a tvrdý policajt, který mu přišel odcitovat celou řadu zákonů. Hacker jenom stál vedle něho, zdál se být malý, mlčel, do čela mu padal pramen rezavých vlasů, tvář měl samou pihu a chybělo jen stébko sena v zubech, aby vypadal jako typický křupan. Bylo to Rawlesovo vystoupení a Hacker to věděl. A tak jen s bezvýraznou tváří naslouchal svému partnerovi. Venku pršelo. Lilo. Byl to liják, jakému tady v Caluse říkají žabí potopa. Za oknem Matthewovy kanceláře se pařilo z chodníků. A z Rawlese jako by také stoupala pára.

„Jestli tomu správně rozumím," rozčiloval se, „tak nejdřív zavolala vám."

„Asi ano," odpověděl Matthew.

„Došlo k vloupání a ona ze všeho nejdřív zavolá vám, ne policii. To je jedna věc, která mě na vás štví, pane Hope." Tlustým ukazovákem píchl směrem k Matthewovu stolu. „A druhá věc, která mě namíchla, je to, že z té kanceláře někdo ukradl magnetofonovou pásku a že já jsem se o její existenci dověděl, až když mi ta čínská paní pověděla, že je pryč."

„Nevím, o které pásce mluvíte. Ukradli přece spoustu pásek, detektive Rawlesi. A taky ukradli desky s dokumenty a nepoužité šeky, kasičku s drobnými a..."

„Mluvím o té Nettingtonově pásce," přerušil ho Rawles. „Věděl jste, že ta páska existuje?"

„Ano."

„Proč jste mi o ní nic neřekl?"

„Minule jsem vám řekl..."

„Nezajímá mě, co bylo minule. Mimochodem, našli jsme to Toronado."

„Opravdu?" Matthew čekal, jestli se doví něco víc. Nedověděl se nic.

„Mluvím o tom, co se stalo tentokrát," pokračoval Rawles. „Jde o tu pásku, která by mohla mít co do činění s vraždou Samalsona, a vy jste o té pásce věděl, ale nepovažoval jste za vhodné o ní informovat policii. Slyšel jste tu pásku, pane Hope?"

„Ano."

„My jsme si ji poslechli před půl hodinou," hromoval Rawles. „Poslechli jsme si originál, který byl v seifu. Ten, kdo se tam vloupal, ukradl jen kopii, kterou pořídila ta čínská dáma."

„A taky hromadu jiných věcí. Včetně magnetofonu a dvou psacích strojů."

„Je to moc zajímavá páska, pane Hope. Ta páska vašeho pana Nettingtona..."

„Mého pana Nettingtona?"

„Jeho žena je přece vaší klientkou, ne?"

„Ano?"

„Nu, ta páska ho jasně usvědčuje z cizoložství, což je, mimochodem, ve státě Florida přestupek. Dovolím si vás upozornit na paragrafy 798.01, 02 a 03. Zjevné cizoložství, obscénní a nemravné chování a smilstvo. To vše jsou přestupky druhého stupně, za které je možné udělit trest vězení do výše šedesáti dnů. Ví ten váš pan Nettington, že ho ta páska může poslat do vězení?"

„Není to můj pan Nettington," trval na svém Matthew.

„Připouštím, že by to bylo za hloupé provinění, ale šedesát dnů není málo, když je člověk advokát, a ne profesionální zloděj. Ví Nettington, že ta páska existuje?"

„Ano.“
„Jak to, že to ví?“
„Pověděla mu o ní jeho žena.“
„To vám řekla ona?“
„Ne, on.“
„Cože?“ zařval Rawles.
„Ano.“
„Kdy?“
„Včera ráno.“
„On vám sdělil, že mu jeho žena řekla o té pásce?“
„Ano.“
„Vy jste ho byl navštívit? Sakra, řekl jsem vám přece...“
„On přišel sem," zarazil ho Matthew.
„Kvůli čemu?“
„Chtěl tu pásku.“
„A teď se někdo vloupal do Samalsonovy kanceláře, a ta páska je pryč.“
„Ano.“
„V kolik hodin vám volala?“
„Kdo?“
„Ta Čínanka.“
„Ach, asi tak v devět, krátce po deváté.“
„A oznámila vám, že to tam někdo vybílil, jo?“
„Něco takového, ano.“
„Takže zavolala vám.“
„Ano. Zavolala mně.“
„Pročpak?“
„Myslím, že se jí nelíbilo, v jakém stavu jste jí vrátili některé složky.“
„Cože?“
„Myslím, že má dojem, že jste jí udělali nepořádek ve složkách,"
„My jsme v žádných složkách nepořádek neudělali," namítl Hacker.
To bylo vůbec poprvé, co promluvil. Matthew na něho překvapeně pohlédl.
„Jenom jsme je oxeroxovali," dodal. „A vrátili jsme jí je. Nic jiného jsme s těmi složkami nedělali.“
„Měla zavolat nám," trval na svém Rawles. „Byla to její povinnost. A ne volat advokátovi. Když dojde k vloupání, volá se policie.“
„To jsem jí taky poradil. Jakmile jsem tam dorazil.“
„Ne jakmile jste tam dorazil," vztekal se Rawles. „Jakmile jste zjistil, že ukradli tu pásku,"
„Jakmile jsem zjistil rozsah toho vloupání. Podle toho, co říkala do telefonu, se nezdálo..."
„Ať se vám zdálo cokoli, měl jste nám okamžitě zatelefonovat," zlobil se Rawles. „Tohle je jen další příklad, jak se nám pletete pod nohy, děláte si všechno po svém a strkáte nos, kam nemáte. Na vás možná vražda žádný dojem neudělá, ale na nás ano.“
„Ujišťuju vás..."
„Ujistěte mě laskavě, že už se do ničeho nebudete motat, jo? O tom byste mě měl ujistit. Přestaňte do tohohle zasraného případu strkat svůj zasranej nos, jasný?"
„To je taky přestupek," poznamenal Matthew.
„Cože?"
„Dovoluju si vás upozornit na paragraf 847.04, používání neslušných výrazů na veřejnosti. Každá osoba ve věku, kdy je schopna používat vlastního úsudku, která na

veřejnosti či v soukromých prostorách, náležících jiné osobě, používá vulgární, neslušné či nemravné výrazy, tímto spáchá přestupek druhého stupně a může být potrestána - jak jste před chvílí uvedl - až šedesátí dny vězení."

Rawles zamrkal.

„Ano," dodal Matthew.

„Myslím, že jste mě slyšel," prohlásil Rawles, který se rychle vzpamatoval.

„Ano, slyšel jsem vás," potvrdil Matthew.

„Jdeme," vybídl Rawles Hackera a oba namíchnuté odešli.

May Hennessyová vůbec nepochybovala o tom, že se do kanceláře vloupal profesionální zloděj. Ať už David Nettington vynikal v jakýchkoli činnostech - zatím se zdálo, že je dobrý v posteli - nezdálo se jí, že by si uměl poradit se zámkem tak, aby na něm nezanechal ani škrábanec. Kromě toho - a May na to policii upozornila - si vůbec nebyla jista tím, že ten zloděj šel právě po Nettingtonově pásce. May s Ottou spolupracovala na celé řadě případů, takže dokázala rozeznat kouřovou clonu, když na ni narazila. Pověděla to Rawlesovi i jeho pihovatému partákovvi. Chybí přece i Larkinova složka, no ne? A tucet dalších; některé se týkají nedávno uzavřených případů. Nemluvě o sedmi či osmi jiných páskách, které by mnoha lidem mohly zapříčinit potíže v manželství, kdyby někdo stál o to jim dělat problémy. Takže Rawlese varovala, aby z toho, co na té pásce uslyší, nečinil ukvapené závěry - měli štěstí, že se ten originál uchoval; byl to doopravdy choulostivý a usvědčující záznam - a uchoval si nezaujatý odstup.

Vypověděla to všechno Matthewovi do telefonu necelých dvacet minut předtím, než Rawles s Hackerem vrazili do jeho kanceláře. Matthew choval jisté pochybnosti o tom, že si Rawles dokáže uchovat nezaujatý odstup. Rawles ucítil kořist a byl celý žhavý se po ní vrhnout. Matthew to vycítil. Proto Rawles chtěl, aby se mu držel z cesty. Nepotřeboval, aby mu případ zkrachoval na nějaké technické podrobnosti. Rawles měl v úmyslu vyhledat Nettingtona, posadit ho na židli, přehrát mu tu pásku, pak na něho vychrlit stovku otázek ohledně vloupání do Samalsonovy kanceláře a příležitostně se ho vyptat i na samotnou vraždu.

Hacker s Rawlesem - oba byli u policie už řadu let, Rawles sloužil v Clevelandu i v Caluse - si měli uvědomit, že poctiví lidé a zločinci postupují různými cestami. Jestliže například poctivý člověk ví, že potřebuje něco z kanceláře Otto Samalsona, prostě tam zajde a požádá o to. Zloděj však takhle neuvažuje. Zloděj má za to, že tady jsme my a tam jsou oni a oni nám pořád rajtují po zádech a brání nám získat to, co chceme a potřebujeme. Takhle přemýšlí zloděj, a proto jde a ukradne jim to. I kdyby bylo možné tu věc dostat jen za vlídnou prosbu, zloděj ji stejně ukradne. Je to jeho přirozenost. Proto poctiví lidé pořád překvapeně vrtí hlavou nad tím, co ti zloději vyvádějí. Psychologii zloděje nejsou s to pochopit o nic víc než teorii relativity. Ale od policistů se očekává, že se v psychologii zločinců vyznají.

Proto bylo tak překvapující, že Hackera ani Rawlese nenapadlo -ale May to napadlo - že možná mají co do činění s opravdickým zlodějem, a ne s amatérem, jako je Nettington.

Ani Matthewa to nenapadlo.

Jenže Matthew měl omluvu. On je také amatér. Rawles a Hacker se ale nemohli vymluvit na nic, leda by bylo možno považovat za omluvu jejich touhu uzavřít případ co nejdřív.

Jelikož Matthew netušil nic o tom, jak funguje zlodějův mozek, dospěl k závěru, že se do Ottovy kanceláře vloupal nějaký amatér, jakým je i on sám. Nettington však byl příliš očividně podezřelý. Ten člověk přece není hlupák, no ne? A tak se Matthew, uvažující stále ještě jako amatér, snažil přijít na to, který jiný amatér mohl tak zoufale tu pásku potřebovat, že ji nakonec ukradl.

Jediným amatérem, který ho napadal, byla Carla Nettingtonová.

Chcete říct, že si tu pásku poslechne policie?

A také...

Kdy si ji budu moct poslechnout?

A dál...

Přála bych si, aby s tím ta zpropadená policie nemela nic společného.

A ještě...

Dekuju mockrát, pane Hope, pošlete mi, prosím, to hlášení vašeho člověka, tu pásku a samozřejmě váš účet.

Carlina vlastní slova.

Velmi tu pásku chtěla.

Dělala si starosti, že si ji poslechne policie.

Hned odpoledne se za ní rozjel.

Když dorazil do starého domu na Sabal Key, ještě přelo. Podstoupil čtyřicetiyardový přespolní běh od auta ke vstupním dveřím, vyhýbal se loužím a padlým palmovým kmenům a zastavil se pod nepřítis účinnou stříškou nad vchodem, ze které mu za límec šplouchaly celé galony vody, zatímco tiskl tlačítko zvonku.

„Ano, okamžik!“ zavolala Carla odkudsi zevnitř.

Čekal.

Bál se, že se utopí.

Dveře se otevřely.

A ona rozevřela oči. Překvapením. Dokořán.

„Můžu dál?“ otázal se.

„Ano, jistě,“ vybídla ho. Neměla radost, že ho vidí. Vycítil to z jejího hlasu i z jejích pohybů. Řekla sice „ano, jistě“, ale tónem, který naznačoval: „Kdo vás sakra pozval?“ Když ustoupila stranou, aby ho vpustila dovnitř, napolo se pootočila tváří od něho; její postoj naznačoval, že by se k němu nejraději otočila zády a jen ze zdvořilosti se tak zjevné hrubosti nedopustí.

Dům páchl ztuchlinou, jako všechny domy na Floridě. Plíseň, prach a různé páchnoucí rostlinky. Epifyty kolem oken. Orchideje se zkroucenými kořeny. Stříbřité šplíchance lijáku bušily do okna opatřeného žaluzií a rachotily na střeše. Měl téměř klaustrofobický pocit; v domě bylo vlhko a šero. Vzpomněl si, jak se jako kluk schovával ve skříni. Přes obličej mu visely pláště do deště a pod nohama měl holínky a galoše. Takhle to páchlo ve skříni za deštivých dnů.

Byla oblečena v černém. Černé značkové džíny a černý svetr ke krku. Bledá oválná tvář a tmavá rtěnka. Oči zelené jako rostliny, které viděl ve všech koutech místnosti. Černé smaltované náušnice. Byla bosá. Nehty na rukou i na nohou měla nalakované stejnou barvou jako barva rtěnky.

„Co mi chcete?“ zeptala se. Stála k němu čelem, ale postojem stále dávala najevo, že ho nepřijímá, odmítá. „Policie už tady byla,“ sdělila mu.

„Hledali vašeho muže?“

„Ano. Řekla jsem jim, že nevím, kde je. A vám říkám totéž. Teď, když mě omluvíte, pane Hope...“

„Proto jsem nepřišel,“ zarazil ji Matthew.

„Tak proč jste přišel? Myslím, že jsem vám vysvětlila, že vaše služby už...“

„Včera v noci se někdo vloupal do kanceláře Otto Samalsona.“

„No a?“

„Někdo ukradl tu pásku s nahrávkou rozhovoru vašeho manžela s Ritou Kirkmanovou.“

Na okamžik se na něho zmateně zahleděla; zdálo se, že jeho jemnou nárážku nepochopila. Potom se jí zelené oči rozšířily poznáním a překvapením a koutek úst maličko povyjel směrem vzhůru, jako by dával najevo mírné pobavení.

„Prosím vás,“ řekla. „Neuvažujte o nesmyslech.“

„Tu pásku někdo ukradl, paní Nettingtonová.“

„A vy myslíte, že jsem ji ukradla já? Nebo jsem ji dala ukrást?" Stále se tvářila pobaveně.
„Vy jste opravdu nic nepochopil, že ne?"

„Je mi líto, ale ne," přiznal Matthew.

„Pane Hope," pronesla pomalým, trpělivým tónem, jako by mluvila k mentálně zaostalému dítěti, „jakmile Otto Samalsona zabili... jakmile se ta páska dostala prakticky na veřejnost... už mi k ničemu není."

„Domníval jsem se, paní Nettingtonová..."

„Ano, vím, co jste se domníval. Řekl jste to jasně, už když jsem s vámi mluvila minule. Domníval jste se, že usiluju o rozvod."

„To jste mi aspoň naznačila."

„Ano." Pořád měla ve tváři ten pobavený výraz, který ho začínal rozčilovat, protože se zdálo, že se mu posmívá. „Ale víte, pane Hope, všechno vždycky není takové, jak to na pohled vypadá, že?"

„Zřejmě ne."

„Když jsme spolu mluvili poprvé," pokračovala, „řekla jsem vám, že chci dát sledovat svého muže, protože..."

„Ano."

„... ho podezírám z nevěry. A dál jsem vám sdělila..."

„Ano."

„... že když se nám to podaří opravdu prokázat, zažádám o rozvod."

„Ano."

„Ano. Jenže jsem vám trochu lhala, víte?"

„Lhala?" zopakoval Matthew.

„Ano, o tom, že se chci rozvést."

„Vy se s ním nechcete rozvést?"

„Správně."

„Tak proč jste chtěla, abych najal soukromého detektiva?"

„Aby ho sledoval."

„Ano, ale proč?"

„Aby o něm zjistil nějaké nepravosti."

„Jistě. A proč?"

„Pane Hope, jste přece právník," vysvětlovala Carla, „a tedy určitě znáte paragraf 61.08 Floridského zákoníku. Ohledně výživného."

„Ano, znám ho," přisvědčil Matthew.

„Znáte tu část, kde se píše o stanovení vhodné náhrady? Myslím, že je v prvním odstavci. Znáte ji?"

„Ano, a co s ní má být?"

„Uvádí se tam: „Při rozhodování o stanovení výživného soud vezme v úvahu, pokud se někdo z manželů dopustil nevěry a všechny podobné okolnosti. Víte, kterou část myslím?"

„Ano, znám ten odstavec."

„No a?" dorážela.

„No a co?"

„No, a proto jsem chtěla mít proti Danielovi po ruce důkazy."

„Myslím, že jste si ten odstavec přečetla špatně." Matthew potřásl hlavou.

„Ne. Přečetla jsem si ho správně. Kdysi jsem měla přítele, který je advokátem."

„Jestli jste si myslela... tedy, já nevím, co jste si vlastně myslela, protože teď tvrdíte, že vám o rozvod vůbec nejde. Ale pokud jste se připravovala na rozvod v domnění, že kvůli nevěře manžela získáte vyšší výživné..."

„Ne, to jsem si nemyslela."

„To je dobře, protože byste se mýlila. Účelem toho odstavce je chránit manžely před nevěrnými manželkami. V tom paragrafu se praví, že soud může přiznat výživné kterémukoli z manželů, ale jen málokterý muž požaduje výživné. Praxe je taková, že obvykle získá výživné žena, a když manžel může prokázat, že mu zahýbala, výživné se podstatně sníží a někdy je jí vůbec odepřeno.“

„Ano,“ přitakala Carla. „Tak tomu paragrafu rozumím i já.“

„Takže chápete...“

„To já,“ dodala.

„Co vy?“ podivil se.

„To já zahýbám,“ dopověděla.

Do okna za jejími zády třískal déšť a venku se ve větru bláznivě zmítaly borovice a palmy.

„Zahýbám mu už velice, velice dlouho,“ vysvětlila mu.

Matthew se na ni podíval. V zelených očích stále četl pobavení. Ústa se prohnula v úsměvu.

„A napadlo mě, že kdyby se můj muž někdy rozhodl, že se se mnou rozvede, nedostala bych ani cent, leda by se mi podařilo prokázat, že zahýbal i on, což by váhy spravedlnosti poněkud vyrovnilo, nemyslíte?“

Stačí zvednout kámen, pomyslel si Matthew, a člověk pod ním najde spoustu nejružnějších bílých, tlustých, kroutících se a hemžících se červů.

„A tak jsem se rozhodla podniknout něco na svoji ochranu,“ vykládala. „Sehnat si důkazy o něm dřív, než si je sežene on o mně. Zařídit si pojistku pro případ, že by se se mnou někdy chtěl rozvádět. Ukázat mu fotky, koukej, kamaráde, tady jdeš s tou tlustou paničkou do cirkusu.“

Teď už se zešíroka usmívala. Její pobavení se změnilo v neskrývané veselí.

„Chápejte,“ dodávala, „já jsem se nikdy nechtěla rozvést, vůbec ne. Líbí se mi všechno tak, jak to je. Daniel platí účty a nevyptává se, kam jdu a co tam budu dělat. Právě tam jsem byla tu noc, kdy zabili vašeho člověka, pane Hope. Ne venku s přítelkyní, ale v posteli s přítelem.“ Její úsměv se ještě rozšířil. „Tomu říkám mít vrabce v hrsti i holuba ze střechy, pane Hope. Tomu říkám opravdu příjemný život.“ „A já tomu říkám...,“ vyhrkl Matthew, ale pak jen zavrtěl hlavou, otočil se k ní zády a vyšel dveřmi do deště.

Tvrdil, že to bude triumf iluze nad realitou.

Nebo tak něco.

Uděláme z tebe princeznu z Denveru, vykládal jí. Rančerskou dcerku, rozmazlenou až hrůza. Není nic na světě, co by ti nějaký mužský mohl odepřít. Baculínek bude pýchou bez sebe, když si jen pomyslí, že bys s ním mohla ztratit slovo, pokud nezapomene na svoje slušný hispošský vychování.

S vlasy nebudeme podnikat nic. Máš vážně překrásné vlasy, dlouhé, světlé - to je přírodní barva? Nu, na to přijde až Baculínek, že, drahoušku. Možná bychom je mohli svázat do drdolu, tak bys získala takový elegantně ledový výraz. Potřebujeme ti vytvořit image, má drahá. Jenom image tě dostane do jeho paláce, do jeho postele a do jeho sejfu.

A potom vybereme dlouhé šaty, vysvětloval jí. Sexy, aby z toho byl Baculínek celý pryč, ale nic laciného, rozumíš, drahoušku? Něco v ledově modré barvě, nemyslíš, aby ti šly k těm úžasným kukadlům. Bude třeba ukázat prsa, aby se navnadil, ale opatrně, opatrně, nesahat, Baculínku, ne, ne. Chce to něco přiléhavého, ledově modrého, ano, a na jedné straně dlouhý rozparek, abys mohla ukázat stehno, kdykoli ho budeš chtít ukázat; až se ty tvoje dlouhé nohy budou procházet po Kasbash Lounge, Baculínkovi vypadnou oči z důlků.

Pokud jde o šperky, musíme ti sehnat něco, co vypadá jako pravé. Je to sice trouba, který nerozezná děvku od jeptišky, ale určitě pozná rozdíl mezi zbožím od Tiffanyho a z obchodního domu Woolworth. Najdeme něco malého, vkusného. Zaskočíme do Bal Harbouru

a projdeme lepší kšefty. Potřebujeme jen jeden kousek. Jen jeden kousek sem, vidíš? Právě sem, kde začíná rýha mezi nadry. Abychom ho upozornili na tvé poprsí; ne že by to bylo zapotřebí, drahoušku, neurážej se. A boty. Překrásné boty, které se hodí k těm šatům. Chci, abys do toho baru přišla jako naivka, celá vykulená, a přitom aby přes ty šaty bylo vidět skoro všechno, kozičky, nádhera. Musí to vypadat, jako když hledáš někoho, kdo tam má být, ale není tam. Slečna z Colorada, kterou někdo nechal čekat, hledá místo u baru, ach, propáníčka, kde může být. Střevíčky jako ze skla, dneska se vyrábějí úžasné věci z umělé hmoty, najdeme něco v Bal Harbouru, přijdou nás na nějaký ten dolar, ale vyplatí se to.

A taky si pronajmeme cadillac, nemůže to stát víc než tři čtyři pětky za hodinu, že ne? A do baru tě samozřejmě doprovodí šofér. Ach, Charlesi, kde je? Přece mi slíbil, že tu bude. A potom podrážděně: Ach, Charlesi, počkejte na mě venku, je to tak nepříjemné...

A přesně tak to bylo.

Vešla dovnitř celá bez dechu, vykulená jako školačka na maturitní ples, až na to, že s ní přišel i šofér v šedé uniformě. Kdo by si pomyslel, že je to děvka, které jde o čtyři, pět, šest nebo čert ví kolik kilogramů kokainu? Jasně modré šaty za dvanáct set dolarů, střevíce jako ze skla přišly na další tři stovky, brož, která vypadala jako safírová, s maličkými diamanty kolem dokola - samozřejmě nepravými, ale stejně vypadaly úžasně, kdo by to poznal? Když člověk přijde v doprovodu chlápka, který vypadá jako opravdový šofér, vypadá i všechno ostatní opravdově.

Vydali se za zlatým pokladem.

Sedla si k baru a pohlédla na hodinky. Stály jen pětasedmdesát dolarů, ale vypadaly na víc. Jestliže šofér vypadal jako opravdový a safír také, pak totéž platilo i o hodinkách. Jenže doopravdy tu seděla jenom děvka z Los Angeles, která věděla, že má šanci vyklouznout ze svého dosavadního způsobu života. Poslední číslo. A pak už se jí nikdy nebudou dotýkat cizí ruce. Až to skončí, nejen že bude vypadat jako bohatá, ona bude bohatá doopravdy. Teď se ale musí tvářit jako rančerská dcerka z Colorada. Otrávená. Netrpělivě podupává nožkou ve střevíčku jako ze skla. Každých šest minut dovnitř nakoukne šofér a vyptává se, jestli ještě budou čekat, anebo už pojedou na ten večírek. Vždycky mu odpoví, že ještě pět minut - víc už na něj čekat nebudu - a čeká, až se Baculínek pohne. Baculínek si ji prohlíží. Že by tušil podfuk? Vlastně je docela roztomilý, s těmi tvářičkami, lákajícími, aby ho člověk štípl, a s úsměvem jako králíček Bugs. Nedá už mu moc času. Kdyby zůstala u baru ještě dvě minuty, pochopil by, že je děvka, která zkouší nějaký trik, a stáhl by se do bažin.

Ta holka, Kim, co jim dala tenhle tip, povídala, že musela čekat dvacet minut, než se pohnul. Seděla u baru a vydávala se za muzikálovou zpěvačku. Vykládala o klubech, kde vystupovala, a o představeních - ne na Broadwayi - v nichž hrála. Trvalo prý dvacet minut, než zvedl svůj tlustej zadek z čalouněné lavice, jaké mají v Kasbash Lounge. Červené čalounění se všitými miniaturními zrcátky - dvacet minut trvalo, než po ní vyjel.

Jenny už se chystá k odchodu. Šofér opět strčil hlavu do dveří.

„Slečno Carmodyová?“

Poníženě netrpělivý tón.

Pohlédne na hodinky, které na první pohled stály sedm a půl tisíce, ale ve skutečnosti jenom pětasedmdesát dolarů, podrážděně si povzdechne, otočí se na barové stoličce; rozparek po straně jejích šatů se táhne až bůhví kam, mohli byste dohlédnout až do samé věčnosti, protože nemá kalhotky. A najednou - že se nedějí zázraky? - právě když zamíří ke dveřím, Baculínek vstává z lavice a říká něco jako: „To je ale škoda, vaši přátelé se snad opozdili?“

Má španělský přízvuk.

Podívá se na něho, jako by byl šváb, co jí vletěl do obličeje.

„Prosím?“ utrousí.

S pokrčeným nosem, jako by ucítila ohavný zápach z kanálu.

Ode dveří se ozve šofér: „Slečno Carmodyová, mám předjet s vozem?“

„Ano, prosím," požádá ho.
A Baculínek povídá: „Promiňte."
Odpálkuje ho: „Vy promiňte, mohl byste mi ustoupit z cesty?"
A on na to: „Já vím, jste asi rozčilená..."
„Prosím?" Hraje to na ostří nože. Tím jediným slůvkem jako by řekla: Kdo se s tebou baví, ty umaštěnej Hispoši?
A on zase: „Třeba by vám trochu spravila náladu kapka likéru."
Zadívá se Baculínekovi zpříma do očí, jako by se chtěla ujistit o jeho úmyslech, jako by se pokoušela odhadnout, zda je to pasák nebo drogový dealer či jihoamerický statkář, a od dveří opět zavolá šofér: „Slečno Carmodyová?"
„Pojďte," naléhá Baculínek. „Dáme si nějaký likér. Jsem Luis Amaros, dovážím banány."
A ona si pomyslí, no jo, asi jako já jsem výzkumnice od IBM.
O půl hodiny později už mu vypráví, jak se na univerzitě v Denveru stala královnou Sněhového festivalu a chlapi prý přivezli z Los Angeles trochu kokainu. Bylo to hrozně vzrušující, ale táta by ji zabil, kdyby se to dověděl.
Baculínek si ji prohlíží. Ona ví, že podle jeho mínění mu každá Američanka ze severu vyhubí ptáka co hrdlo ráčí, jakmile jí ukáže trochu koks.
Teď se vyptává: „Ještě pořád chcete jít na ten večírek?"
„Na jaký večírek?" diví se.
„Ten váš přítel..."
„Jo ten," ušklíbne se. Srdce jí bouchá jako o závod, bože, je tak pitomá. „Ať jde k čertu," prohlásí a strachuje se, jestli to na dceru rančera z Denveru nejsou příliš silná slova. „Už má zpoždění čtyřicet minut, tak ať jde do prdele." Uvědomuje si, že jenom děvky si dávají pozor, aby mluvily slušně, dokud nedojde na postel, zatímco dámy plácají, co jim slina na jazyk přinese.
A on to bere.
Musí to být dáma.
Právě řekla do prdele.
„Kdybyste mě chtěla navštívit," prohodí, „mám doma něco, co by vás možná zajímalo."
Opatrně se podívá: „Ano?"
„Nechtěla byste zajet ke mně domů?" dotírá s úsměvem. „Cenicienta? Nechtěla byste zajet ke mně domů?"
„Já nejsem nějaká taková," uzemní ho a bojí se, jestli to nepřehnal. „Co vůbec to slovo znamená?"
„Cenicienta?" opakuje. „To je Popelka." Přejede jí pohledem po nohou. „Máte skleněné střevíčky."
„Vážně vypadají jako ze skla, že?" usměje se.
„Tak co?" naléhá. „Co vy na to?"
„Já vážně nevím," zdráhá se.
„Zaleží jen na vás," tvrdí on.
„Jste opravdu strašně milý."
On mlčí.
„A cože to máte?" vyptává se. „Říkal jste, že by mě to mohlo zajímat?"
„Šňupec."
Nechápavě zamrká.
„Šňupec? Co je to šňupec?"
Má za to, že když pochází z Denveru, nemůže přece vědět, že šňupec znamená koks.
Ztiší hlas.
„To, co jste vyzkoušela v Denveru," šeptá. „Co vaši přátelé přivezli z Los Angeles." „Á," vydechne. Začíná jí svítat. „Mhmm," zamručí on. „Páni." „Mrnmm." „Žjú." „Tak co?"

„Jasně že jo," ujistí ho. A má ho v kabeli.

Kapitola 11

Jimmy Noha ukázal Staggoví fotku.

„Kdes to vzal?" zajímal se Stagg.

„Našel jsem ji v jedny kanceláři," opáčil Jimmy.

„Takhle vypadá?"

„Jo," přitakal Jimmy.

„S tou bych se někdy sám rád povyrazil," mínil Stagg.

„Až ji najdeme," prohlásil Jimmy, „už se s ní nepovyrazí vůbec nikdo, to mi věř. Některý kurvy je nutný poučit o tom, že nemají lidem krást hodinky."

„To bude hrozná škoda, jestli ji zmrazíš." Stagg si prohlížel fotografii a vrtěl hlavou.

„Možná jenom nos," prohodil Jimmy. „Když někomu na několika místech zlomíš nos, bolí to jako čert. Bude vypadat úžasně, s rozpláclym nosem jako gorila." Jimmy se zasmál. „Zamáčknou jí ho do ksichtu, až ji najdu. S takovým ksichtem bude ráda, když jí někdo za vykouření zaplatí půl dolaru." Znovu se zasmál. Stagg pořád hleděl na fotografii.

„Jde o to," řekl Stagg, „že o těch rolexkách nikdo nic neví. Myslím, že jsem kontaktoval všechny překupníky ve městě, a nikdo..."

„Jak to, že myslíš?" přerušil ho Jimmy.

„Cože?" zarazil se Stagg.

„Tak kontaktoval jsi všechny, anebo ne?"

„Tedy..."

„Protože buď jsi odvedl práci jaksepatří, anebo vůbec ne. Když vynecháš jednoho překupníka, je to, jako bys nemluvil se žádným."

„Možná jsem vynechal jednoho nebo dva," připustil Stagg.

„Ty mě překvapuješ," kroutil Jimmy hlavou.

„Zkusím je vyhledat ještě dnes odpoledne. Potřebuješ tu fotku?"

„Sehnal jsem ji pro tebe," odvětil Jimmy.

„Protože to by mohlo pomoci. Můžu ji ukazovat lidem."

„Jo, ale dej na ni pozor. Jestli vyjdeš naprázdno, budu ji muset nechat rozmnožit, chápeš?"

„To přece nejde, ne? Copak k tomu nepotřebuješ negativ?"

„Ne, dá se to udělat rovnou z toho, co teď držíš v ruce."

„To jsou věci, co všechno dneska lidi nedokážou," divil se Stagg.

Vstal z místa u parketu, kde spolu seděli, v baru Marina Lou's, a zahleděl se na plachetnice na vodě. Nikdo kolem nich by si ani ve snu nepomyslel, že si povídají o znetvoření mladé dívky.

„Dám se do toho hned," prohlásil a uložil fotografii do náprsní kapsy svého saka, které vypadalo jako z Miami Vice. „Uvidím, co se dá dělat, dobrá? Zavolám ti."

„Tak jo," souhlasil Jimmy.

Bylo jedenáct hodin dopoledne, sedmnáctého června.

Přesně deset minut po jedenácté zatelefonovala Matthewovi May Hennessyová, aby mu sdělila, že každý mrak má stříbrný okraj.

Stalo se to, že se snažila v kanceláři uklidit ten nepořádek po lupičích - všude ležely rozházené papíry, převrácené zásuvky, knihy poházené bez ladu a skladu - když pojednou objevila blok, který Otto používal jako zápisník při sledování. Uvědomila si, že jej nejspíš schoval do šuplíku v pátek předtím, než ho zabili. Asi jí chtěl v pondělí dát ty poznámky přepsat na stroji.

Ale pondělního rána se už Otto nedočkal.

Poznámky, psané jeho rukopisem, zůstaly tam, kde je nechal.

Jsou tam poznámky o všem, co podnikl v posledním týdnu práce na Larkinově případu.
Chce si je Matthew prohlédnout?

Matthewův partner Frank byl přesvědčen, že nejlepší světoví spisovatelé píší stejně jako mluví. Že jejich styl je kopií jejich mluvené řeči. Což znamená, tvrdil Frank, že celá řada slavných spisovatelů jsou nudní společníci. Frank se pravděpodobně mýlil - mýlil se v mnoha věcech. V každém případě ale Otto nepsal proto, že by chtěl své poznámky zveřejnit, a jejich prozaický styl vsutku připomínal jeho způsob řeči, zhuštěný jako těsnopis a docela jiný než zprávy, které od něho Matthew v minulosti četl. Možná, že si May Hennessyová zahrála na editorku, aby to čtení bylo pro klienty stravitelnější.

Strojopisné zprávy byly plné záznamů o marných pokusech.

Nebylo divu, že Larkina překvapily nevýrazné výsledky vyšetřování. Otto nejprve prozkoumal caluské telefonní seznamy i seznamy všech okolních měst. Žádnou Angelu Westovou nenašel. Prověřil všechny hotely a motely. Nic. Propátral všechny kanceláře, pronajímající byty. A všechny půjčovny aut. Vyptával se v bankách. Nikde nic. Jestli Angela Westová bydlela v Caluse, Sarasotě či Bradentonu, pak ji nenašel.

Ale v těch ručně psaných poznámkách...

V pondělí druhého června po poledni, tehdy už na tom případě pracoval víc než měsíc, měl Otto za sebou drásavý půlden, strávený s vedoucím směny telefonní společnosti. Pokoušel se zjistit, jestli by Angela Westová mohla mít telefon, jehož číslo není uvedeno v seznamu, ale šéf směny neústupně bránil právo všech klientů společnosti na soukromí. Otto by ho nejradši zaškrtil. Tak to alespoň napsal do svých poznámek - May to určitě vypustí, až bude poznámky přepisovat na stroji.

V úterý třetího června šel Otto za jedním známým svého známého, který pracoval na letišti. Tento známý z druhé ruky slíbil, že se pokusí zjistit, zda Angela Westová někdy přicestovala letadlem do oblasti výše uvedených tří měst nebo z ní odcestovala. Potom si Otto zaskočil na oběd, na hamburger, do jídelny v pasáži South Dixie na rohu Smoke Ridge a Jedenačtyřicáté...

Seděl u stolu; naproti přes chodbu byla herna a knihkupectví...

Vtom z knihkupectví vyšla dívka s nákupní taškou...

Kristova noho!

Byla to ta holka z obrázku, co mu dal Larkin.

Dlouhé blond vlasy jí padaly až na záda, vysoké podpatky klapaly na dlažbě, jak se tak nesla kolem něho, necelé čtyři stopy od místa, kde seděl. Vyskočil tak rychle, že tam málem nechal i ponožky.

Sledoval ji z pasáže na parkoviště, kde nasedla do bílé toyoty Corolla s poznávací značkou 201-ZHW a s černožlutou nálepkou půjčovny Hertz na zadním nárazníku. Zahnula po Jedenačtyřicáté doprava a Otto jí byl v patách. Jela pořád na sever až k Egret Avenue, kde odbočila doleva a nakonec zajela na parkoviště před poliklinikou na rohu Egretovy a Pierceovy. Byl to dvoupatrový cihlový komplex.

Otto počítal, že uvnitř bude nějakých dvacet třicet ordinací. Rozběhl se za ní, vešel do budovy, ale než se dostal do haly, zašla už tam, kam měla namířeno, takže neměl šanci zjistit, k jakému lékaři vlastně jde. Z tabule u recepce si opsal jména všech doktorů - ukázalo se, že jich je jenom šestnáct - a pak zase vyšel na parkoviště, aby si na ni počkal.

Zůstala uvnitř asi hodinu.

V této souvislosti si Otto ve svých poznámkách postěžoval na floridské doktory, kteří mají za to, že zde žijí jen starci, co nemají nikam naspěch, a tak přecpávají svůj denní rozvrh návštěvami ještě nestyda-těji než letecké společnosti, když na jeden let prodají víc letenek, než kolik je míst v letadle. Někdy musí člověk čekat i hodinu a půl, než ho sestřička konečně vpustí do mrňavé místnůstky, kde se může svléknout a pak čekat další půlhodinu a číst si loňské sportovní magazíny, až konečně dovnitř vkrácí doktor a začne halekat: Zdravíčko, tak

jakpak se cítíme? Cítíme se otrávení, napsal Otto do poznámek. Matthew ho podezíral, že to částečně psal jen pro Mayino pobavení, aby se jeho asistentka měla čemu usmívat a nad čím kroutit hlavou, až bude ze strojopisných zpráv vypouštět všechno nadbytečné.

Nicméně Popelka zůstala uvnitř celou hodinu, zatímco Otto vysedával v autě a čekal na ni. Když konečně vyšla, sledoval ji z parkoviště přes Egret Avenue až ke světlům na Sea Breeze Street. Právě naskočila červená, když odbočila doleva. Otto se snažil projet za ní, ale dopravní policista ho mávnutím ruky zastavil, takže musel čekat a ztratil ji, protože ona mezitím ujela po Sea Breeze směrem na východ.

Vrátil se do kanceláře, zavolal firmu Hertz a mladé dívce, jež se mu ozvala, vysvětlil, že je soukromý detektiv a pro jednu pojišťovnu se snaží vypátrat dívku, které má připadnout vysoká životní pojistka. Má dojem, že si možná u Hertze pronajala bílou toyotu Corolla, a chce se zeptat, jestli by se nemohla podívat do záznamů na auto poznávací značky 201-ZHW a sdělit mu jméno a adresu člověka, který si je pronajal.

Dotyčná dívka ve snaze pomoci jinému pracujícím děvčeti k miliónovému dědictví nahlédla do složek a za pět minut se vrátila s informací, že Hertz pronajal toyotu Corolla s číslem 201-ZHW na zdejším letišti jistě Jenny Santorové, která od té doby ten pronájem dvakrát obnovila.

Otto chtěl vědět, jak zaplatila.

Dívka odpověděla, že kartou American Express.

Otto se dále zajímal, zda i ta karta byla na jméno Jenny Santorová.

Dívka přisvědčila. Ano.

Otto se zeptal, jestli ta Jenny Santorová uvedla nějakou adresu tady v Caluse.

Dívka opáčila, že ne, ale na tom prý není nic divného. Spousta lidí si přijde najmout auto dřív, než si najdou nějaké bydlení. Nechala zde však svoji domácí adresu. 3914, Veterán Avenue, Los Angeles, Kalifornie.

Jenny Santorová.

Následoval další komentář. Otto se podívoval nad tím, že by to mohla být Italka. Taková blondýna? S modrýma očima? Italka? Nu, aspoň se dověděl jméno a s tím novým jménem teď bude muset začít znovu, úplně od začátku.

Na sklonku příštího dne - ve středu čtvrtého června - nabyl Otto dojmu, že i Jenny Santorová je falešné jméno. A to navzdory skutečnosti, že než vám v půjčovně pronajmou vůz, musíte jim ukázat řidičský průkaz. Otto si celkem zbytečně poznamenal, že falešný řidičák se dá kdekoli v Americe koupit za sto babek, a jelikož jeho celodenní práce - stejná rutina, jakou použil už při pátrání po Angele Westové - nepřinesla žádné výsledky ani v případě Jenny Santorové, bylo velmi pravděpodobné, že ta dáma vlastní falešné dokumenty.

Ve čtvrtek pátého června se Otto vrátil do pasáže South Dixie.

Vrátil se tam, protože Popelka (čili Angela Westová neboli Jenny Santorová) tenkrát nesla nákupní tašku; dalo se tedy celkem s jistotou předpokládat, že v ní něco měla, a bylo rozumné se domnívat, že v pasáži něco nakoupila. Snad v knihkupectví, snad v jiných obchodech.

Ukázal prodavačce v knihkupectví fotografii, kterou dostal od Larkina, a zeptal se, zda tady tahle dívka něco nakoupila a pokud ano, jak a čím zaplatila. Modlil se, aby to bylo šekem na jméno, s vytištěnou adresou. Jen tak mimochodem se prodavačce zmínil, že pracuje pro agenturu pro ověřování karet - bůhví, co by to mohlo být - a že se snaží vysledovat ukradenou kartu.

Prodavačka fotografii poznala. Ano, ta dívka si zde nedávno koupila knihu. Potom začala probírat paragony. Kniha se jmenovala Nový pohled na problémy ženského těla. Stála \$8.95 a Popelka ji zaplatila kartou MasterCard. Jméno bylo docela jiné.

Jody Carmodyová.

Otto obešel s její fotografií všechny obchody v pasáži se stejnou historkou o ověřování karet. Vyptával se, jestli si něco koupila a pokud ano, zda platila kartou nebo šekem. Doufal, že třeba v některém z obchodů použila šek. Prodavačka v obchodu s deskami ji poznala. Řekla Ottovi, že nakoupila nějaké kazety a zaplatila kartou - tentokrát Visa.

Karta byla na jméno Melissa Blairová.

Otto se vrátil do knihkupectví, koupil si jeden výtisk té knihy a odjel do kanceláře, kde požádal May, aby ve všech telefonních seznamech v trojměstí hledala jména Jody Carmodyová nebo Melissa Blairová. May nenašla nic. Otto si četl v knížce, kterou si Popelka koupila.

Zjistil, že je to jakýsi ilustrovaný průvodce s názvy kapitol jako Sebezkoumání, Anatomie ženských rozmnožovacích orgánů, Běžné ženské zdravotní problémy, Feministický pohled na potrat a tak dále.

Napadlo ho, zda to, že si vybrala právě tuto knihu, nějak nesouvisí s její návštěvou polikliniky.

Byla snad u gynekologa?

V pátek šestého června, dva dny před vraždou, se Otto vrátil do polikliniky a vzal si s sebou Popelčinu fotografii. Promluvil se čtyřmi gynekology a poslední z nich, jistý doktor Schlemmer, dívku z obrázku poznal a připustil, že ji prohlédl. Představila se jako Mary Jane Hopkinsová a udala adresu 1237 Hacienda Road na Whisper Key. Zaplatila za návštěvu v hotovosti. Když chtěl Otto vědět, proč za ním přišla, doktor Schlemmer se odvolal na lékařské tajemství.

Ottu napadlo, zda náhodou není těhotná.

Ještě téhož odpoledne se Otto odebral do čísla 1237 na Hacienda Road. Ukázalo se, že je to šestiposchodový dům s deseti byty v každém patře, zvaný Camelot Towers. V kanceláři správce se zeptal na Mary Jane Hopkinsovou. Nikdo takový tam nebydlel. Ukázal správci fotografii z Jacarandového plesu, kterou mu dal Larkin. Modré večerní šaty. Dlouhé blond vlasy, jasně modré oči, široký úsměv na tváři. Správce prohlásil, že tu dívku na fotografii nezná. Do osmi večer zaklepal u sedmnácti dveří v tom domě a ukázal fotografii jedenácti lidem.

Pět z nich připustilo, že je jim povědomá, ale už ji tu nějaký čas neviděli.

Tři tvrdili, že ji neviděli nikdy v životě.

Dva prý ji možná viděli, ale nevědí to určitě.

A jeden řekl, že ji včera viděl na parkovišti, ale nemohl si vzpomenout, na kterém místě parkovala.

Otto přišel domů o půl deváté.

Měl v úmyslu vrátit se do toho domu hned v sobotu ráno a bude-li to nutné, i v neděli. Zaklepe u dalších dveří, ukáže fotografii a pokusí se zjistit, proč dala doktoru Schlemmerovi právě tuhle adresu.

Tím rukopisné poznámky končily. V neděli večer byl Otto zavražděn.

„Co to říkáte?“ vyhrkl Larkin a naklonil se k Matthewovi. „On ji našel? A nezavolal mi?“

„Ne, ne, on...“

„Povídal jste, že ji zahlédl...“

„Ano, ale...“

„Tak proč ne...“

„Stalo se to...“

„Jo, a co má být? Já platil jeho účty a jsem ten poslední, kdo...“

„Ty poznámky byly psané jenom rukou,“ vysvětloval Matthew. „Neměl je ještě přepsané na stroji. Jsem si jistý, že Otto chtěl...“

„A co je v těch poznámkách?“

Matthew mu vyložil, co je v těch poznámkách. Seděli na verandě Larkinova domu s výhledem na vodu. Byly tři hodiny odpoledne a bouřkové mraky se už začínaly stahovat.

„Děláte si srandu," prohlásil Larkin.

„To ne, mluvím vážně."

„Popelka?"

„Ano."

„Podle té fotky, co jsem mu dal?"

„Ano."

„Tomu nevěřím," tvrdil Larkin.

„Ale stalo se to."

„Nevěřím na takové náhody," vrtěl hlavou Larkin.

„Nu," řekl Matthew.

„Prostě tomu nevěřím."

„Nicméně..." A Matthew mu dopověděl zbytek.

Larkin mu občas skočil do řeči.

„Zapsal si číslo auta?"

A...

„Jiné jméno? Co je vlastně zač? Špiónka!"

Většinou však jen poslouchal. A když mu Matthew nakonec pověděl, že měl Otto v úmyslu zajít do toho domu i v pondělí, Larkin potřásl hlavou a řekl: „Kurevská smůla."

„Pane Larkine," pokračoval Matthew, „proč jsem vlastně přišel... Víím, že jste se na Ottu obrátil, protože jste tu záležitost považoval za důvěrnou..."

„Velmi důvěrnou," přikývl Larkin.

„... a ujišťuju vás, že si uvědomuju, že jsem narušil vaše soukromí, když jsem nahlédl do Ottových hlášení. Nebyl bych to udělal, kdyby mně na té věci tak nezáleželo. Nelíbí se mi, že ho někdo zabil, pane Larkine. Vůbec se mi to nelíbí."

„Mně taky ne."

„Přišel jsem proto... nemáte náhodou co dodat k tomu, co jste pověděl Ottovi? Cokoli, co by mohlo vysvětlit, proč ho vůbec zabili? Protože jistě chápete..."

„Řekl jsem mu všechno. Ta holka mi ukradla hodinky a já chtěl, aby ji našel."

„Protože, víte, jak je vidět z těch poznámek, Otto se zřejmě domníval, že návštěva toho děvčete u lékaře a taky to, jak si koupila tu knížku, může mít nějaký význam. A proto se chci zeptat... je tu něco, co Otto nevěděl? Cokoli, co jste mu neřekl a co by mohlo mít nějakou souvislost s vraždou?"

„Jako třeba co?"

„Jako třeba... pane Larkine, nebyla ta dívka těhotná?"

„Cože?"

„Nebyla těhotná? Ta Angela Westová, Jenny Santorová, Jody Carmodyová, Melissa Blairová... ta Popelka. Nebyla těhotná?"

„Jak to mám, k čertu, vědět? Byl jsem s ní jen jednu noc."

„A potom jste ji už nikdy neviděl, je to tak?"

„Nikdy."

„Máte důvod se domnívat, že té noci mohla otěhotnět?"

„Proč bych si to měl myslet?"

„Nu... tedy promiňte... používali jste nějakou ochranu?"

„Co je to za otázku?" rozzlobil se Larkin. Najednou vstal a začal přecházet po verandě. Za ním nad hladinou se v dálce míhaly zásvity blesků.

„Lituju, že vám musím klást tak osobní otázky, věřte mi," ujišťoval ho Matthew. „Ale Otto se ve svých poznámkách dohaduje, že návštěva té dívky u lékaře a možná i to, že si koupila knihu o ženském těle, by mohlo naznačovat, že měla podezření, že je v jiném stavu."

Ottovi jeho intuice většinou radila velice dobře, pane Larkine. A jelikož se to stalo už skoro před dvěma měsíci, je koneckonců možné, že..."

„Ta holka byla profesionálka," namítal Larkin. „Profesionálky nikdy neotěhotní."

„Nu, ale vy přece s určitostí nevíte, že byla profesionálka."

„Amatérky vám po celonočním šoustání neukradnou hodinky," trval na svém Larkin.

„Možná, že ne," připustil Matthew.

„A vůbec, i kdyby byla těhotná, o čemž pochybuju, co to má společného s Ottovou vraždou?"

„To nevím," přiznal Matthew.

„Já tedy žádnou souvislost nevidím. I kdyby..."

Náhle přestal přecházet sem a tam.

„Jo takhle?" protáhl. „Proto jste tady?"

„Nevím, co tím myslíte," prohlásil Matthew.

Larkin se zastavil přímo před ním s rukama v bok a shlížel na něho. V dálce opět rozčís oblohu blesk. „Vy si myslíte, že jsem Ottu možná zabil já, že jo? Nebo že jsem ho dal zabít"

„Ne, to si nemyslím," řekl Matthew.

„Přijdete si, vyptáváte se, jestli jsem ji nezbochnul..."

„Vy nechápete, co..."

„Kecy. Co si to vlastně myslíte? Že Otto málem zjistil, že ta čubka otěhotněla? A že jsem se rozhodl ho z případu odvolat? S trvalou platností? To si myslíte?"

„Ne, ale jestli otěhotněla..."

„A kdo se o to stará, jestli je těhotná?" zahulákal Larkin. „Doufám, že je, jestli chcete něco vědět. A že se jí narodí zatracenej mongoloidní idiot!"

Intenzita jeho nenávisti Matthewa překvapila. Daleko nad vodou bylo vidět další blesky a tentokrát k nim dolehl i vzdálený rachot hromu.

„Snažím se vám jen vysvětlit, že pokud se Otto opravdu přiblížil takovému zjištění, je možné, že někdo - dokonce možná samo to děvče - si nepřál, aby se ta informace dostala na veřejnost."

„Ale ten někdo jsem nebyl já. A víte co? Máte pravdu. Porušil jste moje soukromí, když jste si ty hlášení přečetl, a už mně trochu začínáte lézt krkem. Takže se sakra koukejte pakovat, jasný? Udělejte to pro mě."

„Doufal jsem..."

„Tak jste doufal špatně."

„Omlouvám se, že jsem obtěžoval." Matthew se zvedl a vykročil ke schodům na straně domu.

„A dovolte, abych vás ještě na něco upozornil," dodal Larkin. „Už jsem pátráním po naší malé Popelce pověřil někoho jiného, a není to takový gentleman, jako byl Otto. Myslím, že by se mu vaše čmuchání nemuselo líbit."

„Díky, budu si to pamatovat," řekl Matthew.

„To byste měl," opáčil Larkin.

Daleko nad vodou zazářil blesk.

Ernesto a Domingo, kteří seděli ve společnosti jiných dvou mužů na verandě nad Galuskou zátokou, krátce vzhledli na trhaný žlutý pás a pak se zase odvrátili od vody a pokračovali v debatě. Hovořili tichými, nevzrušenými hlasy, protože řeč byla o drogách.

li dva cizí muži se střídavě obraceli na Ernesta. Domnívali se, že ten druhý neumí anglicky ani slovo. Kdyby byli jen o trochu chytřejší, uvědomili by si, že Domingo naslouchá každému slovu a jen máloco mu unikne. Ale oni mluvili jenom na Ernesta.

Právě teď mluvil hřmotný chlap ve sportovní košili s krátkými rukávy, hnědých kalhotách a ve střevících bez ponožek. Ernesto ho tipoval asi na třicet let. Obchod s drogami prožíval stejně intenzívně, jako když obchodník od IBM prodává psací stroj nebo počítač. Ten

člověk měl svou práci rád. Líbilo se mu, že je to obchod, kde se točí velké prachy. Jmenoval se Charlie Nubbs. Ernesto se nedomníval, že by to bylo jeho pravé příjmení. Ale představil se tak. „Zdravíčko, já jsem Charlie Nubbs. Slyšeli jsme, že sháníte nějakou silnou mašinu.“

Ernesto uhodl, že silná mašina znamená kokain.

Ernesto s Domingem rozšířili tu informaci opatrně. Tu a tam se zmínili lidem, kteří netrpěli nedostatkem hotovosti a byli ochotni utrácet za kvalitní šňupec. Dali jim na vědomí, že shánějí nejmín z devadesáti procent čistý materiál; přesně takovou kvalitu měl koks odcizený Amarosovi. Tak dvě tři kila, upřesňovali. Ta holka ve skutečnosti šlohla čtyři kila. Není divu, že ji chce Amaros pověsit na strop. Čtyři kila čistého koksu, do hajzlu!

Nikdo samozřejmě nevěděl, že shánějí Jenny Santorovou. Všichni věděli jen to, že shánějí drogy. Doufali, že jim třeba někdo řekne, hele, znám tady ve městě jednu kočičku, má moc kvalitní materiál a shání kupce. Na to spoléhali, ale zatím nikdo o takové kočičce nevěděl.

Charlie Nubbs jim vykládal, že v pátek večer čekají zásilku velice kvalitního zboží. Charlie Nubbs nevěděl, kolik kilo v tom člunu bude, až přijede. Nikdy to neví, dokud nepřijedou. Každá zásilka je jiná. Je zapotřebí jen jedno, sdělil důvěrně Ernestovi - musí mít připravený dostatek hotovosti na jakékoli množství. Cena záleží na čistotě koksu. V poslední době dostávají vysoce kvalitní zboží. Předpokládá, že v téhle zásilce bude přinejmenším devadesátiprocentní prášek - nic lepšího se prakticky nedá sehnat.

„Pokud vím, sháníte kvalitní materiál," řekl Ernestovi.

„Nic jiného nebereme," potvrdil Ernesto.

„A v jakém množství?"

„Tak dvě tři kila."

„Víc ne, hm? Doufal jsem totiž, že byste mohli vzít víc. Někdy dostaneme v jedné zásilce i deset dvanáct kilo. To chce spoustu hotovosti. Mohli bychom část přehrát na někoho jiného, bylo by to tak pro nás snazší."

Mluvili tišeji. Ti, co seděli tváří k vodě, pozorovali hladinu. U vedlejšího stolu nějaké ženy jedly salát. Po zátoce pluly plachetnice. Všude klid a mír, bílé plachty proti bleděmodré obloze a tmavší modři hladiny. Nad vodou poletovali rackové. Ráj v úterý.

Pokračovali v hovoru o drogách.

„Je to tak," vykládal Charlie Nubbs, „že za kilo požadujeme pětasedmdesát tisíc, pokud přijde tak kvalitní materiál, jaký dostáváme poslední dobou."

Společník Charlieho Nubbse se jmenoval Jimmy Largura. Ernesto měl zprvu dojem, že je to Hispánec, vypadal tak. Ale ukázalo se, že je Ital. Charlie Nubbs mu občas říkal Jimmy Noha. Jimmy Noha sem a Jimmy Noha tam. Jimmy Noha jim nyní vysvětloval, že v pátek v noci vyjede rychlý člun - takové cigáro jako támhleten černý.

Vyjede naproti velkému člunu, od kterého převezme zásilku. Bylo by fajn, kdyby se Ernesto mohl zaručit, že odkoupí minimálně šest kilo -řekněme za čtyři sta padesát. Moc by se jim ulevilo, kdyby věděli, že o šest kilo je už postaráno.

„Možná bychom mohli jít i na šest kilo," připustil Ernesto. „Ale ne za tu cenu, o které mluvíte."

„Je to slušná cena," tvrdil Charlie Nubbs. „Za devadesátiprocentní čistotu? To je moc dobrá cena. No není to poctivá cena, Jimmy?"

„Za devadesátiprocentní zboží?" podívoval se Jimmy. „Děláš si srandu. To je zadarmo. Za devadesátiprocentní materiál je to zadarmo."

„Jestli je to vůbec devadesát procent," prohodil Ernesto.

„I kdyby to bylo jen pětasedmdesát," opáčil Charlie Nubbs.

„Nebo i osmdesát," dodal Jimmy. „I při osmdesáti je to báječněj kšeft."

„Devadesátiprocentní zboží dokážu sehnat po čtyřiceti tácech," zalhal Ernesto.

Ale mezitím už přemýšlel o tom, že kdyby Amarosovi dohodil dobrý obchod... pak, pokud tu holku nenajdou - a zdá se, že to tak dopadne - snad by se Amaros tak moc nezlobil. Kdyby mu Ernesto sehnal řekněme šest kilo devadesátiprocentního koksu po čtyřiceti tácech za kilo, to je hodně málo.

Pokud jsou ti chlapi pitomí.

„Jestli se chceš bavit o takových cifrách," opáčil Jimmy, „nemáme si co říct. Čtyřicet táců? Děláš si srandu. Řekni mi, prosím tě - že si děláš srandu?"

„Je to tak, čtyřicet táců," trval na svém Ernesto.

„Řekněme, že bys to vzal po pětasedmdesáti..."

Ernesto zavrtěl hlavou.

„Přepokládejme, že ano, dobrá?" zarazil ho. „To tě nezabije, když to budeme předpokládat. Nedáš si ještě něco k pití? Nebo ještě něco k obědu?"

„Dáme si ještě rundu," prohlásil Charlie Nubbs a dal číšníkovi znamení, aby všem u stolu přinesl další sklenici.

„Jak říkám, dejme tomu, že bys šel na pětasedmdesát za kilo," opakoval Jimmy. „Zředíš to na půlku, a už jsi zdvojnásobil cenu. Devadesátiprocentní matroš klidně můžeš zředit na polovinu, to přece víš. Dokonce možná i o maličko víc, když budeš chtít."

„Tedy, to bych mu neradil," zasáhl Charlie Nubbs. „Přeženeš to s ředěním a..."

„Máš pravdu, ano, ano," souhlasil Jimmy. „Řekněme tedy napolovic, jo? Zaplatíš pětasedmdesát..."

Ke stolu se přiblížil číšník. Jimmy okamžitě změnil téma.

„Támhle ta s tou modrou plachtou musela stát nejmíň pětasedmdesát tisíc, nemyslíte?"

„Možná i víc," přidal se Charlie Nubbs.

Číšník postavil na stůl čerstvé nápoje a zeptal se, jestli si přejí jídelní lístek. Požádali ho ještě o pár minut strpení. Jakmile odešel, Jimmy opět ztišil hlas.

„Dejme tomu pětasedmdesát za kilo," vysvětloval. „Závazně si objednáš šest kilo. Přijde tě to na čtyři sta padesát, jenže ty ten materiál zředíš na polovinu a dostaneš dvakrát tolik. Devět set táců. To mi nepřipadá jako špatnej kšeft."

Ernesto si uvědomoval, že při dnešních cenách na trhu je pětasedmdesát opravdu slušná cena. Jenže on nehledal slušnou cenu, ale výhodný obchod. Když Amarosovi dohodí výhodný obchod, možná se tolik nenaštve, že nenašli tu holku.

„Slušná cena je čtyřicet," trval na svém.

„Ale běž," ozval se Charlie Nubbs.

„Děláš si srandu," přisadil si Jimmy Noha.

„Čtyřicet, nanejvýš pětáctýřicet," prohlásil Ernesto. Otočil se k Domingovi. „Cuarenta o cuarenta y cinco esta bien, no? Por noventa por ciento depureza?"

Domingo přikývl. „Si, por supuesto."

„Co bys řekl na sedmdesát," otázal se Charlie Nubbs Jimmyho.

„Ne, ne, to si nemůžeme dovolit, to nepřipadá v úvahu. Koukejte," dodal, „dopijeme a půjdeme, oukej? A nikdo se nemusí cítit naštvanej."

Usmál se na ně, aby pochopili, že se nikdo necítí naštvanej.

U tohoto obchodu probíhalo úplně stejné handrkování jako u každého jiného, až na to, že zde šlo o narkotika. Jimmy Noha a Charlie Nubbs věděli docela přesně, kolik kokainu ten člun v pátek přiveze, to o lišících se dodávkách byly jen takové řeči. Přivezou dvacet kilo a oni se zavázali, že za ně zaplatí milión dolarů na dřevo. Kilo po padesáti tisících dolarech. Kdyby se jim podařilo prodat pouhých šest kilo za čtyři sta padesát tisíc, znamenalo by to, že těch zbývajících čtrnáct je přijde jen na pět set padesát, což vychází na nějakých devětatřicet čtyřicet za kilo - a to je setsakra laciné.

Jimmy s jistotou věděl, že ti Hispoši znají cenu devadesátiprocentního kokainu, jako je ten jejich. Musí ji znát, anebo jsou to amatéři. Byl si jist, že ho chtěli jen popíchnout, když

nabídl čtyřicet. Pětasedmdesát je dobrá cena. Tedy, ne dobrá cena. Když prodáte po pětasedmdesáti, nedáváte nikomu nic gratis - ale je to slušná cena. Získali s Charliem na těch dvacet kilo dobrou cenu jen proto, že ti Jihoameričané, od nichž nakupovali, byli noví v oboru a potřebovali se uchytit na Floridě. Padesát tisíc za kilo, to je tedy zatraceně dobrý kšeft. Jenže v tomhle obchodě se platí hotově, pod namířenou zbraní, a oni měli trochu potíže se sháněním celého miliónu. Takže by jim nevadilo, kdyby mohli část toho množství přehrát na tyhle Hispoše. Jenže ne po čtyřiceti tácech za kilo, to je směšné.

Ernesto s Domingem věděli, že čtyřicet tisíc je směšná cena. Proto Ernesto okamžitě ustoupil a změnil svůj návrh na „nejvýš pětáctýřicet“, což bylo také směšné. Slušná cena je pětasedmdesát. Jenže Ernesto si uvědomil, že ti Taliáni mluvili pravdu (to je vždycky chyba), když říkali, že by jim nevadilo přehrát část toho kšeftu na někoho jiného, což ovšem znamená, že to nehodlají přehrát za původní cenu, ale budou chtít něco navíc za zprostředkování a tak. Jde jen o to, za kolik mají ten koks nasmlouvaný. Jestli například platí šedesát za kilo, což by odpovídalo, když požadují pětasedmdesát, nemá Ernesto žádnou šanci udělat zajímavý obchod. Buď bude muset najít tu holku, anebo riskovat Amarosův hněv. Jestli ji nenajde, mohl by Amaros dokonce pověsit na strop jeho. Ai, muchacho, pomyslel si, to by bylo něco, nakoupit ten sajrajt po padesáti za kilo a udělat Amarosovi radost.

Za padesát jej ovšem dostat nemohl, protože po padesáti tisících jej měli koupit oni. To však on nevěděl. Prozatím nikdo neodcházel.

Číšník přinesl jídelní lístky.

Pánové si objednali.

Domingo nespouštěl oči ze dvou žen u vedlejšího stolu. Obě se na společný úterní oběd nastrojily.

„Tak co mi povíte?“ zeptal se Charlie Nubbs.

„Už jsem řekl,“ prohlásil Ernesto. „Můžu jít nejvýš na pětáctýřicet.

i tak bych se musel zeptat v Miami.“

„Pak se nedá vážně jednat,“ konstatoval Jimmy. „Protože my nemůžeme jít níž než na sedmdesát.“

Ernesto si povšiml, že před několika minutami ještě Jimmy tvrdil, že sedmdesát nepřipadá v úvahu. Dosáhli pokroku.

„Ta kajmanka je vynikající,“ pochvaloval si Charlie Nubbs.

„No jo, tady mají vždycky ráno čerstvý,“ přizvukoval Jimmy.

„V Miami máte taky dobré ryby, ne?“ prohodil Charlie.

„Samozřejmě,“ ujistil ho Ernesto.

„Co takhle pětasedesát,“ navrhl Jimmy. „A koupíte osm kilo. Takže by to dělalo pět set dvacet. To je dobrá nabídka.“

Ernesto najednou pochopil, že za ten koks platí padesát tisíc za kilo.

„Pětasedesát je moc,“ namítl. „To bych v Miami nikdy neprosadil.“

„To musí bejt nějaký pracháč, ten v Miami,“ podotkl Jimmy, „když si nemůže dovolit dát pětasedesát.“

Ernesto neodpověděl. Pohlédl na Dominga. Domingo potřásl hlavou. Jimmyho najednou napadlo, jestli skutečným šéfem není ten mohutný chlap s úzkým knírkem.

„A na kolik byste mohli jít?“ otázal se Charlie Nubbs. „Myslím, co by vám asi tak v Miami schválili?“

„Vždyť to povídám,“ řekl Ernesto. „Pětáctýřicet.“ Zaváhal a dodal. „Snad i padesát, ale to je absolutní maximum.“

„Povím vám, co uděláme,“ prohlásil Jimmy. „Koupíte deset kilo po šedesáti a dohodneme se. To je základní cena, věř mi, příteli. Za tolik to nakupujeme.“

Ernesto věděl, že lže.

Šlo o to, jestli by byli ochotni jít až na pětapadesát. Báł se, že když jim nabídne pětapadesát, mohli by se urazit a odejít. Italové mají svoji hrdost. Současne však přemýšlel o tom, jak nutně asi potřebují hotové peníze.

„Tak by vás to přišlo na šest set tisíc," podotkl Charlie Nubbs.

Jimmy se pokoušel počítat z hlavy. Deset kilo za šest set, to znamená, že zbývajících deset bude jen po čtyřiceti. To je velice dobrá cena. Pokud na to ovšem ti Hispoši přistoupí. Když ne, nevěděl, co si počne. Oni se zřejmě snaží srazit cenu na pětapadesát, proto začali se smlouváním na čtyřiceti. Kdyby jim prodal deset kilo po pětapadesáti, dostal by zbývajících deset po pětáctyřiceti... ne, to smrdí. Kilo po šedesáti, buď to vezmou, nebo můžou jít.

„Berte, nebo nechtě být," prohlásil.

Ernesto pochopil, že to myslí vážně.

Domingo také.

„Musím zavolat do Miami," řekl omluvně Ernesto.

„Tady v hale je budka," upozornil ho Charlie.

„Radši zavolám z motelu," rozhodl Ernesto.

Všichni chápali, že potřebuje soukromí. V tom telefonátu přece nepůjde o sójové boby ani o vepřový bůček.

„Tak dobrá," řekl Jimmy. „Ozvěte se nám během zítřka. Když o vás neuslyším do tří hodin, budu vědět, že do toho nejdete."

„V pořádku," potvrdil Ernesto.

„V pořádku," zopakoval Jimmy.

Kapitola 12

Ve střeďečnících novinách se objevil titulek:

VRAHŮV AUTOMOBIL NALEZEN

V článku pod ním se psalo o černém Toronadu, které policie objevila zamaskované mezi trpasličími palmami poblíž silnice do Bay Point, nedaleko bývalé Adderbyovy farmy. Policie oznámila, že vůz je registrován na jméno Florence Goodelová, která sedmého července -den předtím, než byl zavražděn Otto Samalson - ohlásila, že jí byl ukraden. Policie dále uvedla, že slečna Goodelová v žádném případě nepatří mezi podezřelé. V článku se nepsalo o tom, zda policie ve voze našla nějaké otisky prstů nebo prázdné nábojnice. A nebyla tam ani zmínka o tom, jak vlastně policie ví, že černé Toronado schované mezi trpasličími palmami je vůz, v němž ujel Ottův vrah.

Matthew zakysle pokývl hlavou, odhodil noviny do koše na odpadky, zvedl sluchátko a vytočil číslo ordinace Jamieho Purchase.

Jamie Purchase.

Té noci, kdy zavraždili Zlatovlásku, mu bylo šestačtyřicet. V bledém světle měsíce tehdy vypadal mladší nebo možná jen zranitelnější. Na sobě měl obnošené modré tričko, bílé kalhoty a modré plátěny. Matthew se strážníkovi na místě činu představil jako právní zástupce doktora Purchase, jímž opravdu byl.

Před dvěma lety byl Jamie Purchase klientem, kterému Matthew zajišťoval dohled nad jeho důchodovým plánem. Byl také člověkem, který se jednou večer vrátil domů z partie pokeru a zjistil, že se jeho žena a dvě dcerky staly oběťmi brutální vraždy. Zatelefonoval jedinému právníkovi, kterého znal - Matthewu Hopovi. Tehdy v noci se ho Matthew hned do telefonu zeptal, zda ty vraždy nespáchal on, a také se zeptal, jestli nechce, aby ho raději zastupoval specialista na trestní právo, spíš než člověk, který se zločinem nikdy nepřišel do styku. Jamie odpověděl: „Nezabil jsem je, tak proč bych potřeboval odborníka na trestní právo?“ A tak se Matthew do toho případu namočil až po krk.

Tak to bylo.

A, minulý pátek, se ho Susan otázala: „Tak proč si prostě nenastuduješ všechno, co je potřeba vědět o trestním právu, a nezačneš se jím zabývat v praxi?“ Čím víc na to myslel, tím víc se mu ten nápad zamlouval. Ale teď, když seděl v čekárně před Jamieho ordinací, ho napadlo, jestli se trestním právem nezačal doopravdy zabývat už tehdy, když do tiché noci zařinčel telefon a ze sluchátka se ozval Jamie.

„Pane Hope," oslovila ho Jamieho sestra. „Pan doktor prosí."

„Děkuju vám."

Jamie vypadal dobře. Před dvěma lety se mu rozpadl celý svět. Teď už se zdál být v pořádku, vypadal docela v pohodě. Už se potom neoženil. Ve městě se šušovalo, že chodí s jistou sedmadvacetiletou dekoratérkou interiérů. Ale nezdálo se to být nijak vážné.

„Volal jsem Nathanovi," oznámil. Měl na mysli doktora Nathana Schlemmera, který Popelku identifikoval jako Mary Jane Hopkinsovou, ale odmítl Ottovi povědět, proč za ním přišla. „Znáš ho?"

„Ne," přiznal Matthew.

„Je mu asi padesát," vykládal Jamie. „Šedovlasý, krátce zastřižený šedivý plnovous a modré oči, které jsou tak bledé, že vypadají taky jako šedivé." Pokrčil rameny. „Doktor Nathan Schlemmer. Znáám ho dost dobře, abych mohl s jistotou tvrdit, že kdybys šel přímo za ním a vyptával se na tu Mary Jane Hopkinsovou, odpověděl by ti - budu ho víceméně přesně citovat - pane Hope, tuto informaci vám nehodlám sdělit. Takový je doktor Nathan Schlemmer. Velmi upjatý a velký strašpytel. Nicméně..."

„Aha," podotkl Matthew.

„Profesionální zdvořilost. A musel jsem trochu zalhat. Řekl jsem, že to děvče bylo mojí pacientkou. Zeptal jsem se, proč za ním šla. Taky jsem se zeptal, jestli nebyla těhotná.“

„A byla?“ zajímal se Matthew.

„Nebyla,“ odvětil Jamie.

„Tak proč k němu přišla?“

„Zdálo se jí, že má opar na genitáliích,“ řekl Jamie.

„Aha,“ pokývl Matthew. „A měla?“

„Jo.“

Byla to obrovská loď s navigačním můstkem.

Larkin stál u kormidelního kola a proplouval středem doku, opatrně, aby s ní nikde nenarazil. Pomocník v tričku s logem Larkinovy loděnice přeběhl na příď, aby nějakému muži v doku, oblečenému ve stejném tričku, hodil lano. Jiný pomocník přehodil přes boky odrazníky. Potom vylétla na břeh další lana, vypadalo to skoro, jako by Larkin přistával s Queen Elizabeth II. Nicméně to byla velká loď a musela stát slušné peníze.

Na můstku s Larkinem stáli dva lidé. Menší, obtlouklý muž ve strakaté sportovní košili a světlolasá dáma ve žlutých šortkách, bílé halence a s brýlemi proti slunci na očích. Jakmile Larkin zahlédl v doku Matthewa, zamračil se. Sešplhal z můstku, vyskočil na břeh, ihned k němu zamířil a zeptal se: „Co tu chcete?“

„Mám několik otázek,“ opáčil Matthew.

„Ztraťte se,“ řekl Larkin. „Právě se chystám prodat loď za půl miliónu.“

„Já počkám.“

„Ne. Koukejte vypadnout z mého pozemku.“

Jeden ze zaměstnanců doku právě pomáhal zákazníkům na břeh. Jako první vystoupila dáma ve žlutých šortkách. Bylo jí asi padesát let, trochu moc zavalitá, příliš těžká a v sandálech s vysokými podpatky a s řemínky kolem kotníků našlapovala dost nejistě. Vystoupila z lodi, ulehčené se usmála, zamumlala: Dekuji vám a ohlédla se po svém společníkovi, který právě seskočil na břeh. Usmíval se od ucha k uchu. Byl celý žhavý do koupi toho člunu. Matthew měl dojem, že dáma do toho není ani zpoloviny tak žhavá jako on. Muž dal ruce v bok, ustoupil o krok dozadu a prohlížel si loď zvenčí.

„Bude to jen na minutku,“ naléhal Matthew.

„Můj zákazník čeká,“ namítl Larkin.

„Nečeká, obdivuje loď.“

Larkin se díval, jak ten člověk přechází po doku sem a tam a natahuje se, aby si mohl sáhnout na týkové zábradlí a na zářivě bílé boky.

„Tak o co jde?“ chtěl vědět Larkin.

„Pane Larkine, když jsme spolu mluvili včera, pověděl jsem vám, že Otto...“

„O Ottovi už nechci slyšet ani slovo. Sehnal jsem si už někoho jiného, kdo mi najde...“

„Ano, já vím. Ale zjistil jsem něco...“

„Nezajímá mě, co jste zjistil.“

„Pane Larkine, Otto se domníval, že ta vaše Popelka byla těhotná...“

„To už jste říkal. A já vám řekl...“

„Jenže se mýlil. Byla u doktora, protože měla opar - herpes genitalis.“

Larkin se rychle ohlédl po tom člověku v duhové sportovní košili, který ukazoval na něco u zádového palubního nosníku. Prohodil pár slov ke své ženě a ona přikývla s nechápavým výrazem ve tváři.

„A co?“ řekl Larkin.

„Včera jsem se vás ptal, jestli jste ji nepřivedl do jiného stavu.“

„No a?“

„A dnes se vás ptám, jestli od vás nechytla ten opar.“

„Na to nemusím odpovídat,“ prohlásil Larkin.

„Ale musíte," ujistil ho Matthew. „Protože Ottu zabili. A pro to musel existovat nějaký důvod."

„Řekněme, že jsem ji nakazil, dobrá? Já jsem přesně ten typ, od kterého dvaadvacetiletá holka chytí opar. Nebo třiaadvacetiletá. Když jsem si ani neuvědomil, že je to kurva. Já jsem přesně taková krysa, jo? A co to má co dělat s Ottovým zavražděním?"

„Víte, pane Larkine, dejme tomu, že se někdo z její rodiny - třeba otec nebo bratr - dověděl, že má tenhle druh oparu, a rozhodl se vypátrat, od koho se nakazila. Tady jsme na Floridě, jak víte. A žije tady spousta venkovanů, kteří nevidí rádi, když si někdo zahrává s někým z jejich rodiny."

„Tohle nebyla venkovská holka."

„Ale její rodinu neznáte. Nebo ano?"

„O co vám jde?" divil se Larkin. „Ukradla mi hodinky. To je všechno..."

„Ano, ale Ottu zabili. A to je pro mě o trochu důležitější než vaše hodinky. Myslím to tak, že třeba její otec nebo bratr zahlédl Ottu, když ji sledoval, a vyvodil z toho nesprávné závěry."

„Jaké závěry?"

„Že Otto je tím mužem, který..."

„Aha, už chápu. Ten její otec..."

„Ano, pokud to byl její otec..."

„Nebo bratr..."

„Ano."

„Nebo kdokoli to byl... si neuvědomil, že Otto je soukromé očko. Myslel si, že je to nějaký Popelčin známý..."

„Ano."

„Dokonce tak dobrý známý, že od něho chytila opar. A co dál? Že by ho kvůli tomu zabil? Běžte, člověče."

„Tohle je Florida," zdůraznil Matthew.

„To vůbec nepřipadá v úvahu," rozohnil se Larkin. „Především zdejší děvky žádné otce ani bratry nemají."

„Je mi líto," odsekl Matthew. „Ale mně to vůbec, ani náhodou nepřipadá směšné. A pořád ještě jste mi neodpověděl na otázku."

„To je teda průser," odfrkl Larkin a vrhl rychlý pohled po zákazníkovi v doku. „Jestli to náhodou nevíte, tak nejsme u soudu..."

„Bylo by možné, že ten opar dostala od vás?"

„Aha, už vám rozumím," čertil se Larkin. „Jestli za to můžu já, jestli jsem ji nakazil já, pak zabili nesprávného chlapa, že jo? Chudák Otto to schytl za mě, co? Takže jste mi přišel povědět, že jsem bezcharakterní lump. Tak tedy dovolte, abych pověděl něco já vám, pane Hope, a potom odsud zmizíte, nebo řeknu Kirkovi, aby vás vyhodil."

Pokynul hlavou směrem k doku, kde jeden z jeho zaměstnanců ostříkoval člun hadicí. Byl to velký, silný chlap, kterému se pod bílým tričkem nadouvaly mohutné prsní svaly a pod krátkými rukávy se napínaly obrovité bicepsy. Na pravém předloktí měl vytetovanu dýku zbrocenou krví.

„Jediný, kdo tady rozdává opary - a doufám, proboha, že nic jiného - je právě ta Popelka. Jenny Santorová, nebo jak se hergot jmenuje!" Znovu mrkl směrem k doku a pokračoval tišším hlasem: „To ona to roznáší, pane Hope, to já od ní jsem to chytil. A právě proto, jakmile mi došlo, co se stalo, jsem najal Ottu, aby ji našel. O zlaté hodinky mi nejde. Koupím si nové hodinky. Můžu si koupit třeba tučet zlatých hodinek, ale nekoupím si žádného doktora na světě, aby mě zbavil toho, co jsem od ní dostal. Jasný, pane Hope? Už vám to došlo? Myslíte, že už jste to pochopil?"

Matthew si ztěžka povzdechl.

„Ano," odpověděl. „Děkuju vám." „Sbohem," řekl Larkin.

Rozhovor probíhal výhradně ve španělštině a většinou mluvil Ernesto.

Jako soukromý kód pro kokain používali slovo ‚klobouky'.

Španělsky se klobouk řekne sombrero.

A tak Ernesto do telefonu pořád mluvil o sombrerech. Deset sombreros po šedesáti dolarech za kus, velmi vysoká kvalita. Kdyby je však poslouchal někdo z protidrogového oddělení, hned by pochopil, že Ernesto mluví o koupi drog. Deset kilo koksu po šedesáti tisících. Obchodníci s drogou se nikdy do telefonu nezmíní o kokainu. Zmiňují se o něm vůbec málokdy, ať je to kdekoli. Kokain je vždycky něčím jiným. Pro Charlieho Nubbse a jeho kumpány to byla těžká mašina. A když mluvíte s někým od Ordinezova gangu z Miami o psacím stroji, je řeč taky o kokainu.

„Snažil jsem se ty klobouky získat levněji," vykládal Ernesto. „Ale níž už nechtějí jít. Jsou to opravdu kvalitní klobouky, velikost číslo devět."

Policajt z protidrogového by okamžitě pochopil, že se jedná o devadesátiprocentní koks.

„A kdy by se ty klobouky měly převzít?" zajímal se Amaros.

„V sobotu. O půl druhé."

„Výrobci jsou spolehliví?"

„Před zaplacením zboží velmi důkladně prohlédneme."

„Chtějí nějakou zálohu?"

„Zatím o žádné nemluvili."

„Kdy budete potřebovat šek?"

„Co nejdřív."

„Dám vám ho vystavit," slíbil Amaros.

S tím šekem to byl samozřejmě nesmysl. Na kokain nikdo žádné šeky nevystavuje. Byli byste blázni, kdybyste od někoho vzali za kokain šek. Kokain, to jsou prakticky hotové peníze a také za něj hotové peníze dostanete. Amaros Ernestovi prostě sdělil, že mu potřebnou hotovost doručí do soboty, půl druhé odpoledne. Deset kilo po šedesáti tisících, to bude šest set tisíc dolarů. Dnes je středa. Amaros má celé dva pracovní dny na to, aby ty peníze obstaral. Nemysleli, že by s tím byly nějaké potíže.

„A co Cenicienta?" otázal se.

Ernesto poprvé uslyšel, jak ji někdo pojmenoval popelka', ale okamžitě pochopil, že Amaros mluví o Jenny Santorové, nebo jak se vlastně jmenuje. Obyčejně o ní Amaros mluvil jako o ‚té holce'. Ernesto však uhlídl, že nechce mluvit o holce do telefonu, protože ‚holka' znamená kokain.

„Ještě jsme ji nenašli," přiznal Ernesto.

„Z těch klobouků mám radost," prohlásil Amaros, „ale moc rád bych si s ní promluvil."

„Ano, já vím," řekl Ernesto.

„Tak ji najděte," přikázal Amaros a zavěsil.

Ted' tedy vešli do domu na Key Biscayne. Je vystavěn v několika úrovních, ve všech podlažích jsou verandy s výhledem na moře. Amaros ji nabádá, aby si udělala pohodlí, což v takovém domě není nic těžkého. Ten dům, říká si Jenny, ho musel stát nejmíň půldruhého miliónu. Asi tolik. Takovýhle pozemek u moře? Přinejmenším tolik. Také by chtěla mít takové bydlení. To je její sen. Mít vlastní dům. Kousek od Paříže. Dům se zahradou. Svůj vlastní dům. Ona bude americkou dámou. Bude sousedům vyprávět, že kdysi bývala herečkou. Poví jim, jak zazářila ve Zkoušce ohněm. O víkendech bude jezdit autem do Paříže, vysedávat u stolků na bulvárech, popíjet mentolový likér s ledem a hádat, které z dívek, kráječících kolem, vedou stejný život, jaký kdysi vedla sama. Protože tohle je naposledy. Jestli je v tomhle domě opravdu koks a podaří-li se jí s ním utéct, už nikdy se nebude muset milovat s cizím člověkem.

Nalil jí koňak - Courvoisier, který pila i v Kasbash Lounge - a potom, jaké překvapení, se hovor stočil k filmu. Byla v poslední době v kině? Tím svým roztomilým španělským přízvukem jí vysvětlil, že příležitostně zhlédne i pornografický film, protože má pocit, že pornografické filmy jsou zvláštní uměleckou formou a že bývají často kvalitnější než většina filmů, které dnes dávají v kinech. Najednou je z něho filmový kritik, Luis Amaros z Village Voice. Ona tvrdí, že nikdy v životě žádné porno neviděla - to je pustá lež, zvláště když jednou účinkovala při natáčení orgií v jistém filmu v L. A.; cválala na jednom chlapíkovi, zatímco druhý na ni naskočil zezadu - a že by se asi styděla jít se na nějaký podívat. Ale ne, ujistil ji. Ne, pokud je to natočené vkusně, určitě nebudete pociťovat žádné rozpaky.

Nu, a tak se dalo dohromady jedno s druhým, zavedl ji do ložnice na druhé straně domu, předvedl jí své nákladné video a pak se ukázalo, že ty pornofilmy, které, jak říkal, příležitostně zhlédne, jsou ve skutečnosti sbírka asi stovky nebo i více kazet na polici ve skříni, kam si pověsil kalhoty. Ta skříň je obrovská a dá se do ní vstoupit. Nalevo visí jeho kalhoty a nějaké sportovní košile s dlouhými rukávy. Nad nimi je police s kazetami. Sejf stojí uvnitř hned za dveřmi, také vlevo. Na to, že tohle je soukromý dům, je to pořádně velký trezor. Jenny doufá, že jim Kim nevyprávěla pohádky. Doufá, že v tom trezoru opravdu najde drogy.

Amaros povídá: „Chcete se tedy podívat na nějaký opravdu vkusný pornografický film?“

A ona na to: „Nu, ano, myslím, že ano, pokud to bude opravdu vkusné.“

„Ach ano,“ ujišťuje ji.

„Ale,“ udělá na něho nevinný kukuč, „vy jste říkal, že máte kokain.“

Právě teď vůbec nemá chuť na kokain. Naopak, nutně potřebuje zachovat si všech pět pohromadě. Tenhle chlápek vypadá jako koblížek, a když ho člověk šťouchne do břicha, zahihňá se, ale kdyby ji chytil, jak mu krade kokain, asi by nebyl tak roztomilý.

Jestli tady nějaký je.

To se musí dovědět ze všeho nejdřív. Jestli v tom sejfu je či není koks a jestli jej tam je tolik, aby to stálo za podstoupené riziko.

Má s sebou velkou modrou tašku, která moc nepasuje k dlouhým večerním šatům v barvě modrého ledu a ke střevícům z plexiskla, ale už mu vysvětlila, že tam, kam šla na večírek, měla zůstat na noc, a tak si s sebou vzala z domova pár věcí. Dokonce mu těch pár věcí ukázala. Miniaturní noční košilka broskvové barvy, kalhotky stejné barvy a pantofle na vysokých podpatcích a s bambulkami.

Teď tedy vešel do skříně a poklekl u trezoru.

Začne teď otáčet čtyřikrát doleva, třikrát doprava, dvě doleva a pomalu zpátky doprava - nebo něco podobného? Anebo nechal číselník pootočený jen o pár míst od posledního čísla kombinace, jak to dělají lidé, kteří potřebují sejf otevřít každých deset minut - lupiči tomu říkají denní kombinace neboli denkom.

Kim tvrdila, že trezor zavírá jen na denkom.

Jenny by ráda věděla, jestli je na denkom i dnes.

Čeká se zatajeným dechem.

A on pootočí číselníkem jenom o kousek doprava.

Denkom.

Dobrá.

Teď sáhl do trezoru.

V tom trezoru jsou její sny. Možná je tam její letenka do Paříže. Kdysi jsem bývala herečkou.

Nakoukne mu přes rameno.

Proboha...

Ježíšku na křížku!

V tom sejfu jsou celé úžasné čtyři pytlíky s kokainem!

Takže teď si trochu šňupneme, popovídáme, podíváme se na Holmese a jeho zahradní hadici...

„Kdo má podle tebe větší?“ vyptává se Baculínek. „On, nebo já?“

„Děláš si legraci? Ten tvůj je obrovský!“ Deset minut poté mu nasype do sklenice chloralhydrát.

Sejf je stále zamčen na denkom, pootočil tím jen trochu doleva, asi deset dvanáct míst od posledního čísla kombinace. A tak prostě vejde do skříně, pomaloučku otáčí číselníkem doprava, a ten se zastaví na posledním čísle - náhodou je to osmdesát. Popadne za kliku, zatáhne a sáhne dovnitř pro ten sladounký bílý prášek.

V pěti minutách už má všechno v tašce přehozené přes rameno a běží přes trávník k hlavnímu vjezdu.

Cadillac je pryč.

Místo něj tu stojí modrý ford.

Jakmile nastoupí do vozu, vyhrkne: „Čtyři kila.“

Vincent - který ji mávnutím kouzelnou hůlkou změnil v princeznu - už na sobě nemá šoféřskou uniformu.

Obrátí oči v sloup a řekne: „Zemřel jsem a teď jsem v nebi.“

Kapitola 13

Oběma děvčatům, která v obchodním domě Coopersmith's nakupovala džíny, mohlo být něco přes dvacet. Jedna byla černovláska s vlasy k ramenům a druhá, rezavá, měla vlasy zastřižené do vlajícího cípu.

Ta bruneta měla na sobě širokou sukni, venkovskou blůzu a ploché sandály. Měla hnědé oči a vypadala jako Italka. Jmenovala se Merilee Jamesová.

Rudovláska byla oblečena v bezových kalhotách a hnědé blůze a na nohou měla hnědé střevíce s nízkými podpatky. Oči měla modré a vypadala jako Irka. Jmenovala se Sandy Jenningsová.

Coopersmith's patří v Caluse k lepším obchodním domům. Značkové džíny by dívky možná nakoupily i v Globálu, což byl obchod na South Trail, kde se prodávalo zlevněné zboží, ale ani jednu z nich by nikdy nenapadlo jít nakupovat právě tam.

Obě se živily jako call girls.

V Caluse je velmi málo dívek, které lze označit za opravdové call girls. Není to město, kde by se pořádaly sjezdy, ani město hráčů, je to prostě rekreační středisko, kde lze strávit příjemnou rodinnou dovolenou - tedy, když je dobré počasí. Málo mužů sem přijíždí hledat potěšení, jaké jim mohou poskytnout prostitutky. Nezadaní hledají zase nezadané, mající zájem o jeden či dva dny dovádění zdarma. Ženatí muži přijíždějí s manželkami a dětmi. Takže opravdické call girls - takové, co si počítají stovku za hodinu - jsou zde vzácné jako sněhové vločky. Jinak tu najdete jen děvčata, ochotná vykourit ho nějakému zelenáči za deset dolarů v dodávce za jedním ze dvou zdejších barů s programem „nahore bez“, anebo - což je také rarita - čtyřicetileté samostatně podnikající štetky s olezlými nohama, které vysedávají na barových stoličkách a otáčejí v prstech sklenkou se zázvorovou limonádou v naději, že je někdo shledá natolik přitažlivými, aby zaplatil za projev jejich přízně.

Sandy i Merilee však byly skutečné call girls.

Což znamenalo, že Sandy a Merilee nebyla jejich pravá jména.

Seznámily se před měsícem v jednom baru na Jedenačtyřicáté. Merilee tvrdila, že je tady na prázdninách. Pracuje prý v New Orleansu jako programátorka u společnosti Shell Oil. Takhle to pověděla Sandy. Ale bylo to v pořádku, protože Sandy jí zase navykládala, že se na univerzitě v Los Angeles věnuje postgraduálnímu studiu psychologie. Přijela na Floridu rozhlédnout se po zdejších univerzitách, protože si myslí, že by se tu třeba mohla ucházet o místo profesorky, až získá diplom.

V té době Sandy Merilee podezírala, že je děvka, a Merilee podezírala Sandy z téhož, ale žádná z nich se o tom nezmínila, až do jednoho deštivého odpoledne, kdy spolu odpoledne zašly do kina - lístek na představení od pěti hodin stojí v Caluse jen dva dolary a pětadvacet centů - a v tom filmu vystupovala prostitutka. Později, při večeři, začaly Sandy a Merilee diskutovat o tom děvčeti z filmu a ukázalo se, že jsou obě dívky. No tedy!

Merilee si tu našla docela pravidelnou práci na každý večer. Proto musela chodit do kina v pět hodin. Obhospodařovala pár staříků na Fatback Key. Měla dojem, že jeden z nich je do ní zamilovaný. Anebo si z ní dělá psinu. Ale pořád prý vykládá, jak spolu půjdou na večeři, možná si i společně vyjedou někam na víkend, koupí prý jí nějaké šperky a tak. Jenže to nikdy neudělal. Jednou se ho zeptala, jestli na ni nežárlí, když se miluje s jinými muži. Neřekla když šoustá s jinými muži, nikdy v jeho přítomnosti nemluvila neslušně, nesnášel sprostá slova. Odpověděl, že hrozně žárlí, protože ji velmi miluje. Ale nikdy nenaznačil, že by s ní chtěl žít nastálo, i když to byl vdovec. Sandy Merilee pověděla, že tady žádné kšefty neprovozuje, že si sem přijela na chvíli odpočinout.

Když si dnes v obchodě zkoušely oblečení, nemluvily o svém společném povolání, a když, tak jen nepřímou. Vlastně spolu vždycky o mužích mluvily jen nepřímou, což bylo zvláštní, protože spousta žen, když jsou spolu samy, o ničem jiném než o mužích nemluví.

Rozmlouvaly o tom, co hodlají v budoucnu podniknout.

Sandy vykládala, že jakmile vyřídí pár finančních záležitostí tady v Caluse, odjede navždycky z Floridy. Vlastně chce odjet do zahraničí. Má velké plány do budoucna a mezi ně určitě nepatří, že bude někomu hulit ptáčka. Musí se tu ještě chvíli zdržet, než něco zařídí, a tím to skončí. Na čekání je to docela pěkné místo, dodala.

Merilee soudila, že v tom, co dělá, bude moci pokračovat tak do třiceti let. Má v Dreyfusově záložně padesát táců, které jí už vynášejí slušné úroky, a odhaduje, že tak za šest let - nedávno jí bylo čtyřicet - tedy za šest let, pokud celou tu dobu bude na konto přidávat další peníze a pokud zůstanou tak vysoké úroky, by mohla dát dohromady nějakých pět šest set tisíc. To je spousta peněz. S takovými penězi se už dá leccos podniknout.

Například zná tady v Caluse jistého Martina Klementa, který se narodil v Londýně, ale získal americké občanství a má teď na Lucy's Key restauraci. Martin žil dlouhý čas v Karibiku - nejdříve měl hotel na Antigui, potom restaurant na Sv. Tomáši, pak další restauraci na Grenadě - než přišel na Floridu a usadil se v Caluse. Jeho restaurace se jmenuje Springtime neboli Jaro, všechno je tam v zelené a bílé barvě a každý den čerstvé květiny; když ji před šesti lety otevřel, byl to okamžitě šlágr. Snad proto, že na Floridě žádné opravdové jaro není, i když lidé, kteří zde žijí už dlouho, tvrdí, že poznají, kdy se mění roční období.

Martinovi bylo asi třiapadesát, byl to obr vysoký tak šest stop a tři palce, s bílými vlasy a bílým mrožím knírem, na obou pažích měl tetování a říkalo se, že když se to hodí, nevyhýbá se nelegálním kšeftům. Starý Martin Klement měl vždycky čich na to, jak rychle vydělat peníze. Merilee měla také podezření, že co se týče sexu, je „podobojí“, alespoň se to o něm šuškal - ne že by na tom Merilee v nejmenším záleželo.

No, a včera večer Merilee zaskočila do jeho restaurace, aby zjistila, jak jde cvrkot - Martin tam občas mívá u baru mládence, kteří by mohli být zajímaví - a on přišel, objednal jí pití na účet podniku a začali si povídat. Martin ji má rád a ona jeho taky. Pořád ještě mluví s britským přízvukem a někdy používá legrační britské výrazy. Když se s Merilee seznámil, snažil se ji naučit rýmovaný cockney slang, ale bylo to moc těžké, a tak se Merilee naučila jen „žádný strachy“ což - pokud si správně vzpomíná - znamená „prachy“, a to je to jediné, co ji na světě zajímá.

Začali si povídat o tom, jaké je nezvyklé horko a jaký to bude mít vliv na prosperitu restaurace. Martin měl teorii, možná správnou, že v takovém vedru lidé chodí jíst mimo domov, protože se ženským nechce motat kolem plotny, když je venku třiatřicet stupňů.

Bloudili od tématu k tématu a najednou se Martin zeptal: „Bylas na Sabal Beach od té doby, co tam začaly ty záťahy?“

„Nebyla,“ odpověděla Merilee.

„Dovolujou ženským i dál chodit bez podprsenky, ale jakmile chytí někoho s nahým zadkem, ať je to mužský, nebo ženská, šoupnou ho do antonu.“

„Zdejší policajti jsou hrozní,“ mínila Merilee.

„Člověk by myslel, že si najdou nějakou užitečnější práci, že jo?“

„To tedy ano,“ potvrdila Merilee.

„Zanedlouho budou mít plné ruce práce,“ dodal Martin. „A nebudou už moct honit naháče u vody. Četla jsi v novinách, jak před pár měsíci v Miami pozatýkali ty drogové dealery?“

„Nečetla,“ divila se Merilee.

„Protidrogovému oddělení trvalo skoro rok, než to připravili, ale uvízly jim v síti opravdu velké ryby. Chci říct, že bych se nedivil, kdyby taková rána na druhém pobřeží nezahnala

kšeftaře s drogama až sem, do Calusy. Policajti budou mít co dělat, to mi věř. Na naháče jim nezbude čas."

„Zatím toho tady v Caluse moc není," namítl Merilee. „Myslím narkotik."

„To je fakt. V mé restauraci zatím nikdo otevřeně marjánku nekouří," připustil Martin. „Ale povídám ti, Mer, že sem tam narazím na někoho, jak na záchodě šnupe koks. Takže to není tak neobvyklé, jak by sis mohla myslet."

„No jo," řekla Merilee.

„I za mnou už jednou nebo dvakrát přišli," pokračoval Martin tišším hlasem.

„S čím?"

„Však víš. Jestli bych nevěděl, kde se dá sehnat kvalitní materiál."

„Ale."

„Vlastně to bylo zrovna nedávno," vykládal Martin. „Tuhle večer sem přišli dva Hispánci. Že prý by chtěli nakoupit kvalitní kokain a jsou ochotní slušně zaplatit. Povídám ti, bych byl rád, kdybych jim mohl posloužit. Napadlo mě, jak asi na mě přišli. Nerad bych opakoval, Mer..."

„Mlčím jako hrob," slíbila.

„... už je to dávno, co jsem měl restauraci na Grenadě, a tehdy... podílel jsem se, řekněme, na redistribuci. Pomáhal jsem přesouvat zboží z jednoho místa na jiné. Ujišťuju tě, že se v tom daly nadělat prachy. Vozíš na lodích banány z Jižní Ameriky a občas naložíš něco jiného než banány, chápeš? Přijmeš tolik zboží, kolik si myslíš, že bezpečně zvládneš, a prostě ho odvezeš na Barbados, odkud si najde cestičku dál na Guadeloupe a Martinique a ještě dál po řetízku ostrovů, na Haiti a konečně až na Floridu. To už je dobrých šest sedm let, Mer. Na Grenadu je to z venezuelského pobřeží co by kamenem dohodil. A jakmile jednou projdeš přes britskou celnici, máš celé širé Karibské moře jen pro sebe. Tam ležely velké prachy, jen je vytáhat lidem z kapes. A platí to i dnes. Potřebuješ jenom zboží, abys měla co vozit. A proto taky ti dva přišli do mé restaurace, poručili si něco k pití a zmínili se, že tam a tam zaslechli moje jméno. Hispánci, však víš. Nějaký Kolumbijec jen utrousí: Zajděte k Martinu Klementovi, co kdysi míval na Grenadě hospodu U Velkého trubadúra. Teď má restauraci na Floridě, třeba vám pomůže."

„Už chápu, jak se to asi stalo," řekla Merilee.

„Vážně bych si přál, abych jim mohl pomoci," povzdechl si Martin. „Nabízeli závaznou objednávku. A za parádní prachy. Kdybys někde o něčem slyšela, dej mi vědět."

Merilee stála před zrcadlem a vyprávěla tu historku Sandy. Zapnula si zip na velmi těsných džínách. Jak tahala za zip, musela dokonce trochu poskočit.

„Chci tím říct jen to," vysvětlovala, „že od dneška za šest let na tom budu úplně stejně jako ti dva Španěláci. Budu mít opravdový balík, zajedu si do Calusy a řeknu Martinovi, že sháním fet ke koupi ve velkém - nejsou tyhle moc těsné?"

„Trochu ano," mínila Sandy.

„Nesmíme přece vypadat nijak lacině," řekla Merilee a obě se zachichotaly. Merilee ty džíny svlékla a zkusila si jiné. Mluvila a při tom si je uhlazovala přes boky a otáčela se před zrcadlem sem a tam.

„Martin ví o všem," tvrdila. „To proto, že má restauraci, kam přijdou nejrůznější lidi. On první z celé Calusy poznal, že jsem děvka. Tys byla druhá, ale ty v tom lítáš taky, takže se to dá pochopit. Víš, co znamená la moglia del barbiere? To je italsky. To znamená, že o něčem klevetí celé město. Ve skutečnosti to znamená holičova žena, ale každý chápe, co to znamená doopravdy. Protože holič se doslechne úplně o všem, poví to své ženě, a ta pak roznáší drby. Nu, a hostinským se lidi svěřují stejně jako holičům. Proto taky se Martin doslechne o tolika věcech. Když už je řeč o holičích, kdy sis dala udělat nový účes?"

„V sobotu to bude čtrnáct dnů," odvětila Sandy.

„Už tě nebavilo mít dlouhé vlasy?"

„Něco na ten způsob.“

„Tobě se víc líbí rezavá? Než blond?“

„Tak nějak,“ řekla Sandy.

Na okamžik, na dobu jednoho srdečního tepu, se odmlčela a zeptala se: „Kolik toho chtějí nakoupit?“ Její oči se setkaly s Merileenými v zrcadle.

Před domem číslo 1237 na Hacienda Road vlály žluté vlajky, když Matthew ve čtvrtek odpoledne zajel s vozem na tamní parkoviště. Před prodejní kanceláří stála velká tabule:

CAMELOT TOWERS

VÝPRODEJ STOLETÍ

PEVNÝ ÚROK 9,9 % NA DOBU TŘICETI LET

Frank ho informoval, že První floridská banka musela nechat propadnout hypotéku majitele domu a dosud neprodané byty prodává za hubičku, aby se jich zbavila. V celém komplexu je šedesát bytů a z toho čtyřiaadvacet ještě není prodaných. Minulý týden Otto vyzpovídal obyvatele sedmnácti bytů. Sedmnáct plus čtyřiaadvacet je čtyřicet jedna. Do šedesáti jich tedy zbývá devatenáct. Takže je třeba obejít ještě devatenáct dveří. Pokud se Frank nespletl ohledně počtu neprodaných bytů.

Frank mu také vyprávěl vtip o bytech:

Nějaký muž přijede na Floridu a chce si najít byt v kondominiu. Zajede na nejbližší parkoviště a hledá prodejní kanceláře, když tu potká nějakou ženu a ptá se jí: „Můžete mi poradit, kde jsou tu nějaké prodejní kanceláře? Chci si koupit byt v kondominiu.“

Žena povídá: „Proč byste hledal kancelář? Já bydlím tady. Pojdte se podívat na moje kondominium.“

„Děkuji, to je od vás moc laskavé,“ říká ten dotyčný a jde za ní nahoru, do jejího bytu.

„Nechcete něco k pití?“ ptá se ta žena.

„Ano, děkuju, to bych si dal,“ odpoví on.

Ona přinese pití a popíjejí spolu v obývacíku.

„Co takhle trochu sexu?“ vyptává se žena.

„Děkuju, proti tomu bych nebyl,“ na to on.

„Třeba něco nezvyklého?“ vyzvídá žena.

„Nu, ano, děkuju.“

„Tak si rozepněte poklopec,“ vybídne ho.

On si rozepne poklopec.

„Položte mi ho na dlaň levé ruky.“

Položí jí ho na dlaň levé ruky.

A ona zvedne pravou ruku, začne ho do něj plácát, bác, bác, bác a do taktu vykřikuje: „Už... nikdy... neparkujte... na... mém... místě!“

Matthew doufal, že neparkuje na ničem místě.

Vydal se hledat kancelář správce domu, našel ji zastrčenou v koutě budovy, vedle tělocvičny a společenské místnosti, a zaklepal na dveře.

„Dále,“ zavolal ženský hlas.

Otevřel dveře malé recepční místnosti s psacím stolem a židlí. Na židli nikdo neseděl, za stolem nikdo nebyl. Byla jedna hodina odpoledne, a tak se domníval, že je sekretářka na obědě.

„Tady jsem!“

Po hlase došel do větší kanceláře s velkým stolem. Seděla u něj přitažlivá tmavovláška.

Odhadoval ji asi na devětatřicet čtyřicet let. Mile se usmívala a prohlížela si ho hnědýma očima zpoza brýlí ze želvoviny. Za ní visel velký rozvrh pronájmů s širokými, barevně odlišenými pruhy v období hlavní sezóny.

„Mohu pro vás něco udělat?“

„Jsem Matthew Hope,“ představil se.

„Anne Langerová. Posad'te se, prosím."
„Děkuju." Usedl do křesla proti jejímu stolu.
„Slečno Langerová," začal, „chtěl bych vědět, jestli si vzpomínáte na šestý červen... v pátek to budou už dva týdny... na muže jménem Otto Samalson."
„Ach, ano," řekla okamžitě.
„Vzpomínáte si na něj?"
„Samozřejmě. Po všech těch televizních a novinových zprávách? Jistěže si vzpomínám. Byl tady a vyptával se na jednu krásnou mladou ženu. Už jsem zapoměla, jak se jmenuje."
„Tedy, řekl bych, že se určitě ptal na několik různých jmen," upřesnil Matthew.
„Ano, když o tom teď mluvíte... bylo to tak. Je mi líto, ale to děvče na té fotografii, kterou mi ukázal, jsem nepoznala. Není to majitelka žádného z bytů, ani nemá žádný pronajatý."
„A poznala byste ji?"
„Ach, to ano."
„I kdyby tu bydlela u někoho jiného?"
„Jak to myslíte?"
„Nu, kdyby nebyla majitelka ani nájemnice, ale bydlela u někoho, kdo je majitelem či nájemníkem."
„Ach... Nu, to nevím. Je tady jen šedesát bytů, z toho čtyřadvacet ještě není prodaných a ostatní buď patří jednotlivým majitelům, anebo je pronajímáme v rámci našeho programu. Bylo by obtížné..."
„V kolika bytech bydlí jejich majitelé?" zajímal se Matthew.
„V devatenácti."
„Bydlí zde celoročně?"
„Všichni ne. Sedm z nich používá své byty jenom dva tři měsíce v roce, ale v době své nepřítomnosti je neprónajímají."
„Takže zbývá dvanáct majitelů, kteří tu bydlí celý rok."
„Ano."
„Je tady teď někdo z těch majitelů, kteří bývají většinu roku mimo?"
„To opravdu nevím. V tomhle domě není u vchodu celodenní služba. Nekontrolujeme příchody a odchody lidí, kteří zde nebydlí v rámci nájemního programu."
„A kolik bytů je právě teď pronajatých?"
„Všichni sezónní nájemníci jsou už pryč, obvykle odsud zmizí hned po Velikonocích, nejpozději začátkem května. Máme zde tři nájemníky, kteří přijeli na léto - ale to je dost neobvyklé. Ostatní si pronajali byty celoročně. Jsou to lidé, kteří tu dostali práci, předpokládají, že si koupí dům, a zatím si tedy pronajali byt, než se usadí a rozkoukají se."
„Jakže," vyptával se Matthew, „kolik bytů je teď obsazených?"
„Je tady jenom dvanáct majitelů. Tři letní nájemníci. A šest celoročních."
„To je celkem jedenadvacet."
Pomyslel si, že sedmnáct z těch jedenadvaceti už Otto prověřil. Ale kterých sedmnáct?
„Plus někteří z těch majitelů, kteří zde trvale nebydlí a náhodou tu zrovna jsou," dodala Anně. „Přijíždějí a odjíždějí, jak je napadne."
Čím dál líp, pomyslel si Matthew.
„Nebude vám vadit, když půjdu na některé z nich zaklepat?" zeptal se.
„Tohle je svobodná země," opáčila a vytáhla obočí. „Potřebujete s tím pomoci?"
Matthew věděl, co znamená zdvižené obočí.
„Možná," řekl s úsměvem. „Dám vám vědět."
V Chicagu jako kluk Matthew ze všeho nejvíc na světě nenáviděl, když musel doprovázet svoji sestru Glorii při prodeji skautských koláčů. Matka tvrdila, že si nepřeje, aby malá Gloria

chodila klepat cizím lidem na dveře jen tak sama, protože jeden nikdo neví, kdo za těmi dveřmi může být.

A tak Matthew chodil se zamračenou a trapně si připadající Glorií - její otrěsný bratr vodí po domech skautku, která umí rozdělat oheň třecími dřívky a vůbec všechno - vždycky zaklepal na dveře a poslouchal, jak jeho sestra přednáší svoji úlohu: „Brýden, paní, nechcete si koupit báječné koláčky, které upekla děvčata z našeho skautského oddílu?“ Připadal si jako totální idiot. Zejména když se nikdy nikdo nepokusil Glorii znásilnit ani zavraždit.

Do tří hodin odpoledne stačil zaklepat u dvanácti dveří.

Ve dvou bytech mu nikdo neotevřel.

Ve čtyřech mu sdělili, že už jednou odpovídali na otázky o nějaké dlouhovlasé blondýně. Jeden člověk se ho zeptal, jestli je to nějaká soutěž, nebo co, a pokud ano, jaké jsou ceny.

V pěti bytech - poté, co jejich obyvatelům popsal dívku známou pod jmény Angela Westová, Jody Carmodyová, Melissa Blairová, Mary Jane Hopkinsová a Jenny Santorová - se dověděl, že jim ten popis někoho připomíná, ale neměl by její fotografii?

A v posledním bytě mu zabouchli dveře před nosem dřív, než stačil otevřít ústa.

S povzdechem zaklepal na dveře bytu číslo 2C.

Zevnitř bylo slyšet rockovou hudbu.

„Kdo je to?“ zavolal někdo.

„Jmenuju se Matthew Hope,“ představil se. „Můžete mi věnovat pět minut?“

„Kdo?“

„Matthew Hope.“

„Co chcete, pane Hope?“

Tohle už zaznělo těsně u dveří.

„Snažím se někoho najít, napadlo mě, jestli...“

„Zkuste to u správcové.“

„Právě jdu odtamtud. Slečno, když se podíváte kukátkem, zjistíte, že nejsem žádný vrahoun se sekýrou ani nic podobného.“

Za dveřmi se ozvalo zachichotání.

A potom:

„Vteřinku, ano?“

Čekal. Slyšel, jak sňala řetěz. Potom odsunula závoru. Dveře se otevřely.

Stála před ním dívka v ustřižených džínách a v zelené halence. Byla bosá. Matthew ji odhadoval na nějakých pět stop a osm devět palců. Rezavé vlasy měla zastřiženy do krátkého cípu, jehož prameny jí padaly skoro až na obrovské sluneční brýle. Mírně se usmívala. Neměla namalované rty. Ruku měla položenou na stehně, jako by se o ni opírala. Bylo těžké odhadnout, jak je stará. Vypadala jako teenagerka. Měl chuť se jí zeptat, jestli je doma maminka.

„Tak co, Matthew Hope?“ prohodila.

Mladistvý hlas.

„Omlouvám se, že vás ruším.“

„Nerušíte mě.“

„Jsem advokát...“

„A jéje.“

Ale neřekla to poděšeně, byl to žert. Stále se usmívala. Do očí jí přes tmavé brýle neviděl.

„Snažím se někoho vypátrat pro jednoho klienta.“

To byla lež.

Pořád se na něho dívala a usmívala se.

„Je mi líto... nemám fotografii,“ dodal, „ale jde o dívku ve věku asi dvaadvaceti nebo třiadvaceti let, dlouhé, světlé vlasy, modré oči, velice atraktivní - a možná bydlí tady, v Camelot Towers. Neznáte ji náhodou?“

„Takhle najednou si nevzpomenu." Odmlčela se. „Jak se jmenuje?"
„Nu, dává si různá jména."
„Ano? Nehledá ji náhodou policie?"
„Ne, ne."
„Pravda, říkal jste, že ji hledáte pro svého klienta." Další odmlka. „Jaká jména používá?"
„Jenny Santorová..."
Zavrtěla hlavou..
„Melissa Blairová..."
Další zavrtění.
„Jody Carmodyová... Angela Westová... Mary Jane Hopkinsová..."
„To je spousta jmen."
„Nepoznáváte některé z nich?"
„Je mi líto."
„A neviděla jste někoho, kdo by odpovídal tomu popisu?"
„Ne, lituju."
„Třeba vcházet do domu nebo vycházet..." „Ne."
„... nebo ve výtahu?"
„Nikde." Opět potřásla hlavou. „Lituju."
„Vy tady bydlíte?" otázal se.
„Jsem tu na návštěvě u kamaráda," odvětila.
„Je doma?"
„Ne, je mi líto, je pryč."
„Víte, napadlo mě..."
„Ano?"
„... jestli třeba on neviděl tu osobu, po které pátrám."
„To opravdu nevím. Zeptám se ho, co myslíte?"
„Opravdu? Tady je moje vizitka." Sáhl do peněženky a šmátral po vizitkách. Když je člověk potřebuje, nikdy je nemůže najít. „Může mi zavolat na tohle číslo." Podal jí vizitku.
„Kdyby měl dojem, že ji zná."
Vzala od něho kartičku a podívala se na ni.
„Vyřídím mu to," slíbila.
„Děkuju."
„Není zač," ujistila ho a zavřela dveře.
Na jmenovce na dveřích stálo: HOLLISTER.

Kapitola 14

Martina Klementa se jí podařilo zastihnout až v šest hodin večer. Volala mu do té restaurace už dřív - Springtime, to je taky jméno, jako by to bylo květinářství - a dověděla se, že nepřijde až do večera. Zeptala se, kdy to bude. Různí lidé večerí v různou dobu. Nějaká nedůtklivá potvora, která zvedla telefon, jí sdělila, že začínají podávat večeri o půl sedmé.

Jenny se rozhodla zavolat v šest - kdo nic nezkusí, ničeho nedosáhne.

Když Martin Klement přišel k telefonu, řekla mu: „Haló, tady je Sandy Jenningsová. Mluvila jsem dnes dopoledne s kamarádkou, jmenuje se Merilee Jamesová, a ona mi vyprávěla zajímavé věci o dvou hispánských gentlemanech.“

„Prosím?“

V tom jediném slově zazněla opatrnost. Sice britská, ale přesto opatrnost.

„Myslím, že bych jim mohla posloužit,“ pokračovala Jenny.

„Zavolám vám zpátky“ nabídl se Klement.

„Ne, já zavolám vám. Co vlastně chcete dělat? Provéřit si mě u Merilee?“

„Když vám to nebude vadit...“

„Zavolám vám za půl hodiny,“ slíbila Jenny a zavěsila.

Za žádných okolností nehodlala nikomu dát tohle číslo. Ani tohle, ani její číslo do hotelu. Nepotřebovala, aby Klement nebo jeho kamarádi Hispoši či vůbec kdokoli k ní vtrhl a začal se shánět po kokainu.

Byla by ráda věděla, kdy se vrátí Vincent.

Když mu dnes ráno telefonovala, říkal, že má posledního zákazníka sjednaného na půl třetí a vrátí se domů kolem třetí, půl čtvrté. Vyrasila sem ihned po rozhovoru s Merilee. Doufala, že už bude doma. Klepala a klepala a nakonec si musela otevřít svým klíčem. Zkoušela ho zastihnout U Jednorozce, ale sdělili jí, že už odešel. Tak kde sakra je? Šest hodin. Zoufale mu potřebovala povědět, co se dověděla od Merilee - byla to první dobrá zpráva od jejich příjezdu do Calusy.

Když má člověk pod palcem čtyři kila koksu, myslí si, že se zákazníci začnou rojit jako mravenci.

Jenže si nemůžete dát do novin inzerát.

PRODÁM

ČTYŘI KILA KOKAINU

DEVADESÁTIPROCENTNÍHO

ZAVOLETE MAJITELI NA ČÍSLO...

To nejde.

Zbývá jen mít našpicované uši; naslouchat. S takovým tajemstvím se nikomu nemůžete svěřit. Ve státě Florida by se vám mohlo stát, že se ocitnete na dně oceánu, kdyby si někdo jen pomyslel, že máte čtyři kila koksu. Takže musíte hrát s kartami pěkně u těla. A tak tu sedí se čtyřmi kilogramy materiálu. Který má cenu nějakých sedmdesáti pětasedmdesáti táců za kilo. Taková spousta koksu, a ona není s to ji přeměnit v hotovost.

Až teď.

Tak hergot, kde je ten Vincent?

Myslela si, že je to on, když přišel ten advokát.

Jak se do toho mohl zamíchat nějaký právník?

Jestli to vůbec byl advokát.

Páni, to je ale divné.

Dal jí přece vizitku, takže to asi bude opravdický právník.

Summerville a Hope.

Z náhlého popudu vytočila číslo...

„Dobrý večer, firma Summerville a Hope.“

... a rychle zavěsila.

Kdo toho právníka najal?

Že by zase Larkin? Určitě to nebyl ten tlustouch Luis z Miami. Když někomu ukradnete kokain, nepozve si na vás zákon. Ne, bude to určitě Larkin. Už jednou ji tu hledal nějaký chlápek s fotografií. Běhal po domě od dveří ke dveřím; neznáte tohle děvče? Vincent jí tu fotografii popsal. Byla to barevná fotka z polaroidu. Měla na ní ty ledově modré šaty, které si poprvé vzala v Miami kvůli Amarosovi a později v nich šla tady na Jacarandový ples. Šla tam s jednou dívkou, s níž se seznámila v Sheratonu. Vincentovi o noci strávené s Larkinem neřekla nic. Ani o tom, že mu ukradla zlaté rolexky. Nechtěla riskovat, že se ten buzík rozzuří. Nechtěla Vincenta naštvat; namíchnutý teplouš je někdy nebezpečnější než zmije.

Jak se tvářil.

„To Amaros," strachoval se.

Ona věděla, že to Amaros nebyl, věděla, že to byl Larkin.

Larkin se ji snaží najít, protože od ní dostal opar.

Který lze přímo vysledovat k Amarosovi.

Moc pěkně ji Amaros obdaroval.

Neřekla nic.

Měla za to, že čtyři kila kokainu za nějaký ten opar stojí.

Možná.

„Kdy tě fotografoval?" vyptával se Vincent.

„Nevzpomínám si.“

„Tak si sakra koukej vzpomenout! Nevidíš, že nás vystopovali až sem?"

Mluvil vysokým, napjatým hlasem. Byl hrozně nervózní. Mašíroval pořád sem a tam. Bylo to někdy v pátek před dvěma týdny. Čtvrtého, pátého, nebo tak nějak. Mašíroval po bytě a kousal se do rtu. Nervózní jako pes. Oči se mu leskly.

„Nevzpomínám si," opakovala.

Určitě neměla v úmyslu mu vykládat o Larkinovi a rolexkách. Aby pak musela poslouchat to jeho teploušské ječení.

Proto teď byla před dalším rozhovorem s Klementem trochu nervózní, když neměla možnost o tom nejdřív promluvit s Vincentem. Nechtěla, aby začal zase šílet. Když teplouš začne zuřit, to se musí vidět. Hergot, ale jestli jsou to opravdoví kupci...

Poslal toho právníka opravdu Larkin?

Prokristapána, věděl i o jménech, která si dávala, už když jí bylo šestnáct!

Pohlédla na hodinky. Doufala, že se Vincent vrátí dřív, než bude volat Klementovi.

Když nedorazil ani do půl sedmé, začala si dělat starosti. Že by měl autonehodu nebo něco podobného? Poslední návštěvu u zákazníka si naplánoval na půl třetí a teď už je půl sedmé, tak kde je?

Vytočila číslo restaurace Springtime.

„Prosím pana Klementa," požádala.

„Kohože mám ohlásit?"

Stejná čubka, co brala telefon odpoledne. Kohože. Já ti dám kohože.

„Sandy Jenningsovou.“

Zní to skoro jako Jenny Santorová, jenže naopak, pomyslela si.

„Haló?"

Klement.

„Mluvil jste s Merilee?" zeptala se. „Jsem to tedy opravdu já?"

„Kdy se můžeme sejít?" chtěl vědět Klement.

„Nemůžeme se sejít," prohlásila Jenny. „Povězte mi, kolik chcete za zprostředkování, a pak mi řekněte, kam mám zavolat. Tak to uděláme.“

Musí si dávat bacha. To se naučila už v Los Angeles. A tady je to ještě důležitější. Čtyři kila kvalitního koksu? No, pane.

„Je mi líto," opáčil. „Takhle já neobchoduju."

„Vy nejste ten, kdo má zboží," upozornila ho.

„Pravda."

„Tak promluvíme si?"

„Chci deset procent."

„Pět, anebo na to zapomeňte."

„Nesnáším handrkování jako na trhu."

„Já taky ne."

„Sedm a půl."

„Fajn. Jak se spojím s vašimi známými?"

„Jsme domluveni?"

„Ano. Zapláceno dostanete při prodeji."

„Ne, u toho nechci být."

„Tak si vyberte provizi předem."

„Jak prosím?"

„Od vašich známých. Jakmile stanovíme cenu."

„Většina profesionálů neuzavírá takové obchody po telefonu."

„Naštěstí jsem amatérka," řekla Jenny. „Dejte mi to číslo."

Klement jí je nadiktoval.

V minulosti se Vincentovi stalo jen jednou, že ho mužský zákazník uvedl v pokušení. Tehdy pracoval u Vidala Sassoonu v New Yorku. Ten dotyčný se jmenoval Melvyn - opravdu se psal s ypsilon, byl to strašný podivín, ale úžasně krásný. Báječně zlaté lokny, oči jako chrpy a svaly, které nepochybně předváděl každý víkend v Cherry Grove. Vincent by dal nevímco, kdyby si mohl s mladým Melvynem zalaškovat.

Tou dobou jezdíval Vincent na víkend ke dvěma přátelům, kteří měli dům v Pound Ridge, poblíž Emily Shaw's Inn. Té osudné chyby se dopustil jednou ve středu odpoledne, když si Melvyn přišel dát ostříhat zlaté kučery. Navrhl mu, zda by se mu nelíbilo vyjet si na víkend, seznámit se s nějakými chlapci, trochu si užít - nemyslí Melvyn, že by to mohlo být zábavné? Melvyn sklopil dětské modré oči, položil ruku Vincentovi na paži a řekl: „Ach, drahoušku, je to od vás opravdu laskavé, ale prozatím jsem zadán."

Osoba, s kterou byl zadán, se ještě téhož odpoledne přišla přesvědčit, jak se její chlapeček dal ostříhat. Příšerný starý transvestita v černém čepci, s vysokými podpatky a ústy namalovanými rudou rtěnkou, takže vypadal jako Drákula.

Vincent okamžitě zapomněl na pokušení.

Už nikdy si nic nezačne s klientem.

Ostříhat, poklábosit a nechat být.

Ale toho večera v 18:47, zatímco Jenny telefonovala do motelu Suncrest a žádala, aby ji spojili do chaty číslo tři, se Vincent v jednom pokoji v Pirate's Cove miloval s jistým Georgem Andersem - svým zákazníkem, s nímž se sešel o půl třetí.

Anders byl zubař a byl ženatý.

S chichotáním si z něho Vincent utahoval, že má předkus.

Přesně v tuto chvíli Susan Hopeová vešla na verandu restaurace Stone Crab Shores a objevila Matthewa u jednoho ze stolů s vyhlídkou na moře.

Široce se usmála.

A pružně vykročila směrem k němu.

* * *

S pětadvaceti centy a přízvukem, jaký měl ten chlap na druhém konci drátu, byste si mohli založit banánovou plantáž na Kubě.

„Sonny Henningsová?" otázal se.

„Ano," odpověděla. „Martin Klement mě požádal, abych vám zavolala." „Ah, si."

„Vy jste Ernesto?" „Sí."

Žádné příjmení. Martin jí je neřekl a ona se ani neptala. A bylo jí fuk, kolik jejích jmen možná zná on, protože na tom nezáleželo. Sandy ani Jenningsová nebyla její pravá jména.

„Pokud vím, zajímáte se o kvalitní modrý porcelán," pokračovala.

Martin ji instruoval, že právě tohle musí říci. Kvalitní porcelán. Taková pitomost, pomyslela si. Ernesto si myslel totéž. Domingo se rozvaloval na posteli a prohlížel si červenové číslo časopisu Penthouse.

„To je pravda," potvrdil Ernesto.

„Mám čtyři talíře, které by vás mohly zajímat."

„V jaké kvalitě?" zeptal se Ernesto.

„Jedná se o předměty z roku 1890," odpověděla.

„Devadesát?" opakoval.

„Přesně tak."

Tímhle nikoho neoblafneme, pomyslela si. Řeč je o devadesátiprocentním koksu, oba to víme a věděl by to i každý, kdo by nás poslouchal. Porcelán? Starou bačkoru!

„Kolik byste za ty talíře chtěla?" zajímal se.

„Pěťasedmdesát dolarů za kus. Za čtyři talíře tři sta dolarů."

„To je drahé," namítl Ernesto.

„A kolik byste dal?"

„Padesát," odpověděl.

„Tak na shledanou."

„Počkejte chvíli," zarazil ji.

A bylo ticho; ve sluchátku praskala jen statická elektřina.

Už zase začínalo pršet.

Dovedla si představit, jak se mu v hlavě protáčejí kolečka, ozubení zapadá do sebe - ale nevěděla proč.

Snaží se vymyslet nějaký lepší protinávrh? Padesát, to je směšné. Někteří kunčofti, když jim člověk řekne, že to bude za stovku na hodinu, taky chtějí smlouvat. Prý co takhle za šedesát. Mám jenom čtyřicet, víc ne. Stačí jen říct: „Tak na shledanou," a už žebrou: „Počkej chvíli."

Jenže ta pauza pak nikdy netrvala tak dlouho jako teď. Čekala. A pořád čekala.

„Odkud máte ty talíře?" zeptal se konečně.

To je divná otázka, pomyslela si. Nejdřív dělá drahoty a pak se začne takhle vyptávat?

„Zvláštní otázka," řekla nahlas. „Kde jste vy přišel k vašim penězům?"

„Moje peníze pocházejí z Miami," řekl.

„Ty talíře taky."

„Máte je z Miami?"

„Poslyšte, chcete ty talíře po pěťasedmdesáti, nebo ne?"

„Možná ano. Ale musíme se ujistit, že jsou opravdu kvalitní." Ve skutečnosti z něho vylezlo: „Ale muzíme se uhítit, že zou kvalitny." Další pauza. „Od koho z Miami je máte? Od Ordinezových lidí?"

„Moc se vyptáváte," odpálkovala ho. „Radši zavěším."

„Ne, ne, prosím, por favor, to nedělejte, señorita,"

Opět se odmlčel. „Co takhle šedesát?"

„To je málo," namítl.

„Nemohli bychom to probrat osobně?"

„Ne."

„Bylo by lepší pohovořit si tváří v tvář."

„Až vám to předáme. Ale nejdřív musím znát cenu. A pan K. taky. Patří mu sedm a půl procenta provize."

„Předáme?"

„Cože?"

„Předáme - kdo?"

„Můj partner a já."

„Kdo je váš partner?"

„A kdo vás?" odsekla a zavěsila.

Zmáčkla vidlici, počkala na oznamovací tón a opět zatelefonovala do restaurace Springtime. Když přišel Klement k telefonu, vyhrkla: „Co to má být? Nějaká bouda?"

„Cože?" podivil se. „Ne. Co jako?"

„Ti vaši známí jsou nějak moc zvědaví. Chci se jen domluvit na ceně a žádné další otázky."

„Kolik doopravdy chcete?" zajímal se Klement.

„Myslíte na rovinu, bez dohadování?"

„Jakou nejlepší cenu můžete nabídnout?"

„Pětašedesát. Bez handrkování."

„Vyřídím jim to."

„Krát čtyři. Bez sedmi a půl procenta."

„Rozumím."

„Chci, aby to bylo domluveno do pěti minut."

„Uvidím, co se dá dělat."

Zavolala mu za pět minut.

„Přistoupili na vaši cenu," sdělil jí. „Čekají na zavolání."

Rozpršelo se tak znenadání, že se všichni na verandě nechali deštěm překvapit. Jednu chvíli svítilo slunce, a najednou už se všude kolem rozstříkovaly dešťové kapky. Hosté sedící venku popadli své nápoje a kabelky a na okamžik spolu všichni sdíleli pocit vzájemnosti, jako tomu bývá při katastrofách či v okamžicích nečekané radosti. Zazněly překvapené výkřiky, něčí smích, skřípění odsouvaných židlí a všichni se pelášili schovat, až se veranda - zdálo se, že to bylo ve chvíli - vyprázdnila a zůstaly na ní jen opuštěné stoly s ubrusy povlávajícími ve větru a židle, stoicky odolávající přivalům deště.

Přinesly jej od moře podlouhlé, šedé mraky.

„Jsem úplně promočená," stěžovala si Susan.

Vypadala nádherně. Letní žluté šaty s hlubokým výstřihem, v pase stažené a rozšiřující se od boků dolů. Nebyla promočená, jen tvář a vlasy měla zmáčené deštěm a na rtech jí zářil široký úsměv.

Číšníci pobíhali kolem a uváděli hosty ke stolům uvnitř. Všude se debatovalo o tom, jak nečekaně začalo pršet.

„Něco mi to připomíná," řekl Matthew.

„Mně taky." Stiskla mu ruku.

„Ale nevzpomínám si, co vlastně."

„Pane Hope?" oslovil ho číšník. „Tudy prosím."

Zavedl je ke stolu poblíž posuvných skleněných dveří. Venku pikolící spěšně sbírali sklenice a příbory. Foukal ostrý vítr. Ubrusy se třepaly, jako by už měly uletět.

„Něco z Chicaga?" pomáhala mu Susan.

„Ano."

„Něco, čemu jsme se hodně nasmáli?"

„Ano."

„Ale co?"

„Nevím. Máš co pít?"

„Půlku jsem vybryndala cestou dovnitř."
Zamával na číšníka. Lokál už se zklidňoval. Snažil se rozpomenout. Že by to bylo něco, co se stávalo tak často, že má pocit, jako by to byla jen jediná událost?
Číšník převzal objednávku na další nápoje.
Susan na chvíli umlkla.
Potom řekla: „Neměli bychom se takhle scházet," a oba vyprskli smíchem. „Vážně, Matthew, je to absurdní."
„Já vím," odvětil.
„Připadám si, jako bych klamala tvou manželku! Už to s tou Elektrou trochu přeháníme, nemyslíš? Měl jsi slyšet všechny ty otázky, proč jsem se tak nastrojila a..."
„Vypadáš překrásně," přerušil ji.
„Děkuju. A kam jdu a s kým a..."
„Cos jí řekla?" zajímal se.
„Že jí do toho nic není."
„To byla chyba."
„Kamaráde, to tedy ano! Nafrněla se a odešla. Jak jsi věděl, že to byla chyba?"
„Řekl jsem jí totéž a dočkal jsem se stejné reakce."
„Ale co jiného jsem jí měla říct? Myslím, že bylo správné, když jsme se rozhodli ji z toho prozatím vynechat..."
„To ano."
„Ale současně se mi nechce lhát..." „Ne."
„Hádám, že jí budu muset namluvit, že jsem se sešla ve městě s Petrem..."
„Jenže on pro tebe obvykle jezdí domů, ne?"
„Nu, ano."
„A co kdyby volal, zatímco budeš pryč?"
„Poslechněte si odborníka," utrousila Susan.
„Promiň." U stolu nastalo ticho.
Mlčení se prodlužovalo.
Sklopila oči a dívala se do své sklínky.
„Moc jsi mi tenkrát ublížil, víš," zašeptala.
Bylo to poprvé, co se o tom zmínila. Po odhalení, jež učinila oné noci, spolu mluvili jen prostřednictvím právních zástupců. A po rozvodu se veškerá konverzace omezila jen na dohadování o Joannu, jež často končilo tím, že jeden na druhého ječeli. A teď, když se potají sešli, aby Joanna nevěděla, že se vídají - bože, to je tedy situace! - si o tom zřejmě konečně mohou promluvit.
„Protože já tě moc milovala."
Milovala. Minulý čas.
„Já tě taky miloval."
„Ale ne tak moc, že?" Vzhledla a unaveně se usmála. „Jinak by sis nenašel jinou ženskou."
„Nevím, jak se to stalo," přiznal poctivě.
„Bylo to poprvé?"
Opět sklopila oči. Bezmyšlenkovitě míchala lžičkou ve sklenici.
„Ano."
Pozorně si ho prohlížela.
„Věděla jsem, že máme v manželství problémy," začala Susan, „ale..."
„To je jedno, neměl jsem..."
„Tolik jsme se hádali..."
„Ano, ale..."

„A přestala všechna legrace. Přece jsme si spolu užili tolik legrace, Matthew. A najednou...”

Náhle zvedla hlavu.

„Co se stalo dřív, Matthew? Přestali jsme se spolu smát ještě předtím, než jsi ji poznal? Anebo legrace skončila proto, žeš ji poznal?”

„Vzpomínám si jenom na bolest,” řekl.

Nevěděl, jak jí má vysvětlit, že už si nevzpomíná na potěšení, které z toho měl. Jen na bezhlavou vášeň a nesmyslnou bolest, která nevyhnutelně vedla k další vášni a ještě větší bolesti.

„Byl jsem trouba,” prohlásil nakonec.

Upřeně mu hleděla do tváře. Ani v nejmenším nenaznačila příkývnutí. Nic v jejím výrazu nenasvědčovalo, že jí šlo o tuto zpověď, o tohle veřejné přiznání v přeplněné restauraci, mírně páchnoucí zavhlým oblečením. Děšť zvenku bičoval okna, bílé ubrusy nasákly vodou a zešedly. Nepřivedla ho k tomuto přiznání, toto nebyl čas triumfálního zadostiučinění; jen se na něho dívala.

„Tak co budeme dělat?” zeptal se.

„Asi počkáme a uvidíme,” opáčila Susan.

Ernesto a Domingo usoudili, že počkají a uvidí.

Dospěli k názoru, že v tomhle městě nemůže být mnoho mladých děvčat - její hlas v telefonu zněl mladě - která vlastní čtyři kila kokainu. To by byla moc velká shoda okolností. Víc než jedna holka se čtyřmi kily koksu v kapsáři? V tomhle legračním městě?

Potíž byla v tom, že se s nimi nechce setkat dřív než při vlastním prodeji.

Jak mají poznat - dřív než v sobotu, kdy jí mají přinést peníze - jestli je to doopravdy ta holka, co ji chce El Armadillo pověsit na strop?

Věděli, že je v tom celá řada problémů.

Za prvé, co když to není ta, kterou hledají?

Dohodli se, že za čtyři kila zaplatí dvě stě šedesát tisíc dolarů. To nebyl moc výhodný obchod. Ani zdaleka tak skvělý, jako jejich dohoda s Jimmym Nohou a Charliem Nubbsem, od nichž chtějí koupit deset kilo po šedesáti. To dělá šest set tisíc. Ovšem za deset kilo. Zatímco té holce by měli dát skoro polovinu té sumy za pouhých čtyři kila, pokud to není ta, co hledají.

V takovém případě...

Podívají se na ni, a když to nebude blondýna s dlouhými vlasy a modrýma očima...

Inu, kdo by o ni stál a kdo by stál o tak drahý koks? Řeknou jí sbohem hermana, rádi jsme tě poznali, ale strč si svůj koks do zadku.

V tom případě by mohly nastat nepříjemnosti.

Protože co když ta holka jenom vyřizuje telefonáty pro nějaké opravdu těžké váhy, schopné hodit člověka žralokům, když nekoupí, co se zavázal koupit?

Ta možnost tady byla.

Zmínil se o ní Domingo, který byl jako vždy ve střehu a jako vždy pozorně zkoumal všechny prostředky a cesty, jež mu umožňovaly v této profesi přežít.

A další problém: zavázali se vyplatit tomu Angličanovi sedm a půl procenta provize - ještě před nákupem. Požaduje prachy předem, protože si nepřeje vyskytovat se nikde poblíž místa, kde ta transakce proběhne.

Což bylo neslýchané.

Zaplatit mu předem, dřív, než si ověří, jestli jde opravdu o kokain, nebo je to cukr či křída nebo bůhvíjaké svinstvo.

Budou si s tím Anglánem muset promluvit a vymyslet nějaký způsob, jak ty peníze nechat někde v úschově, dokud si neotestují zboží.

A byl tu i třetí problém.

Protože jestli se ukáže, že ta holka, co jim telefonovala, je opravdu Cenicienta, pak popadnou ji i její koks a nedají jí ani vindru, jelikož to není její koks, ale Amarosův. A bude-li to tak, potom rozhodně nemají v úmyslu tomu pitomému Anglánovi vyplatit devatenáct a půl tisíce za svůj vlastní kokain.

Ale bylo zde i několik dalších problémů.

S tou holkou se dohodli, že se sejdou v sobotu v poledne.

Také se dohodli s Jimmym Nohou a Charliem Nubbsem, že od nich nakoupí zboží téhož dne o půl druhé.

Ale jestli je to ta holka, co hledají, pak vlastně nepotřebují od Jimmyho Nohy a Charlieho Nubbse jejich laciný koks, protože ten původně potřebovali jen na uchlácholení Amarose pro případ, že by to děvče nenašli.

A v tomhle pádě by také mohly nastat nepříjemnosti.

Protože Jimmy Noha a Charlie Nubbs nevypadají na lidi, kteří si nechají líbit, když jim někdo ucukne od sjednaného kšeftu.

Jenže právě to měli Ernesto s Domingem v úmyslu udělat, jestli se ukáže, že je to ta holka, co hledají. Popadnou ji, naloží i s ukradeným koksem do vozu a pomažou rovnou do Miami - a Taliány nechají čekat s ocáskem v ruce.

Ačkoli, možná by od nich mohli těch deset kilo nakoupit, i když to bude ta správná holka.

Deset kilo po šedesáti je vážně skvělá cena.

A proč by vůbec pospíchali? Jakmile jednou dostanou to děvče do pracek, můžou si s návratem do Miami dát načas.

Opravdu dobrý kšeft, deset kilo po šedesáti.

Ernesto s Domingem si začali říkat, že by těch problémů nemuselo být tolik.

Kromě toho už byl čtvrtek večer a Amaros jim ještě nedal vědět, kdy dostanou peníze.

V tomhle obchodě se bez peněz nic nepohne.

Domingo dospěl k názoru, že zítra je taky den.

Navrhl Ernestovi, že by si mohli vyjít do města a sehnat nějaké ženské.

Kapitola 15

Luis Amaros ukládal peníze do banky, jejíž ředitel rád dělal obchody s prodeji drog. Ředitel je považoval za zdvořilé lidičky se staro-světsky uhlazenými způsoby a měkkým španělským akcentem. Jako třeba Luis Amaros. Ve městě se povídalo, že je potomkem staré kubánské šlechtické rodiny, který uprchl před Castrem a v Louisianě investoval do pěstování sóji. Roger Ware ho však podezíral, že je to kolumbijský zloděj, který investoval velké peníze do obchodu se zakázanými látkami.

To však Wareovi nevadilo.

Obchodníci s drogami přinášeli do banky velké peníze. Milióny dolarů. Vždycky je ukládali po částkách nepřevyšujících pět tisíc dolarů, aby banka nemusela podávat hlášení daňovému úřadu. Obchodníci s drogami nikdy nepotřebovali úvěr. Nechávali své peníze dlouho ležet, a ačkoli občas vyzvedávali vysoké částky, obvykle dali včas vědět předem, kdy takový výběr nastane.

Až na zřídka výjimky.

Jako dnes.

Byl pátek dvacátého června, v Miami lilo jako z konve, u stolu naproti němu seděl Luis Amaros, usmíval se a vysvětloval, že potřebuje ze svého účtu převést šest set tisíc dolarů do nějaké banky v Caluse.

Ware to překvapilo.

Především neměl rád deštivé dny. Kvůli deštivým dnům se přece nepřestěhoval z Pittsburghu v Pensylvánii na Floridu. Také se dnes ráno pohádal s manželkou. Nikdy není dobré chodit za bankéřem s neobvyklými požadavky, když se ráno před odchodem do práce pohádal se ženou. Ledaže jste obchodník s drogami a máte na účtu bůhvíkolik miliónů dolarů.

„Určitě to zařídíme, pane Amarosi," sliboval Ware, „i když je to trochu narychlo."

Vyplínil ho, ale s úsměvem. Ze všeho nejméně by si přál, aby Amaros popadl své peníze a odnesl je do banky naproti přes ulici.

„Ano, já vím," Amaros se zatvářil nadmíru zkormouceně. „A omlouvám se." Zatřepal baculatou ručkou. „Naléhavá rodinná záležitost," dodal.

„To se může stát každému," ujišťoval ho Ware chápavě. „Máte na mysli nějakou určitou banku? Hodila by se vám třeba naše pobočka v Caluse?"

„Kde je ta pobočka?" chtěl vědět Amaros.

Pořád se tvářil velmi zasmušile, možná jde opravdu o rodinnou záležitost. Cokoli řekl, znělo jako omluva. Například teď: jako by to byla jeho chyba, že neví, kde mají v Caluse pobočku.

„V centru," odvětil Ware. „Jen jeden blok od Hlavní ulice. Opravdu výhodná poloha."

„Je to někde poblíž motelu Suncrest?" zajímal se Arnaros.

„Nu... to tedy opravdu nevím. Moje sekretářka to může zjistit, jestli chcete. Říkal jste Suncrest? Určitě bychom mohli..."

„Ne, to bude v pořádku," zarazil ho Amaros. „Hlavní ulice, to mi vyhovuje."

„Jestli dáváte přednost jiné bance, nebude v tom nejmenší problém."

„Ne, ne, to je v pořádku, říkáte, že je to v centru."

„Ach, ano. Ne přímo na Hlavní ulici, ale jen o blok na sever od ní."

„Dobře, budu potřebovat adresu..."

„Samozřejmě."

„Abych mohl dát vědět bratranci, kam si má pro peníze přijít," vysvětloval Amaros.

„Budete to potřebovat..."

„Dnes odpoledne, před zavřením."

„Beze všeho," odvětil Ware. „Nuže," pokračoval, „jestli dobře rozumím, přejete si okamžitý převod šesti set tisíc dolarů tak, aby ještě dnes byly připraveny k vyzvednutí. Obyčejný, telegrafický převod."

„Ano. Potřebuju převést telegraficky šest set tisíc dolarů, aby bylo možné si je vyzvednout v hotovosti ještě dnes ve vaší pobočce v Caluse. Ano," potvrdil Amaros.

„Můžete mi, prosím, sdělit jméno vašeho bratrance? Nechceme přece, aby taková částka padla do nepravých rukou, že?" poznamenal Ware.

„To jistě ne. Jmenuje se Ernesto Mořeno."

Ware začal psát a sám si nahlas diktoval. „Ernesto Mořeno," opakoval. Řekl však Moríno, ačkoliv Amaros to vyslovil správně. „Tak tedy M-O-R-E-N-O," opravil se, když ho Amaros upozornil. „Vydají mu to po předložení dokladu totožnosti. Předpokládám, že má nějaké doklady."

„Samozřejmě."

„Chcete k tomu připojit nějaké zvláštní pokyny? Jde přece jenom o velkou částku."

„Zvláštní pokyny? A jaké?" podivil se Amaros.

„Nu, můžeme zařídit, že v bance vašemu bratranci položí nějakou otázku, na kterou zná odpověď jenom on. Třeba se ho zeptají na jméno jeho matky..."

„Já nevím, jak se jmenuje jeho matka."

„Nebo na datum narození..."

„Nevím ani, kdy se narodil."

„Tak prostě na cokoli."

Amaros se nad tím zamyslel.

Potom řekl: „Zeptejte se ho, jak té dlouhovlasé blondýně říkáme ve španělštině."

„Promiňte, prosím?" podivil se Ware.

„Zapište si to," vybídl ho Amaros. „Jak té blondýně říkáme ve španělštině."

„Jak... té... blondýně... říkáme... ve... španělštině," zapisoval Ware a současně si to opakoval nahlas. „A co má na to odpovědět?"

„Cenicienta," řekl Amaros.

„Mohl byste to, prosím, hláskovat?" požádal Ware.

Telegrafický převod trval přesně sedm minut. Delší dobu, než trvalo Amarosovi dát Ernesta zavolat k telefonu v motelu Suncrest a sdělit mu, že jsou peníze na cestě. Když banka na První ulici obdržela příslušné instrukce, v Caluse opět přšelo. Ten den vlastně přšelo na celé Floridě. Hurikánová sezóna obvykle trvá od července do října a už se začalo povídat, že letos začíná předčasně. To se touhle dobou povídá každý rok.

Ve druhém patře v Camelot Towers Vincent přecházel od gauče k oknu zmáčenému deštěm, zase ke gauči a zpátky. To je zázrak, že ještě do toho koberce nevyšlapal cestičku, říkala si Jenny.

Včerejší návštěva Matthewa Hopa ho velmi rozrušila. Pořád se vyptával, co přesně tomu advokátovi řekla. Musela mu slovo od slova opakovat, tak přesně, jak si dokázala vzpomenout, všechno, co řekl on a co ona pověděla jemu. Naposledy viděla Vincenta takhle rozrušeného poté, co si promluvil s tím člověkem, který sem přišel s její fotografií, s tím, o němž pochopila, že ho poslal Larkin - to ale neřekla, protože Vincent o Larkinově existenci vůbec nevěděl. Ani o tom, že v bezpečnostní schránce v Sheratonu, kde je přihlášena pod jménem Julie Carmichaelová, má schované zlaté rolexky. Nevadilo jí, že před Vincentem něco tají. Podezírala ho, že i on tají leccos před ní. Koukejte, nejsou přece spolu srostlí a po zítřku už ho nebude chtít nikdy vidět.

„Musíme z tohoto města co nejdřív vypadnout," prohlašoval teď. „Zítra uzavřeme ten kšeft a vypaíme se. Začíná tu být moc horko."

Nesnášela, když se pokoušel mluvit jako gangster. Z těch jeho teploušských úst to znělo směšně. Ačkoli, někde se dočetla, že právě vraždy spáchané homosexuály bývají

nejbrutálnější. To je taky směšné. Dovedla si představit, že kdyby se Vincent pokusil někoho zastřelit, nejspíš by se střelil do nohy. Nebo kdyby chtěl někoho probodnout. Nebo vůbec cokoli.

„V kolik se s nimi máš sejít?" vyptával se.

„V poledne."

„Kde?"

„Bydlí v motelu Suncrest."

„Kde to sakra je?"

„Na North Trail, prý u letiště."

„Kolem letiště jsou motely jeden na druhém," podotkl Vincent.

„No a co? Stejně tam v tuhle roční dobu nikdo nebydlí."

„Jen jsem to připomněl." Pořád přecházel sem a tam. Měl na sobě těsné džíny - v rozkroku bylo vidět celé to jeho vybavení. Je to pro něj škoda, pomyslela si Jenny. „Vědí, že přijedu i já?" zeptal se.

„O tobě jsme nemluvili. Vědí, že tam přijedou čtyři kila kokainu. Nic víc."

„Připomněla jsi jim, že chceme hotovost?"

„Však to vědí. Jestli dělají do toho kšeftu, nic než hotovost neznají. Řekla jsem, ať přinesou dvě stě čtyřicet tisíc pět set dolarů. To je těch dvě stě šedesát bez sedmi a půl procenta pro Klementa."

„A jak?"

„Co jak?"

„V jakých bankovkách?"

„O tom jsme nemluvili."

„Měla jsi chtít stodolarovky."

„A tys měl být tady, a ne bůhví kde hulit někomu péro," odsekla Jenny.

Vincent pokrčil rameny.

„Mohli by přinést třeba tisícovky nebo něco," vysvětloval.

„No a? V Paříži mi snad rozmění i tisícovku, ne?"

„V Paříži?"

„Právě tam se chystám, až se toho svinstva zbavíme."

Až do této chvíle nikomu nepověděla o svém snu. Tedy, vyprávěla Merilee, že hodlá odcestovat za hranice, ale nezmínila se o Paříži ani o malém domku na předměstí. Bála se, že by se jí vysmáli, kdyby o tom někomu pověděla. Jenže teď už je tak blízko, tak blizoučko. Vincent se na ni dost dlouho díval, jako by se snažil představit si ji v Paříži. Dostala strach, že byla chyba vyslovit to nahlas. Ne že by se jí Vincent vysmál - to neudělal. Ale třeba ji o to Bůh nějak připraví. Vezme jí její sen. Protože o něm promluvila.

„Amaros tě najde i v Paříži, stejně jako kdekoli jinde," ujistil ji Vincent.

„Díky, tos mě moc upokojil. Ten sviňák mě nakazil, dostala jsem opar. Doufám, že mě opravdu najde. A já mu ho uříznu, tomu mrňousovi zkurvenýmu."

„To je nechutné," opáčil Vincent.

„Nezkoušej na mě ty teplý žvásty, jo?" okřikla ho Jenny. „Nesnáším, když mluvíš jako buzerant."

„Jenže já jsem buzerant, drahoušku."

„No, to je super. Běž se přiznat mamince. A hlavně už sakra takhle nemluv."

„Já odletím do Hongkongu," prohlásil Vincent. „Ať si mě tam Amaros honí, když bude chtít. Najmu si dva čínské rváče a oni mu useknou hlavu."

„Pořád myslíš, že je nám Amaros v patách..."

„Ale prosím tě, drahá, kdo jiný by za náma poslal soukromého detektiva? A teď zase advokáta? Všechno pěkně legálně, na rovinu, no jistě - až do chvíle, kdy nás najdou. A pak

můžeme čekat, že sem vltne parta zabijáků. Amaros chce totiž zpátky svoje nosní cukrátku. Nelíbí se mu, že jsme mu je ukradli..."

„To já. Já mu to ukradla. Ne my.“

„Jenže to soukromé očko přišlo do tohoto bytu. Takže jsme to my. I ten advokát přišel sem. A zase jsme to my. A proto odletím do Hongkongu.“

„Jak víš, že to byl soukromý detektiv?“

„O kom teď mluvíš, drahá?“

„O tom chlápku, co mě tady hledal s fotkou.“

„Řekl mi, že je soukromý detektiv.“

„Tos předtím neříkal.“

„Kdy?“

„Ten den. Když jsem sem ten den přišla. Ten den, kdy ti ukázal moji fotku.“

„Určitě jsem ti o tom pověděl.“

„Ne. Povídals jen, že sem přišel někdo s mojí fotkou a že ho určitě poslal Amaros.“

„Opravdu jsem to povídal?“

„Opravdu.“

„Inu, kdo si to má tak dlouho pamatovat? A vůbec, jen ať si mě hledá v Hongkongu.“

„Mně dělají větší starost ti dva Hispoši, co se s nimi máme zítra sejít, než Amaros,“ prohodila Jenny. „Nevadí mi jet do toho motýlku, kde bydlí. Řekla bych, že to tam bude bezpečnější než kde jinde. Když je pozveme sem nebo do Sheratonu, mohli by se vrátit, víš? Ukrást nám, co nám zaplatili. Takhle jim dáme zboží, sbalíme prachy a zmizíme.“

„Přesně tak,“ souhlasil Vincent.

„Jde jenom o to, že vůbec nevíme, co jsou k sakru zač. Aby to nebyli ranaři, co přijdou do města, poptají se, kdo by jim mohl přenechat drogy, pak tě fláknou po hlavě a vypaří se.“

„Nikdy nevíš, s kým máš co do činění,“ mudroval Vincent.

„Právě tak to myslím,“ přisvědčila Jenny. „V L. A. jsem chodívala k chlapům na pokoj - ve slušných hotelech, ano? Beverly Hills. Beverly Willshire. Dokonce i Bel-Air. Nic víc nůbl už tam nemají. Nebo Hermitage. Přišla jsem na pokoj, a tam pořádně velkej parchant, jako gorila. A zamkl dveře. Nosila jsem v kabelce žiletku, ale takoví chlapi tě dokázali seřezat dřív, než jsi stačil mrknout. Ukradli ti prachy a vyhodili tě na chodbu...“

„Áá, to zní moc pěkně,“ poškleboval se Vincent.

„Nech si ty teplý kec, jo? Mluvím vážně. Proto se tolik holek dává dohromady s pasákem, aby je chránil před takovými chytráky. Chci jenom říct, že tam zítra přijdu, a co když ti dva nebudou mít ani na autobus - natož pak pětadesát táců za kilo? Co když mají prostě v úmyslu mě bacit a okrást? Majznou mě do hlavy, ukradnou koks a tradá pryč. Dělá mi to starosti.“

„To je pravda,“ souhlasil Vincent.

„Takže si myslím, že to uděláme takhle,“ prohlásila Jenny.

„To je tak,“ vykládal Jimmy Noha bratrovi. „Myslím, že ty hodinky ještě má. Nezastavila je, ani nic podobného, aspoň to tvrdí Harry Stagg, a ten zná v tomhle městě všechny překupníky. Jinak jsou tu jenom dvě zastavárny.“

„Jo,“ řekl Larkin.

Připravoval si námořnickou omáčku ke špagetám, které chtěl večer vařit. Přišel domů už v poledne. Za deštivých dnů - nevěděl, proč to tak je - si nikdy nikdo nepřijde koupit novou loď. A vůbec, k čertu, majitel obchodu snad má právo udělat si občas na půl dne volno, no ne? Krájel cibuli a slzel při tom. Jimmy seděl na stoličce u pultu v kuchyni a srkal gin s tonikem. Po zasouvacích skleněných dveřích vedoucích na verandu stékaly kapky deště. Obloha byla šedá a pochmurná.

„Máma, dej jí pámbu klidný spočinutí, dělala nejlepší námořnickou omáčku na světě,“ zavzpomínal Jimmy.

„To jo," souhlasil Larkin. „Tak ty myslíš, že ty hodinky ještě má, hm?"

„Jo, docela určitě."

„Takže by možná stálo za to prohlídnout ten barák."

„Jakej barák?"

„Na Hacienda Road."

„A co s ním je?"

„Víš, jak tady byl ten vypečenej advokát?"

„No?"

„Přišel a povídá, že ten mrtvěj..."

„Kdo? Ten soukromej fízl?"

„Jo, Samalson. Přej ji vysledoval až do toho domu. Jmenuje se to Camelot Towers. Na Hacienda Road. Číslo jsem už zapomněl."

„Co tím přesně myslíš? Že je tam? To tím myslíš?"

„No, já nevím, jestli tam je, nebo ne. Ale tuhle adresu nahlásila, když byla u doktora. Samalson se tam chtěl vrátit ještě v pondělí ráno, chápeš, jenže ho sejmuli."

„To jo."

Jimmy upíjel ze sklenice.

Larkin krájel cibuli a szel.

„Nejlepší na tom byl česnek," vzpomínal Jimmy. „Vždycky dávala do omáčky spoustu česneku."

„To jo, já tam taky dám česnek," přitakal Larkin.

„Česnek zahání upíry," zachechtal se Jimmy. Larkin se také zasmál, ale pořád mu tekly slzy.

„Takhle to tedy bylo," uvažoval Jimmy. „Schytal to dřív, než měl čas to prověřit, hm?"

„Jo, v neděli večer."

„Než tam stačil zajít."

„Jo."

„Takže chceš, abych tam zaskočil s tou fotkou?"

„Máš ji ještě?"

„Jo, Stagg mi ji vrátil. Víš, že se původně jmenoval Stagione?"

„Ne, to jsem nevěděl."

„Proto by si žádněj poctivej Ital neměl měnit jméno," tvrdil Jimmy.

„Jak to myslíš?" nasupil se Larkin.

„Protože si každej myslí, že si jména měněj jenom desperáti. Nebo uprchlí zločinci. A taky židovský filmový hvězdy. Paul Newman je Žid, jak víš. Myslíš, že je to jeho původní jméno? Newman?"

„To já nevím," řekl Larkin. „Newman, to by mohlo být židovské jméno."

Štvalo ho, že si bratr už zase vzpomněl na tu pitomou změnu jména.

„Kirk Douglas taky," dodal Jimmy. „Původně se jmenoval Israel -ale nevím, jak dál. A Bob Dylan - to samý. A pamatuješ na Johna Garfielda? Na jeho filmy? To byl taky Žid. Musím říct, že na Žida to byl setsakra velkej gangster. A Bogart taky."

„Bogart byl Žid?"

„Ne, ne, kdo tvrdí, že byl Žid?"

„Myslel jsem, že ty..."

„Ne, Bogart byl dobrej gangster. To Garfield byl Žid. Jmenoval se Jules Garfinkel. Nebo Garfein. Jak by se ti líbilo tak pitomý jméno?"

„Largura taky není žádná výhra," poznamenal Larkin.

„Teď se táta obrátil v hrobě," napomenul ho Jimmy.

„Tak proč už nepřestaneš žvanit o těch jménech?" namíchl se Larkin.

„Jen se nerozčiluj, jo?"

„No dobrá," řekl Larkin.

„Dobrá," přikývl Jimmy.

Několik okamžiků seděli mlčky a naslouchali šumění deště a šustění listů v korunách palem.

„Takže chceš, abych to tam prolez, nebo co?" otázal se Jimmy.

„Myslím, že to neuškodí. Když ten dům projdeš a poptáš se."

„Ne, neuškodí, to by nám mohlo pomoci."

„A kdy myslíš, že bys tam mohl zajít?" chtěl vědět Larkin.

„Snad někdy zejtra odpoledne, jestli už konečně přestane pršet. Ne, počkej, vlastně až v neděli. Zejtra něco mám. Teď jsem si vzpomněl."

Larkin nasypal do vroucí vody rajčata,

„Co to děláš?" zajímal se Jimmy.

„Musím je sloupnout."

„Jak to myslíš, sloupnout?"

„Uvidíš."

Jimmy se díval.

„Nic se neloupe," řekl.

„Nechám je ve vařící vodě asi minutu," vysvětloval Larkin.

„A co potom?"

Larkin pohlédl na hodinky.

„Blbý, laciný timexky." Potřásl hlavou. „Až tu pindu chytím..."

„Pořád koukám, kdy se začnou loupat."

Larkin slil horkou vodu a postavil hrnec pod kohoutek se studenou vodou. Jimmy pozoroval, jak z rajčat stáhl slupky.

„No do prdele," podivil se.

„Máma to dělala nad plynovým hořákem," vykládal Larkin. „Napíchla rajče na vidličku a otáčela jím nad plamenem, až slupka povolila. Já tu mám jenom elektrický sporák, a tak používám horkou vodu."

„No do prdele," opakoval Jimmy.

Pozoroval bratrovo čarování a udiveně a překvapeně potřásl hlavou.

„Máš ještě trochu ginu?" zeptal se.

„Jo, je támhle ve skříni." Larkin naznačil směr trhnutím hlavou.

Jimmy přistoupil ke skříni, chvíli v ní kramařil, až našel dosud neotevřenou láhev Tanqueray.

„Mám ji otevřít?" zeptal se.

„Proto jsem ji koupil," přisvědčil Larkin.

Jimmy si gin nalil. A přidal tonic. Rozkrojil limetu a polovinu vymačkal do sklenice.

„Odkud máš ty limety?" zajímal se.

„Jedna paní tady v ulici je pěstuje," odvětil Larkin.

„Salute," řekl Jimmy a napil se. „Áááh," vydechl a napil se ještě trochu. „Gin s tonikem je s limetama nejlepší. Obyčejnej citrón smrdí." Ještě se napil. „Dneska je dvacátýho, víš," podotkl.

„Jo? A co má být, že je dvacátého?"

„Ten člun."

„No jo, zapomněl jsem."

„Jedno cigáro, pamatuješ?"

„Zajdeme tam pak spolu a vybereš si, co potřebuješ," navrhl Larkin. „Můžeš si hned vzít klíč."

„Díky" Jimmy se rozhlédl po hladině. „Doufám, že ten déšť přestane," poznamenal. „Sehnali jsme dva Hispoše z Miami; přenecháme jim materiál za šest set tisíc..."

„O tom nechci nic slyšet," přerušil ho Larkin.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo přestat pršet. Camelot Towers, vysoký, šedivý, ošklivý, se tyčil na Whisper Key, na břehu zátoky, a připomínal spíš federální věznici. Vůbec nevypadal jako místo, kde byste chtěli bydlet - dokonce ani při pevném úroku devět celých devět desetin procenta s hypotékou na třicet let.

Matthew se ujistil, že zaparkoval svůj Karmann Ghia na místě označeném nápisem HOSTÉ, nahlédl do seznamu bytů, které už navštívil, a vešel do budovy. Prostudoval si tabuli se jmény vedle poštovních schránek, zapsal si jména k číslům bytů, které už měl na seznamu, a pak si poznamenal čísla bytů a jména všech ostatních obyvatel domu. Zamířil k výtahu, když se jeho dveře otevřely a vystoupila ta rusovlaská, s níž si promluvil už včera.

Tentokrát neměla brýle proti slunci.

Dalo by se říci, že neměla masku.

Oči měla modré jako květy čekanky.

Včera - v džínách, tričku a s brýlemi, které jí zakrývaly oči - měl dojem, že jí ještě nemůže být ani dvacet.

Dnes - ve tři odpoledne, v krátké, blýskavé, jasně rudé pláštěnce, skládané bílé sukni, zářivě červených botách a s rudými vlasy převázanými modrým šátkem - vypadala asi na třiadvacet, čtyřadvacet. Rudá, bílá, modrá - jako by se připravovala na blížící se oslavu čtvrtého července, což bude až za čtrnáct dnů.

„Nazdar," pozdravil ji.

Blýskla po něm modrýma očima.

„Matthew Hope," řekl.

„Kdo?"

Ale věděla, kdo je. Byl si jistý, že ho poznala.

„Včera," připomněl jí.

„Ach," prohodila. Krátce. Odmítavě. „Ano."

A vyšla ven do deště.

Kapitola 16

Byl to zázrak. Sobota ráno. Do okenních skel bubnuje déšť. Létají blesky a duní hrom. A vedle něho v posteli leží Susan.

„Nejsi rád, že se Joanna rozhodla zůstat na noc u kamarádky?“ zeptala se Susan.

„Ano,“ přiznal Matthew. „V kolik musíš...“

„V jedenáct.“

„Takže máme...“

„Ještě celé hodiny.“

Venku šuměl déšť.

Po mokrému asfaltu přesvištělo nějaké auto.

„Kolik žen v téhle posteli leželo od našeho rozvodu?“ zeptala se.

„Moc jich nebylo,“ přiznal poctivě.

„Proč sis nekoupil motorku?“

„Z motorek mám hrůzu. A kromě toho jsem si ji nemohl dovolit.“

„Á, ožebračený chudinka,“ odfrkla. „To strašné výživné. To proto se mi dvoříš? Abys nemusel platit...“

„Dvořím?“

„Co jiného? Nebo snad spolu randíme! Páni, to slovo nenávidím, ty ne? Randit? Tobě se líbí, když dospělý člověk říká, že jde na rande s tím a s tím? Randit!“

Zakoulela očima. „Dvoření je mnohem hezčí výraz. A přesně vystihuje to, co děláš. Koukla jsem se do slovníku.“

„Jak to? Kdy?“

„Když ses mi začal dvořit,“ pronesla slavnostně.

Málem vyprskl smíchy. Bylo to...

Je to...

Cítil se úžasně šťastný, když tu tak vedle ní ležel a poslouchal, jak žvatlá nesmysly o dvoření a...

„Nedvořím se ti,“ prohlásil a vyprskl smíchy.

„Ale dvoříš,“ opáčila a také se rozesmála. „Opravdu, Matthew, přiznej si to. Tohle je nekonečně vážnější...“

„No jo, nekonečně,“ chechtal se.

„... než když jsme byli děti. Tehdy jsme spolu randili. Tohle je dvoření. Tak přestaň se tak hloupě smát.“

„Jak zní definice?“

„Jaká def... aha. Znamená to ucházet se o někoho.“

„Ucházet se? Proboha!“ Opět se rozesmál.

„To jsem si nevymyslela já. Je to ve Slovníku americké angličtiny.“

„Ucházet se?“

„Ano. A to znamená usilovat o něčí náklonnost nebo lásku.“

„A to já tedy dělám?“

„A ne snad?“

„Ano,“ přiznal se.

„Ovšem, že ano,“ ujistila ho. „Chceš vědět, z čeho to pochází?“

„Nemůžu se dočkat.“

„Ze starofrancouzského slova dvůr - cort, což pochází z latinského cohors. Slovní základ cohort.“

„Oukej, už jsem to pochopil. Kohorta.“

„Ze stejného kořene pochází slovo kurtizána.“

„A co říkáš na můj kořen?"
„Říkám, že jsi to nejhroznější čuně, jaké znám!"
„A víš co?"
„Ne, neříkej to," prosila.
„Co jsem chtěl říct?"
„Já nevím. Vlastně vím. A nechci, abys to řekl. Ještě ne."
„Tak dobře."
Oba se odmlčeli.
Do listů palem venku pleskal déšť.
„Proč nechceš, abych to řekl?" zeptal se.
„Protože možná, že to ani nejsem já, nejsme to my, možná... já nevím, Matthew. Vážně ne. Možná je to tím, že mám nový účes, vypadám úplně jinak a tys propadl..."
Zmlkla uprostřed věty.
„Možná tě přitahuje kdosi, kdo vypadá úplně jinak, ale uvnitř je to pořád tatáž osoba, a ty budeš zklamaný, až zjistíš, že jsem to přece jenom pořád já."
„Miluju tě, Susan," řekl.
„Hergot, tys to stejně musel říct, co?" A dala se do pláče.
Vzal ji do náručí.
„Já tě taky miluju," zavzlykala. „Vždycky jsem tě milovala."
Po tváři se jí koulely slzy.
„Drž mě pevně."
Odešla před deseti minutami. Nemohl na ni přestat myslet.
Sprchoval se a přemýšlel, jestli náhodou neměla pravdu.
Třeba je to vážně jenom tím účesem. Povrchní změnou vizáže. A vespod je pořád stejná Susan, žena, která - když přišel rozvod - už byla docela někým jiným než dívkou, s níž se oženil v Chicagu. Pro Matthewa to byla cizí žena. A v té době tuhle cizí ženskou neměl moc v lásce.
A tak tu Susan dlela s ním, ovšem ne fyzicky, protože jela vyzvednout Joannu; byla přítomna v jeho myšlenkách. Dva roky po rozvodu. A před necelou hodinou jí oznámil, že ji miluje. Nemyslel si, že by těch slov používal jen tak zbůhdarma a lacino. Myslel to doopravdy a byl z toho všeho zmatený. Tuhle ženu kdysi miloval, později ji důkladně poznal a přestal ji mít rád, ještě později ji opustil a teď ji opět miluje - opravdu je to tak?
Třeba se zamiloval jenom do pitomého účesu.
Stačí změnit účes, a je tu nová žena.
Ostříhat nakrátko, obléci do žlutých šatů, a už vychází z kostela a nakrucuje se jako poběhlice.
A přitom je to uvnitř pořád táž žena. Musí být. Díval se do těch tmavých očí zvlhlých slzami, je to necelá hodina. A byla to Susan, nikdo jiný. Lidé, kteří se s ní vídají každý den - například kolegové v práci - si možná ani nevšimli, že se dala ostříhat a jinak učesat. Jenže někdo jako on... však přesně to se stalo na večírku u Langermanů. Nepoznal ji, dokud se jí nezablýsklo v tmavých očích, a najednou to byla Susan.
Oči zůstávají pořád stejné.
Může se ostříhat, nalakovat si nehty na červeno, ale to ji změní jen v očích lidí, kteří ji znají pouze zběžně. Ti ostatní právě podle očí kdykoli poznají, kdo jste a kým jste vždycky byli. Oči. Tmavé, modré, oříškové, zelené, na tom ne...
Oči.
Modré.
Mrzelo ho, že nemá tu fotografii, jenže ji z Ottovy kanceláře ukradli při vloupání.

Kdyby ji tak měl v ruce, až mu otevře. Podíval by se jí do tváře, do modrých očí, nehleděl by na rezavé vlasy, ale porovnal jen oči s očima, nos s nosem, tváře s tvářemi, obličej s obličejem.

Bez fotografie se bude muset spolehnout jen na svoji paměť.

Podle jeho hodinek bylo půl dvanácté. I tady, na Whisper Key, přelo, déšť padal na hladinu zátoky a vítr jej zanášel až do otevřené chodby, vedoucí zvnějšku podél Camelot Towers. Zaklepal na dveře bytu 2C. Zaklepal ještě jednou.

„Kdo je?“ ozvalo se zevnitř.

Muž. Ten, kterého tu hledal už ve čtvrtek.

„Matthew Hope,“ představil se. „Neznáte mě.“

Uvnitř bylo ticho.

Znovu zaklepal. „Haló?“ zavolal.

„Okamžik, prosím.“

Čekal.

Otevřel mu člověk v značkových džínách a červené košili s dlouhými rukávy. Rukávy měl vyhrnuté. Mohlo mu být necelých třicet let, měl bledý, oválný obličej, vystouplé lícní kosti a našpulená, jemná ústa. Černé vlasy měl vyčesány vysoko nad čelem na způsob punkerů. Je to snad gay?

„Ano?“ otázal se.

Dal si ruku v bok a tvářil se znuděně.

Je to gay?

„Byl jsem tady už ve čtvrtek,“ vysvětloval Matthew. „Mluvil jsem s nějakou mladou ženou...“

„Tady žádná mladá žena nebydlí,“ přerušil ho ten muž.

„Říkala, že je na návštěvě...“

„Ne, ne, musel jste si poplést byty.“

„Vím určitě, že je to tentýž byt,“ trval na svém Matthew a nahlédl do seznamu, který si dole opsal.

„Hollister,“ řekl. „2C. Jste pan Hollister?“

„To jsem.“

„Ve čtvrtek tu byla nějaká dívka...“ „Lituju, ale mýlíte se.“

„Mladá dívka s modrýma očima a rezavými vlasy. Skoro do červena.“ „Ne.“

„Pane Hollister...“

„Otravujete mě,“ prohlásil a zavřel dveře.

Ve výši očí na nich byla jmenovka.

HOLLISTER

Matthew na ni upřeně hleděl.

Uvažoval, nemá-li zaklepat ještě jednou. Namísto toho však sešel dolů, pomalu odkráčel k vozu, znovu se podíval nahoru, do chodby ve druhém patře, nastoupil do auta a nějakou chvíli zůstal zamyšleně sedět u volantu. Nakonec pokývl hlavou, nastartoval a přešel s autem na místo, odkud bylo vidět na schodiště i na vchod do vstupní haly.

Netušil, jestli je ta zrzka uvnitř s Hollisterem právě teď.

Ale pokud ano, měl v úmyslu si počkat, až vyjde ven.

Nevěděl ani, jestli Hollister čeká, že ho to děvče dnes přijde navštívit.

A jestli ano, chtěl si na ni počkat, až přijde.

Věděl bezpečně jen jediné: Hollister mu lhal.

Každé kilo kokainu bylo zabaleno do hnědého papírového sáčku.

Když Jimmy Noha včera ty papírové pytlíky uviděl, pohoršil se: „Vy troubové, to nemáte ani na igelitový pytlíky?“

Kilo koksu se vejde do plastového sáčku o obsahu jednoho galonu. Pak se sáček zaváže modrou šňůrkou, také z umělé hmoty. Právě to teď prováděli Jimmy s Charliem. Přesypali dvacet kilo koksu do igelitových sáčků z papírových pytlíků, do nichž to zabalili ti pitomí farmáři.

Excalibur včera doplul k lodi, čekající za hranicí třímílového pásma, přesně na pět minut. Loď byla registrována v Panamě. Starý, rezavý křáp. Na lodi ani na jejich člunu nesvítla žádná světla, navíc byli bezpečně mimo pobřežní pásmo. A i kdyby se objevila pobřežní stráž, cigáro, které udělá skoro sto mil v hodině, by jí během minuty zmizelo v oblaku vodní tříště.

Všichni na té lodi byli nervózní jako psi. Samí amatéři. Dva vousáči, kteří vypadali jako Castro a jeho brácha. „Céme vidět prachy.“ Skoro vůbec neuměli anglicky. Oči jim svítily chamtivostí, ruce se nedočkavě třásly. Céme vidět prachy.

Jimmy jim sdělil, že peníze dostanou, až si zkontroluje zboží.

On i Charlie Nubbs měli s sebou zbraně. Kdyby se někdo rozparádil, zůstala by tam po nich spousta proděravělých Hispošů. Kromě toho ve člunu s penězi čekali ještě další tři chlapi.

Sešli dolů do kajuty.

Loď zapáchala. Vším možným. Jimmy nevěděl, co smrdí hůř, jestli ta loď, anebo oba ti drogoví podnikatelé. V kajutě bylo dalších sedm chlápů. Nepříjemný nepoměr. Dva proti sedmi. Jimmymu se vůbec nezamlouvalo, že se ocitl uprostřed Zálivu ve společnosti sedmi mužů, kteří vypadají jako bandidos z Pokladu na Sierra Madre. Spoléhal však na to, že jsou v téhle branži noví, a snažil se na jejich šéfy udělat co nejlepší dojem. Kdyby to tentokrát zbabrali, tak až se tu ukážou příště, řekli by jim adios, amigos. Kromě toho věděl, že milión babek je pořád ještě venku, na vodě v Excaliburu, pod dozorem tří mužů se samopaly Sten. Bude-li ten koks v pořádku, provedou opatrně výměnu tak, aby nebyl ohrožen koks ani peníze.

Museli prověřit dvacet papírových sáčků.

Prováděli tři různé testy.

Někdy provedli jenom jednu zkoušku na daném kilogramu, někdy dvě a někdy všechny tři. Chtěli, aby ti odrbaní zemědělci z jihoamerické divočiny věděli, že mají co do činění s profesionály.

Jako první provedli starý známý test s thiokyanatanem kobaltu na modrou barvu. Chemické sloučeniny obsažené v kokainu se zbarvily do modra; když to byla tmavomodrá barva, jednalo se o velmi čistý materiál.

Při druhé zkoušce vystačili s obyčejnou vodou.

Nabrali z hnědého papírového sáčku trochu prášku na lžičku, odsypali drobet do vody, a když se prášek okamžitě rozpustil, byl to čistý hydrochlorid kokainu. Pokud se však část nerozpustila, znamenalo to, že je koks říznutý cukrem.

Při třetí zkoušce používali chlórové bělidlo.

Do sklenice s roztokem Cloroxu nasypali trochu prášku.

Jestliže prášek padá ke dnu v bílém oblaku, je to kokain.

Když se objeví stopy červené barvy, znamená to, že je v něm navíc nějaká umělina.

Chvilí to trvalo, než prověřili všech dvacet sáčků.

Když se přesvědčili, že kupují opravdu dobrý koks, potřásli si rukama s bradatými farmáři, přenesli kokain na Excalibur a peníze na tu rezavou kocábku a rozešli se každý po svých.

Dnes, v sobotu jedenadvacátého června, učinili některá zjištění.

Za prvé zjistili, že si člověk musí dávat pozor, i když jedná s lidmi, kteří vypadají jako zemědělci, co nikdy v životě neviděli splachovací záchod - což byl důvod, proč ta loď tak zapáchala. Bez ohledu na to, jak nervózně a nezkušeně vypadá prodejce koksu, nelze nic považovat za předem zaručené. Protože právě teď přišli na to, že existují hnusní zloději, kteří

naplní papírové sáčky ze tří čtvrtin koksem a ze čtvrtiny cukrem, zabaleným v termoplastické fólii na dně sáčku.

Nešlo o to, že by ti zpropadení farmáři neměli na igelitové pytlíky, ale o to, že igelitové pytlíky jsou průhledné.

Jimmy si uvědomil, že několik těch papírových sáčků vysypal na stůl v kajutě. Aby těm vidlákům ukázal, jak je opatrný, vybíral si vzorky k ozkoušení z různých míst té hromady na stole.

Jenže Charlie Nubbs si vzpomněl, že ty sáčky k otestování jim jeden po druhém podávali právě zmínění vidláci. První sáčky - věděli, že ty budou prověřovat zvlášť pečlivě - byly naplněny kokainem až na dno. No prosím, jen si to vysypte, jsme přece poctiví farmáři.

Oba dva, Jimmy a Charlie, si uvědomili, že poté, co vysypali na stůl asi tři nebo čtyři sáčky, nechali toho. Dvacet kilo koksu nadělá spoustu nepořádku, když se to vysype na stůl. A kromě toho, kdo by mohl nevěřit těm dvěma bradatým pitomcům, kteří přivezli svůj koks v papírových sáčcích a po celou dobu zkoušek jen kývali a usmívali se. Děkujeme vám, že jste ochotní obchodovat s obyčejnými venkovany; pořád kývali, smáli se a hrozně smrděli.

Takže teď zjistili, že jen pět sáčků z hnědého papíru bylo naplněno kokainem. V ostatních patnácti bylo nějakých šedesát až pětasedmdesát procent koksu a zbytek byl cukr zabalený ve fólii.

Což znamenalo, že vyplatili milión dolarů za dvacet kilo kokainu, jenže za své peníze obdrželi pouhých šestnáct kilogramů a ta zbývající čtyři kila jsou v luftě. Místo padesáti tisíc zaplatili tedy za kilogram dvašedesát tisíc pět set, jak zjistili s pomocí Charlieho kapesní kalkulačky. Navíc se dohodli s dvěma Hispoši z Miami, že jim přenechají deset kilo po šedesáti tisících, a to znamená, že na těch deseti kilech budou tratit celkem dvacet pět tisíc.

Jimmy se zapřisáhl, že jestli ty farmáře někdy nachytá, uřeže jim koule.

Charlie si začal dělat starosti, co podniknou s těmi dvěma Hispánci z Miami.

„Vrátíme to všechno zpátky do papírových sáčků," rozhodl Jimmy. „Tak, jak to provedli ty burani nám. Jenže my to provedem ještě líp, protože nejsme venkovani. My to rozdělíme fólií napolovic. Prodáme jim za šest set táců pět kilo místo deseti, což znamená, že dostaneme sto dvacet za kilo, a to není žádný smetí."

Charlie uznal, že to smetí není.

Hollister rychle seběhl po schodech; pořád měl na sobě džíny a červenou košili, ale přes to si přehodil žlutou větrovku, vpředu zpola zapnutou na zip, která se začala vzdouvat, jakmile vyšel z budovy do větru a deště.

Má zatraceně naspěch, pomyslel si Matthew, když viděl, jak utíká k modrému fordu, zaparkovanému asi šest míst úhlopříčně od místa, kde parkoval Matthew. Otevřel, nasedl a hned nastartoval. Matthew zvažoval - ale jen na okamžik, než otočil klíčem v zapalování - zda ho má sledovat. Co když ta holka zůstala v bytě? Ford vyjel na mokrou dlažbu a Matthew se okamžitě vydal za ním.

Floridská poznávací značka.

16D-13346.

Hodiny na palubní desce Matthewova vozu ukazovaly 11:40.

Do oken šlehal déšť a hlasitě bubnoval na střechu auta. Přední sklo se začalo zamlžovat. Otřel je okrajem dlaně, a když ford ostře odbočil na jižní most, vedoucí na pevninu, následoval jej. Jeli po mostě. Na hladině nebylo vidět jediný člun. Pak doleva po Jedenačtyřicáté. K severu, dešti vstříc. V šeru před ním zářila koncová světla. Projeli kolem severního mostu vedoucího na Whisper Key, stále mířili po Jedenačtyřicáté na sever. Přesně padesát mil v hodině - tedy o pět víc, než kolik je na této části Trailu povoleno. Přejeli odbočku na Flamingo Key, po levici minuli Lucy's Circle, silnici do Three Points a vpravo nechali za sebou i Cow Crossing. Pořád ujížděli na sever. Pak se vpředu po levé straně

objevila Koncertní síň Helen Gottliebové a hned za ní nový hotel Sheraton, trůnící nad zátokou.

Ford zabočil doleva.

Matthewovy hodiny na palubní desce ukazovaly 11:52.

Díval se, jak ford zaplul na parkoviště.

Hollister vystoupil a rychle zamířil ke vchodu do hotelu.

Matthew zaparkoval asi šest míst za fordem.

V motelu Suncrest, o kus dál na sever na Trailu, se Domingo podíval na hodinky a řekl španělsky: „Za pět minut dvanáct. Kde ta holka je?“

„Neboj se,“ ujišťoval ho Ernesto. „Pětašedesát za kilo je moc pěkná cena. Určitě se objeví.“

Včera musel do banky pro peníze. Když se ho zeptali, jak té blondýně říkají ve španělštině, nejdřív ho to zmátlo. Má snad odpovědět ladrona - což znamená zlodějka, již skutečně je? Nebo má říct puta -tedy děvka, protože tou je taky? A pak si vzpomněl na svůj poslední rozhovor s Amarosem, který ji pojmenoval Cenicienta.

„Cenicienta,“ odpověděl řediteli pobočky.

Ředitel se usmál.

„Ano,“ odvětil potěšené. „Co to znamená anglicky?“

„Nevím, jak se to řekne anglicky,“ pokrčil Ernesto ramený. „Es un cuento de hadas.“

„Aha, chápu,“ usmíval se ředitel.

Nerozuměl španělsky ani slovo.

Ted' čekali v hotelu, Domingo ležel na posteli, zíral do stropu, po okně stékal déšť a Ernesto přemýšlel, jestli to děvče opravdu bude Cenicienta.

Domingo, jako by mu četl myšlenky, poznamenal: „Budeme se muset kouknout na ty fotky, verdad?“

„To ano,“ souhlasil Ernesto.

Vyšla z hotelu v těžce krátké, blýskavé, jasně červené pláštěnce jako včera. Tentokrát si vzala modrou sukni, stejné zářivě červené boty, byla prostovlasá a bez slunečních brýlí - ty se do deště nenosí -, modrých očích jí blýskalo. Sešla ze schodů a zamířila k místu, kde Matthew zaparkoval svůj vůz.

Když přišla blíž, rychle se odvrátil. Prošla kolem a kráčela v dešti až k bílé toyotě, zaparkované čtyři místa nalevo od něho.

Co teď? pomyslel si.

Sledovat ji?

Ano. Po ní přece Otto pátral.

Nastartoval.

Jakmile vycouvala ze svého místa, vycouval i on. Když vyjela z hotelového parkoviště, držel se jí v patách.

Toyota měla floridskou poznávací značku 201 -ZHW.

Na zadním nárazníku byla žlutá nálepka společnosti Hertz.

Na světlech odbočila doleva a rozjela se po Jedenačtyřicáté k severu.

Matthew jel těsně za ní.

Chvilí poté vyšel z hotelu Vincent Hollister.

Nesl v ruce kufřík.

Suncrest Motel.

Nádhera.

Sešlá kancelář. Bazén jako náprstek. Šterková cesta k osmi chatám, stojícím v řadě zhruba deset stop od sebe. Proti chatám se prostíral vyasfaltovaný čtyřúhelník, kde bylo místo asi pro tucet aut.

U silnice, přibližně padesát yardů od motelu, stála hospoda. Vincent se domníval, jak včera večer informoval Jenny, když si zamlouvali pokoj, že ten hotel slouží mužům a ženám, kteří tam občas zajdou z té hospody a na hodinku nebo dvě si pronajmou postel.

Úžasně.

Poradil jí, ať uvnitř raději na nic nesahá, nebo chytne nějakou příšernou nemoc, kterých je teď všude plno. Po chvíli si vzpomněl na opar, který dostala od Amarose, a omluvil se jí.

Když se včera večer vraceli do jeho bytu, vysvětlila mu svůj plán.

Ona se dostaví v poledne. Do chaty číslo tři, podle dohody.

Požádá je, aby jí ukázali peníze.

Spočítá je.

Měli by s sebou mít \$240 500, tedy 260 000 minus sedm a půl procenta na Klementovu provizi.

Pokud budou mít prachy a pokud ty prachy nebudou vypadat jako bankovky z Monopolů, zůstane v chatě s jedním z kupců - a s penězi - zatímco druhý kupec odejde do chaty číslo pět, kde bude čekat Vincent s kufrem plným koksu.

Možná, že si ten koks ani nebudou chtít prověřit, ale o tom Vincent pochyboval. Než někomu dáte pětasedesát táců za kilo, přesvědčíte se, co vlastně kupujete.

Jestli zkouška dopadne dobře - samozřejmě že ano - spojí se telefonem. Z trojky do pětky. A Jenny s penězi vyjde z chaty ve stejný okamžik jako kupec s drogou.

Vlaky míjející se ve tmě.

Nikdo nebude moci zkoušet žádné podivnosti.

Ale pro každý případ si Vincent s sebou přinesl osmatřicítku Colt Detective Speciál. Zastrčil si ji za pásek džín, pod větrovku.

Motel Suncrest.

Tak hlásala tabule před vjezdem. Bylo tam také napsáno TV, bazén, klimatizace. Nízké ceny.

A na jiné tabuli byl nápis VOLNÉ CHATY.

Toyota zabočila doleva, přešla Jedenačtyřicátou a zmizela na šterkové cestě. Matthew počkal, až odjedou auta v protisměru, také přešel napříč silnicí a vjel na cestu právě včas, aby uviděl dívku zaklepat na dveře chaty číslo tři. Otevřel jí nějaký muž. Vyměnili spolu několik slov a pak vešla dovnitř.

Matthew zaparkoval vůz vedle jakési díry ve tvaru měňavky, což, jak uhádl, byl zdejší bazén, a opět se zadíval na dveře chaty, když tu se otevřely dveře kanceláře, vyšel vysoký, rozložitý muž v šedém plášti do deště a zamířil přímo k jeho autu. Matthew stáhl okénko.

„Potřebujete něco?“ otázal se ten člověk.

„Hm... ano,“ odpověděl Matthew. „Chtěl bych pokoj.“

Ernesto v chatě číslo tři byl zmaten.

Ta dívka vůbec nevypadala jako ta na fotografiích, které dostali od její macechy. Na fotkách měla velmi světlé vlasy a vypadala hrozně sexy. A teď před sebou uviděl děvče s krátkými rezavými vlasy - měla je mokré a přilepené k hlavě, jak musela přejít od auta k chatě - nebyla nalíčená ani sexy a v červené pláštěnce a botách připomínala spíš Červenou Karkulku než Popelku.

Šla přímo k věci.

„Chtěla bych se podívat na ty peníze, prosím.“

„A my bychom se chtěli podívat na ten koks, prosím,“ opáčil Ernesto.

„Nejdřív ty prachy.“

Ernesto pohlédl na Dominga.

„Bojíte se, že vás praštím po hlavě a okradu vás?“ usmála se.

Její úsměv připomínal trochu víc to děvče z fotografií. Úsměv a modré oči.

„Tak co?“ naléhala.

Ernesto si najednou uvědomil, že nemá žádnou tašku. Kde jsou teda ty drogy?

„Vy nemáte ten koks s sebou?“ zeptal se.

„Už se veze,“ ujistila ho.

„Veze?“

„Přiveze ho můj přítel.“

„Přítel?“

„Autem. Jede jen pár minut za mnou.“

Ernesto přistoupil k oknu, prsty roztáhl škvíru v žaluzii a vyhlédl ven. Uviděl z kanceláře vycházet vysokého, tmavovlasého muže, který nasedl do hnědého, cizokrajně vyhlížejícího auta. Zabouchl za sebou dvířka. Motor auta naskočil.

„To je on?“ otázal se Ernesto.

Přešla k oknu a podívala se ven. „Ne,“ řekla. „Přijede modrým fordem. Tohle je Karmann Ghia.“ Auto projelo kolem nich. Odvrátila se od okna.

„Tak co?“ zopakovala. „Ukážete mi peníze, nebo toho chcete nechat?“

Na to, jak moc ten obchod potřebovala uzavřít, do toho šla pěkně zostrá. Čekala na tenhle obchod celou dobu od svého příjezdu do Calusy začátkem dubna. Možná na něj čekala celou dobu od chvíle, kdy odjela do Kalifornie, aby se stala filmovou hvězdou. Za tenhle obchod by byla ochotna obsloužit zdarma celou ruskou armádu. Pane Bože, říkala si, prosím, nedovol, aby s tím kšeftem něco kikslo.

Ernesto si říkal, že jestli to není ona, tak kdo stojí o její koks po pětadesáti? Máme přece jiné lidi, kteří se jen třesou, aby nám mohli prodat zboží po šedesáti za kilo.

Na totéž myslel i Domingo.

„Tak co říkáte,“ dotírala. „Budeme obchodovat, anebo na sebe jen budeme čučet?“

„Podej ty prachy,“ pokynul Ernesto Domingovi.

Chtěl si ji ještě chvíli prohlížet, aby se ujistil.

Vždycky jí může říct, ať se jde vycpat.

Matthewova chata páchla lysolem. Uvnitř byla skříňka popálená od cigaret a nad ní flekaté zrcadlo. Klimatizace na okně. Přehoz přes postel. Na nočním stolku u postele ležel telefon. V koupelně nad umyvadlem polička z plexiskla a na záchodové míse role toaletního papíru, z čehož poznal, že je mísa vydezinfikovaná. Přešel k oknu a vytáhl žaluzii. Na chatu číslo tři odtud neviděl. Jen na čtvercové parkoviště, kde nechal vůz. Vedle dívčiny bílé toyoty tam stál ještě červený LeBaron se stahovací střechou.

Právě se chystal, že žaluzii zase stáhne, když vedle jeho vozu zastavil modrý ford.

Hollister.

A s kufříkem.

Podle Vincentových hodinek bylo deset minut po dvanácté.

Nařídila mu, ať jí dá půl hodiny náskok. To tak akorát postačí na spočítání peněz. Nebudou jí mít co vzít, takže se necítila nijak ohrožena. Jestli nebudou mít dost peněz, nebo kdyby - pámbu chraň - neměli vůbec žádné peníze, prostě jim řekne sbohem.

Ještě dvacet minut, pomyslel si.

Byl v chatě, kterou si včera večer zamluvili. Chata číslo pět. Rezervovaná na dva dny. Zaplatil tomu chlápku předem. Až spočítá peníze, musí jen poslat někoho, aby vyzkoušel tu drogu.

Drogu měl v kufru na posteli.

Vincent musel jenom čekat.

Což bylo těžké.

Měli peníze ve stodolarových bankovkách, úhledně uložených v aktovce. Jenny je vytáhla ven a začala počítat. Vincent doufal, že to budou stodolarovky, ale pro ni bylo počítání tím obtížnější. Celou dobu, zatímco počítala, ji ti dva muži upřeně pozorovali. Ne ruce, kterými se probírala v bankovkách, ale její tvář.

Pořád se jí dívali do obličeje.

Bankovky byly svázané tenkými proužky papíru, oficiálně mělo být v každém balíčku tisíc dolarů, ale Jenny nehodlala riskovat žádnou ztrátu. Spočítala všechny bankovky v každé pásce. Dvě stě čtyřicet štůsků bankovek, úhledně svázaných páskou a na každé z nich natištěno \$1000. K tomu pět stodolarovek, které spočítala hned na začátku.

Pořád na ni hleděli.

Jeden z nich řekl tomu druhému něco španělsky.

Počítala dál.

Napočítala sto padesát tisíc dolarů, když ten menší povídá: „Slečno Santorová?”

Ruce se jí zastavily.

Zastavilo se jí i srdce.

Vzhlédla od balíčků bankovek na stole.

Ten velký s tenkým knírkem tam stál s otevřeným vystřelovacím nožem v ruce.

Ten druhý měl v ruce fotografii.

Jste to přece vy, ne?” zeptal se jí.

Na Vincentových hodinkách bylo dvanáct třicet pět a stále ještě nikdo nezaklepal.

Co se tam sakra děje?

Jak dlouho jí asi může trvat, než spočítá dvě stě čtyřicet tisíc dolarů? A nějaké drobné. Přinesli snad ty peníze v dolarovkách? Nevykradli někomu prasátko?

Určitě ještě počítá peníze. Říkala přece, že kdyby se vyskytl nějaký zádrhel, prostě odejde.

Takže ty peníze přinesli. A musí být pravé, jinak už by odtamtud vypadla.

Takže ještě počítá.

Jenže proč jí to trvá tak dlouho?

„A tadyhle taky.” Ernesto jí ukázal další fotografii.

„Ne, to taky nejsem já,” tvrdila.

Ale byla to ona. Tenkrát v L. A. na večírku u toho producenta, kterého pak na záchodě vykouřila za tři stovky. A ta druhá fotka je z pláže v Malibu, kde jedna její přítelkyně... odkud mají ty fotky?

„Jsem Sandy Jenningsová,” prohlásila. „Nevím, kdo ta dívka...”

„A tadyhle,” řekl.

Ta byla taky čerstvá. V San Simeonu, kam si zajela se stejnou přítelkyní - mimochodem, byla to děvka. Poslala ji loni matce, takový hloupý obrázek, stojí na něm před...

„Na žádné z nich nejsem já,” trvala na svém.

„Ale jste,” řekl Ernesto.

„Koukejte, chcete kšeftovat s koksem” zkusila přitvrdit, „nebo si budeme prohlížet ob-” A tu ji Domingo pořežal.

Když Vincent uslyšel výkřik, začal se strachovat jen o peníze. Na Jenny mu nesešlo ani za mák. Záleželo mu jen na penězích, které měli dostat za ten koks. Odvedl už svůj díl práce ve snaze ochránit ty drogy i peníze, jež za ně hodlal získat, a netáhl se až sem jen proto, aby nějakí dva španělští gentlemani z Miami odkráčeli s tím, co už považoval za svůj pravoplatný majetek.

Vytáhl osmatřicítku, zastrčenou za páskem u džín, vyšel do deště a rozběhl se k chatě číslo tři.

Majitel motelu si četl ranní noviny, když uslyšel druhý výkřik. Šedivý plášť do deště a klobouk měl pověšený na háku vlevo od psacího stolu. Na stěně visel kalendář a vedle něj fotografie nahé Madonny. Majitel nikdy neslyšel Madonnu zpívat.

Rozhodl se, že bude ten křik ignorovat.

Protože občas tu sice v některé z chat někdo propleskne nějakou tu dívčinu a bývá kolem toho spousta křiku a řečí, ale nakonec si to vždycky vyříkají v peřinách. V takovém motelu

dřív či později zjistíte, že se v peřinách nakonec vyříká vždycky všechno. A proto nikdy nevolal policii, když slyšel někoho křičet a ječet.

Na ústředně se rozsvítilo světélko.

Chata číslo osm.

Tu pronajal tomu chlápku, co přijel v Karmannu Ghia.

První, co Vincent uviděl, když vrazil do chaty - možná to byla první věc, kterou toužil uvidět - byly peníze na stole. Hromady a hromady svěže zelených bankovek převázaných páskami a na každé pásce byl natištěno \$1000. Vedle ležela aktovka.

Potom uviděl Jenny.

Ležela na posteli. Silně krvácela. Z obličeje, z rukou, z nohou, v místě, kde měla odhrnutou sukni. Zády ke dveřím se nad ní skláněl velikánský chlap.

Když Vincent vstoupil, ohlédl se. Měl velmi tenký knírek. V ruce držel nůž. Čepel toho nože byla samá krev.

Vincent si pomyslel: Když už jsem došel tak daleko... a střelil ho mezi oči. Padl naznak na postel, málem Jenny zalehl. Druhý chlapík sáhl do kabátu. Vincent si uvědomil, že hledá pistoli, a zastřelil ho také.

Přistoupil ke stolu a začal ukládat balíčky bankovek do aktovky. Potom aktovku zavřel.

Jenny na posteli zašeptala: „Pomoz mi.“

„Pa, drahoušku,“ řekl Vincent.

„Prosím,“ žadonila.

Ale on už byl pryč.

Když Matthewa poprvé a naposledy postřelili, dal mu detektiv Morris Bloom radu.

„Matthew,“ poradil mu, „nikdy nelezte do cesty ozbrojenému chlapovi. Jakmile uvidíte, že proti vám běží člověk s bouchačkou, uhněte stranou a nechtě ho projít. Když budete mít chuť dělat hrdinu, podrazte mu nohy, až poběží kolem vás. Ale nikdy mu nelezte do cesty.“

Matthewovi se nijak zvlášť nechtělo dělat hrdinu.

Jenže zatímco telefonoval z chaty policii, uslyšel výstřely a ty -v kombinaci s výkřiky, které zaslechl předtím - ho vyhnaly ven z chaty číslo osm; rozběhl se k chatě číslo tři, a vtom odtud uviděl vyjít Hollistera s aktovkou v jedné ruce a s pistolí v druhé.

Hollister se rozběhl k jedné z chat, v řadě o kus dál.

Matthew se zařídil přesně podle Bloomových rad.

Ustoupil stranou, aby mohl Hollister projít.

A přesto, že se necítil jako hrdina, mu nastavil nohu.

Když Hollister upadl do štěrků hlavou napřed, Matthew ho do té hlavy nakopl.

To ho taky naučil Bloom.

Kapitola 17

Začalo to v neděli a v neděli to také skončilo.

Jenže, jak už jednou podotkl Daniel Nettington, caluští policajti neděli nerespektují.

Matthew byl právě v bazénu, když v deset hodin dopoledne zazvonil domovní zvonek. Vylezl z vody, celý zmáčený prošel domem a otevřel detektivům Rawlesovi a Hackerovi, kteří se dostavili v oblecích a s vázankami.

„Můžeme dál?“ zeptal se Rawles.

„Jistě,“ řekl Matthew.

Šli spolu dozadu a sedli si k bazénu.

Slunce zářilo naplno. Okamžitě je zaplavilo horko a vlhko. Detektivové se ve svých oblecích pařili. Jejich úbor jim však skýtal jakousi výhodu - ať už skutečnou, či imaginární: oblek versus plavky. Práce versus zábava.

Nikdo Matthewovi nepoděkoval za to, že včera večer zavolal policii.

Rawles chtěl jenom vědět, jestli mu Hollister něco neřekl.

„Ne,“ odvětil Matthew.

„Nic, hm?“

„Vůbec nic.“

„Povězte mi ještě jednou, jak se to stalo,“ požádal Rawles.

„Uslyšel jsem z chaty číslo tři výkřiky,“ začal Matthew, „a okamžitě jsem volal policii.“

Za tento šlechetný skutek mu nikdo nepoděkoval.

„Zatímco jsem seděl u telefonu, zaslechl jsem výstřely. Vyběhl jsem ven a mířil jsem k té chatě, když se objevil Hollister a...“

„Vy jste věděl, jak se jmenuje?“

„Ano.“

„Jak to, že jste to věděl?“

„To je dlouhá historie.“

„Já mám spoustu času,“ ujistil ho Rawles.

„Já ne,“ opáčil Matthew. „Jestli chcete všechny podrobnosti...“

„Máme právo vědět, proč jste se včera večer zdržoval v motelu, kde byli zavražděni dva muži, jednu ženu tam pořežali a jeden muž dostal kopanec do hlavy.“

„To já ho kopl do hlavy.“

„Ano, to už nám řekl. Proč jste ho kopl do hlavy?“

„Bloom mi poradil, že právě to mám udělat, když nastavím nohu chlapovi s pistolí.“

Rawles na něho pohlédl.

„Proč jste mu nastavil nohu?“ chtěl vědět Hacker.

„Právě jsem se k tomu dostával,“ odsekl Matthew.

„Ptám se, odkud jste znal jeho jméno,“ naléhal Rawles.

„S radostí přijdu učinit výpověď,“ prohlásil Matthew. „Ale nebudu to vykládat tady a teď.“

„Tak kdy?“

„Kdy chcete.“

„Zítra ráno v devět,“ rozhodl Rawles.

„Budu tam,“ slíbil Matthew.

Rawles přikývl.

Matthew také kývl.

Hacker se na ně díval a pokrčil rameny.

„Mířil jste k té chatě...,“ připomněl Rawles.

„Ano... a on vyšel ven s aktovkou a s pistolí. Zdálo se, že má namířeno k jiné chatě...“

„K chatě číslo pět," přikývl Hacker.
„Kde jsme našli ten koks," dodal Rawles.
„Čtyři kila."
„Velmi kvalitní koncentrát."
„O tom jsem nic nevěděl," namítl Matthew.
„Vy jste se tam jen tak náhodou nachomýtl ke kšeftu s drogou, jo?" poškleboval se Rawles.
„O tom, jak a proč jsem se tam ocitl, vám všechno povím v té výpovědi," opáčil Matthew.
„Věděl jste v té době, co je v té aktovce?" zeptal se Hacker. „Ne."
„Dvě stě čtyřicet tisíc dolarů a nějaké drobné," sdělil mu Hacker. „To mi bylo řečeno," souhlasil Matthew, i když on pět set dolarů nepovažoval za drobné.
„Ohrožoval vás Hollister pistolí?" zajímal se Rawles. „Ne."
„A nic vám neřekl?"
„Nic."
„Tak proč jste mu nastavil nohu?"
„Měl jsem pocit, že je správné to udělat."
„A kopnout ho do hlavy - to jste taky považoval za správné?"
„Ano, pokud jsem nechtěl, aby po mně střelil. Což jsem nechtěl."
„On si totiž teď stěžuje, že jsme ho tak zřídili my," vysvětloval Hacker.
„Nu, to se dá snadno vyvrátit," mínil Matthew.
„On vám tedy neřekl ani slovo, jo?" dotíral Rawles.
„Neřekl mi nic."
„Nám taky neřekl ani slovo," podotkl Hacker. „Hned si vyžádal advokáta, začal ječet něco o policejní brutalitě a pak zavřel klapačku."
„Na první pohled," vykládal Rawles, „to vypadá tak, že ty dva syčáky z Miami zabil on, ale s určitostí se to dovíme, až dostaneme balistickou zprávu."
„A co Otto? Udělali jste balistické..."
„Otto?" opakoval Rawles. „Myslíte Samalson?"
„O to tady přece jde, ne?" rozhořčil se Matthew. „Že někdo zabil Ottu."
„Á, tak o to tady jde?" podivil se Rawles.
„To je pro nás novina," dodal Hacker.
„My jsme si mysleli, že jde o čtyři kila čistého koksu a o nějakých dvě stě čtyřicet tisíc dolarů. O to jsme si mysleli, že tady jde."
Matthew se na něho zadíval.
„Detektive Rawlesi," pronesl klidným, vyrovnaným hlasem. „Našli jste v Ottově autě nějaké kulky?"
„Jedna byla ve voze," odvětil Rawles. „Druhou má ještě pořád v hlavě."
„Tak udělejte srovnávací test s kulkami vystřelenými z Hollisterovy pistole."
„Proč? Co ho spojuje s Ottou?"
„Otto se vyptával."
„Na co?"
„Na to děvče."
„Na tu pořezanou?"
„Ano. Mluvili jste s ní?"
„Prý se procházela po Jedenačtyřicáté, starala se o sebe a najednou ji dva Hispánci popadli, naložili do červeného LeBarona se stahovací střechou a odvezli ji do motelu."
„Aha," zabručel Matthew.
„Tvrdí, že ji chtěli znásilnit," dodal Hacker.
„Aha," řekl Matthew. „A jak vysvětluje tu toyotu?"

„Jakou toyotu?"

„Bílou toyotu s poznávací značkou 201-ZHW. Vypůjčenou od Hertze. Pronajali ji jistě Jenny Santorové, což možná je a možná není její pravé jméno."

„Jak to všechno víte?"

„Otto tohle všechno věděl. V každém případě ona tím autem do motelu sama přijela. Víím to, protože jsem ji sledoval."

Rawles na něho pohlédl.

„Asi bychom tu výpověď potřebovali už dnes odpoledne," prohodil.

„Kdykoli budete chtít," ujistil ho Matthew.

„Co třeba ve tři?"

„Fajn."

„Ta dívka neví nic o žádném kšeftu s kokainem," řekl Hacker. „Aspoň to tvrdí."

„Ale viděla prý, jak Hollister zabil ty dva Hispánce," dodal Rawles.

„Tím je Hollister v koncích, ne?" nadhodil Matthew.

„Mám takové tušení, že je to děvka," prohlásil Rawles a potřásl hlavou. „Porotci málokdy uvěří výpovědi nějaké děvky. Radši bych měl v ruce ty balistické zprávy."

„Kdy je dostanete?"

„Někdy během dneška. Možná ještě dřív, než přijdete."

„Takže si vyžádáte i testy na ty druhé kulky?"

„Určitě. Ale co na tom záleží? Tohle je Florida. Pokud pachatel loupeže při činu spáchá i vraždu, je na to trest smrti."

„Já vím," přitakal Matthew.

„Jestli Hollistera usvědčíme ze dvou vražd..."

„Ale měl bych lepší pocit," dodal Matthew.

Chvilí po odchodu policistů zavolala Susan.

Překvapilo ho to.

„Ahoj, ahoj," halekal. „Právě jsem ti chtěl volat."

„Ano?"

„Napadlo mě, jestli bys se mnou nezašla na předčasný oběd."

„Nu, je tady přece Joanna," namítla Susan.

„Říkal jsem si, že půjdeme všichni tři."

Ve sluchátku bylo ticho.

„Susan?"

„Ano?"

„Říkal jsem si, že bychom měli přestat s předstíráním. Tedy... Joanna je na tohle moc chytrá. Prostě jí povíme, že se občas vídáme, ano? Vysvětlí jí, že se ti dvořím. Že se o tebe ucházím," dodal s úsměvem. „Pověz jí, že se snažíme přijít na to, jestli..."

„Právě proto ti volám," zarazila ho Susan.

„Vím, co myslíš?"

„Ano, ale..."

„Tak pojďme na ten oběd."

„Ne. Nepůjdu s tebou na oběd," řekla Susan. „Nemám čas."

„Ale?"

„Ano, mám něco jiného."

„Myslel jsem..."

„Já vím, ale..."

„Než jsi včera odešla..."

„Ano, Matthew, já vím, ale..."

„Mluvili jsme o tom, že se možná dnes sejdem."

„Jenže do toho něco přišlo."

Najednou bylo ticho.

Čekal.

Připadal si, jako když sedí v porouchaném autě mezi závorami a čeká, až se z noční tmy vyřítí světla vlaku.

„Pojeď s Petrem do Sanibelu," oznámila mu.

Vlak rozmašíroval auto; ohnivá koule výbuchu.

Byl rád, že mu nevidí do tváře.

„Pozval mě, abych jela s ním," dodala.

Potrásl hlavou.

„Matthew?"

„Ano, Susan."

„Matthew, potřebuju si všechno rozmyslet. O nás. Potřebuju si to... trochu srovnat v hlavě... pochopit, co... já prostě nevím, co se děje, Matthew."

Chtěl jí připomenout: „Říkalas, že mě miluješ."

Neřekl to.

Chtělo se mu vyhrknout: „Říkalas, že mě vždycky budeš milovat."

Ani to jí neřekl.

Čekal.

„Můžeš mi dopřát ještě trochu času, Matthew?"

Málem odpověděl: „Máme přece spoustu času," jenže to je klišé a taky by to byla lež.

Neodpověděl.

„Matthew... prosím tě."

„Ale jistě," odvětil.

„Jen než si..."

„Jistě," opakoval.

„Uvidíme."

„Ano, Susan."

„Jak to půjde."

„Ano."

„Chtěla bych tě políbit," vyhrkla a zavěsila.

Nikdy nic nedopadne tak, jak člověk čeká, pomyslel si.

Naskytne se šance. Konečně se naskytne šance dokázat to, a najednou se to nějak zmrší.

Co to ty dva chlapy popadlo?

Proč se pro všechno na světě zničehonic pustili do Jenny?

Takhle ji pořezat. Byli to snad blázni?

Pokud jde o toho advokáta, to chápal.

Zase Amaros.

Nejdřív poslal soukromého detektiva a potom advokáta.

Zatracenej prachatej kšeftař s drogama, co si může dovolit klopit za právní pomoc. Ale jen počkej, až bude s jistotou vědět, kdo jsou ti praví. Jen počkej. Potom přijdou gorily, kamaráde. Vezmou si drogy a uříznou ti ptáka - se seňorem Armadillem si nikdo nebude zahrávat, amigos, to teda ne.

Protože Amaros ho viděl.

Amaros ví, jak vypadá.

Tehdy večer v Kasbash Lounge, když tam každých pět minut zašel v šedivém šoférském stejnokroji...

Slečno Carmodyová? Budete ještě čekat? Nebo už pojedeme na večírek?

Slečno Carmodyová?

Slečno Carmodyová, mám předjet s vozem?

A najednou se před domem objeví ten malý plešatec s Jenninou fotkou, s tou, kde je v modrých večerních šatech a s falešnou safírovou broží na kypících nadrech, a začne se vyptávat. Samozřejmě že ho poslal Amaros. Amaros se jim dostal na stopu.

Představil se.

Otto Samalson.

Samalsonova detektivní kancelář.

V centru Calusy.

Ano, pane Samalsone. Pane Samalsone, podepsal jste vlastní rozsudek smrti, protože tato osoba vám za žádnou cenu nedovolí podat hlášení Amarosovi. Dostal jste se zatraceně blízko, pane Samalsone, takže budete muset jít, pane Samalsone!

Byli přece tak hrozně opatrní.

Ona přiletěla letadlem, pronajala si na letišti auto a pronajala si pokoj v Sheratonu, kde na ni čekal. On přijel z Miami modrým fordem s kokainem v kufru. Nikde žádné zátarasy, nehrozilo žádné nebezpečí, zatímco v letadle možná ano, kdyby si ten koks vzala s sebou do tašky. Sešli se v Sheratonu. Najali si každý svůj pokoj. Ona tam zůstala a on se potom přestěhoval do Camelot Towers, kde si na léto pronajal byt. No ovšem, princezna - kurva přece nebude bydlet v obyčejném kondominiu.

A najednou ten chlápek s fotkou v ruce.

Nu, je to snadné vás vypátrat, pane Samalsone, když člověk zná adresu vaší kanceláře v centru města. A je snadné i ukrást auto, pane Samalsone, a je snadné vás sledovat, vystřelit do vašeho auta - a do vaší hlavy - dvě kulky. Bum, bac a sbohem, pane Samalsone. Rád jsem vás poznal. Sbohem, Luisi Amarosi.

Ten zatracenej právník!

Měl ho včera oddělat, jenže to by znamenalo střílet v běhu a riskovat, že se netrefí, anebo se zastavit a namířit - to ne, kamaráde. Radši běžet dál, pohnout se, pryč od ní, pryč od toho advokáta, popadnout v druhé chatě kufr s koksem - přece tam nenechá všechen ten sladoučký kokain? Drogy i prachy hodit do fordu a pryč, vstříc modrým obzorům, do Hongkongu, vážený pane, do ráje, konečně do ráje.

Jenže nikdy nic nedopadne tak, jak si myslíš.

Místo toho sedíš v kamrlíku šestkrát osm stop za mřížemi, tlustými jako tvůj pták, na stěně připitomělé říkanky, co tam napsali dřívější vězni, a taky je tu hajzlík, kam si můžeš sednout a všichni na tebe vidí skrz mříže. Nikdy nic nejde, jak by si člověk myslel.

Ženským se nedá věřit.

Daniel Nettington zavolal Matthewovi domů v neděli o půl třetí odpoledne, právě když odcházel do Budovy veřejné bezpečnosti. Na paralelce poslouchala i Carla Nettingtonová.

„Pane Hope," začal Nettington. „Omlouvám se, že vás rušíme doma."

„Nic se neděje," ujistil ho Matthew.

„My jsme si s Danielem důkladně promluvili," začala vysvětlovat Carla.

„Hodně důkladně," zdůraznil Daniel.

„Chtěli bychom od vás," řekla Carla, „sepsat dokument, ve kterém by stálo, že v případě rozvodu se o všechno rozdělíme napolovic."

„Aha," řekl Matthew.

„Ne že bychom se chtěli rozvádět," upozornil Nettington.

„Ale takhle se budeme cítit volněji, rozumíte?" dodala Carla.

„A nebudou nás sledovat soukromí detektivové," připojil Nettington.

„Prostě volné, otevřené manželství," básnila Carla.

„Tak, kdy byste k nám zítra mohl přijít?" vyptával se Nettington.

„Nepřijdu k vám," odpověděl Matthew a zavěsil.

Odemkla si svým klíčem.

Přišla sem, do kondominia, aby Vincenta oškubala dohola.

Pa, drahoušku.

Zatímco ona krvácela na posteli.

Měl spoustu šperků, nosil víc šperků než mnohé ženy. Měla v plánu všechny jeho šperky odnést do Sheratonu, tam si vyzvedne z bezpečnostní schránky Larkinovy rolexky a odjede z města.

Nebude čekat, až - jestli vůbec někdy - přijde čas, kdy by měla svědčit proti Vincentovi.

Řekla to policajtům jen proto, že byla našťvaná.

Bylo jí fuk, co se s Vincentem stane, záleželo jí jen na tom, co bude s ní.

Pa, drahoušku.

Šest stehů nad okem.

Další čtyři na vnitřní straně stehna.

Měla z toho strach.

Amaros za ní bude posílat další a další lidi, protože mu ukradla koks.

Musí pryč.

A rychle.

Pryč z Floridy, pryč z Ameriky, pryč z tohoto života.

Vezme všechn Vincentův majetek, všechno, co není přibité, a vydá se do Paříže. Tam se nějak protluče. Zkusí začít nový život. Najde si práci v nějakém malém divadle, někde na venkově, všude stromy, řeky, je stále ještě mladá, krásná...

Někdo zaklepal na dveře.

Jimmy Noha myslel na to, že se Hispošům nedá věřit.

Čekali s Charliem dvě hodiny u Charlieho v bytě s tím koksem, který byl z poloviny jen cukr zabalený ve fólii, ale ti Hispoši se neukázali. Hispošům se nedá věřit.

Dnes byl takový pěkný, slunný den, a tak se vydal do Camelot Towers, klepal na dveře a ukazoval lidem fotografii dívky v modrých šatech.

Dveře se otevřely.

Začal recitovat: „Promiňte, slečno, chtěl bych vědět...," když tu se jí podíval do modrých očí, a přestože měla zrzavé vlasy, věděl, že je to ona, ta holka, co jeho bratrovi ukradla hodinky.

Ukázal jí fotografii.

„Poznáváte se?" zeptal se jí.

V jediném oslňujícím okamžiku jí blesklo hlavou: Proboha, další fotka, kde se pořád berou všechny ty fotky!

„Můj bratr by chtěl zpátky svoje hodinky," řekl a zatlačil ji dovnitř.

Zatímco za sebou zamykal dveře, pomyslela si: Pokaždé mě jen vpustí do sálu, ale tančit mi nikdy nedovolí.

KONEC